

Ανυποχώρητος

Αγώνας

για τη Γυναικεία

Ισοτιμία

**Μαχητικά
παλεύουμε
ενάντια στη βία
της εκμετάλλευσης**

**ΜΑΡΤΗ
2025**

Τεύχος 1 • Φεβρουάριος 2025

ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Μαχητικά δυναμώνουμε τον αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό αγώνα.....4-6

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ Ε.Ε. ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

— Η πολιτική της ΕΕ και των κυβερνήσεων συντηρεί τους παράγοντες που δημιουργούν τους δράστες τέρατα7-8

— Η ΕΕ και οι κυβερνήσεις είναι μέρος του προβλήματος και όχι της λύσης της γυναικείας ανισότητας.....9-11

8 ΜΑΡΤΗ Οι ιστορικοί αγώνες του χθες είναι ο φάρος για τη δράση στο σήμερα12-13

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ

— ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ: Σε θέση μάχης οι εργαζόμενες μέσα από τα συνδικάτα τους.....14-15

— Συνέντευξη με εργαζόμενες στην «Teleperformance»16-17

— Το σχολείο που μας αξίζει VS το σχολείο της αγοράς.....18-19

— Γράμμα από μια δασκάλα που διώκεται γιατί στάθηκε στο πλευρό του μαθητή της...20-21

— ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ: Να καταβάλλεται το επίδομα μητρότητας χωρίς κανέναν όρο και καμία προϋπόθεση22

ΡΕΠΟΡΤΑΖ Στους δρόμους ξανά οι συνταξιούχοι για δημόσιες, δωρεάν και αξιοπρεπείς υπηρεσίες Υγείας23

ΑΓΡΟΤΙΣΣΑ Ο αγώνας των μικρομεσαίων αγροτών είναι και δικός μας αγώνας24-25

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ

Η αυτοαπασχολούμενη απροσπάτευτη απέναντι στην αντισεξιστική πολιτική26-27

ΠΑΙΔΕΙΑ Ενισχύεται η ταξική διαφοροποίηση των σχολείων σε βάρος των παιδιών των λαϊκών οικογενειών28-29

— Η αλυσίδα της «οικιακής ευτυχίας» μέσα από τα trends *soft girls* και *tradwives*30-31

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ Soft girls!!!32

ΤΕΜΠΗ Έγκλημα και συγκάλυψη33-35

ΓΙΑ ΤΑ ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ

Να απαγορευτούν πλειστηριασμοί και εξώσεις με θύματα ΑμεΑ.....36-37

ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΤΗΣ ΟΓΕ Σύλλ. Προοδευτικών Γυναικών Μυτιλήνης.....38-39

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

— Ένα κινηματογραφικό ταξίδι με ερωτήματα, χωρίς εύκολες απαντήσεις.....40-41

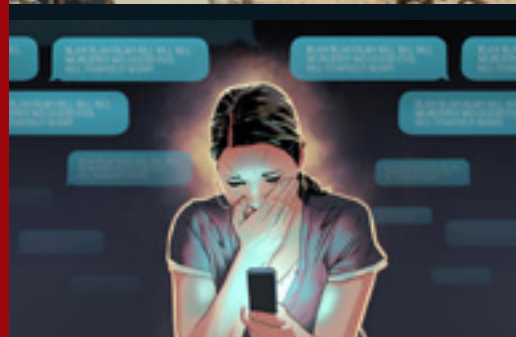
— Η ΟΓΕ στο θέατρο.....42-43

— Στο λυκόφως της ζωής: η τρίτη ηλικία στο λογοτεχνικό μικροσκόπιο.....44-46

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΕΛΤΙΟΥ

Υπεύθυνη: Πόπη Ξεκαλάκη

Μέλη: Εύα Κωνσταντινίδου, Κωνσταντίνα Τσότρα, Ολυμπία Χαλτσοτάκη

της Σύνταξης

Αγαπητή συναγωνίστρια,

Καθώς καλωσορίζουμε το 2025, βομβαρδιζόμαστε από τυμπανοκρουσίες των ΜΜΕ ότι η αλλαγή της κυβέρνησης των ΗΠΑ θα φέρει τον τερματισμό των πολέμων. Μόνο που καθημερινά αποδεικνύεται ότι ο πολεμικός κατήφορος δεν έχει τέλος... Τι συμβαίνει, λοιπόν, στα πολεμικά σφαγεία; Πόσο η χώρα μας βουλιάζει στα ευρωατλαντικά παιχνίδια πολέμου και με τι επιπτώσεις; Ποια πρέπει να είναι η θέση των γυναικών των λαϊκών οικογενειών σ' αυτό το «πεδίο βολής» που ζούμε; Το πρώτο μας άρθρο σε καλωσορίζει στο τεύχος αυτό κάνοντας, ποδαρικό μαχητικό και αντιπολεμικό

Συνεχίζουμε με νέες αποκαλύψεις για το ποιοι κερδίζουν και ποιοι χάνουν με μια σειρά ρυθμίσεις που νομοθετεί η κυβέρνηση επικυρώνοντας Ευρωενωσιακές Οδηγίες στο όνομα των «γυναικείων συμφερόντων».

Τιμάμε την 8η Μάρτη και φέτος, κάνουμε μια αναδρομή στους ιστορικούς γυναικείους εργατικούς αγώνες τους χθες, φθάνουμε στη δράση των αγωνιζόμενων γυναικών σήμερα, αναδεικνύοντας τη σημασία της μάχης που δίνουν οι εργαζόμενες μέσα από τα συνδικάτα τους, μέσα από το ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα. Φωτίζουμε τον αγώνα των εργαζομένων στην TELEPERFORMANCE, αλλά και των αναπληρωτριών εκπαιδευτικών, αναδεικνύοντας από τη μια τη τρομοκρατία και τις διώξεις στους τόπους δουλειάς, αλλά και την σθεναρή αγωνιστική αντιμετώπιση των εργαζομένων, όπως μιας δασκάλας που διώκεται γιατί μπήκε μπροστά για το δικίο του μαθητή της. Ταυτόχρονα είμαστε στο πλευρό των μισθωτών δικηγόρων για να δοθεί το κατακτημένο επίδομα μητρότητας σε μια νέα μητέρα... Αλλά και με τις συνταξιούχους, τις αγρότισσες, τις αυτοαπασχολούμενες στον δρόμο του αγώνα για μια ζωή όπως τους αξίζει σήμερα τον 21ο αιώνα.

Στις σελίδες αυτού του τεύχους θα διαβάσετε για τις πραγματικές αιτίες που οδήγησαν στο έγκλημα στα Τέμπη αλλά και τι κρύβετε πίσω από τη συστηματική προσπάθεια συγκάλυψής του. Θα μάθετε για τα «Γνώσσια» σχολεία και που στοχεύει η κυβέρνηση ιδρύοντας τα. Θα πρωτογνωρίσετε τα «soft girls» και τις «tradwives». Πως επιδρούν στις νεανικές συνειδήσεις... Θα μάθετε τα τελευταία νέα από τις λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στους πλειστηριασμούς και τις εξώσεις.

Λίγο παρακάτω θα βρείτε νέα από την εκδήλωση του Συλλόγου Προοδευτικών Γυναικών Μυτιλήνης για το τεράστιο ζήτημα της Υγείας, τα προβλήματα στο νησί και την απόφασή τους να ξεσηκώσουν τις γυναίκες για να διεκδικήσουν τα αναγκαία σήμερα σε πρόληψη και υγειονομική περίθαλψη, δημόσια και δωρεάν για όλες και όλους.

Η περιήγηση στις σελίδες μας ξεκινά πάντα με στόχο την ενημέρωση, την αφύπνιση, τη δράση... προς το τέλος όμως θέλουμε πάντα να θυμίσουμε και το δικαίωμα μας στον ελεύθερο χρόνο, στο πολιτισμό, στη τέχνη... Γι αυτό και αυτή τη φορά ταξιδεύουμε κινηματογραφικά, αφυπνίζοντας θεατρικά, βάζουμε με αγάπη και φροντίδα στο λογοτεχνικό μικροσκοπίο την τρίτη ηλικία, γιατί στο ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα όλες έχουμε μια θέση στον αγώνα για τη γυναικεία ισοτιμία, ανεξαρτήτου ηλικίας.

Καλή ανάγνωση!

Μαχητική δυναμώνουμε τον αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό αγώνα

Το 2025 μπήκε με τυμπανοκρουσίες από τα διεθνή ΜΜΕ ότι η αλλαγή κυβέρνησης στις ΗΠΑ, η έλευση Τραμπ θα τερματίσει τους πολέμους, ότι θα φέρει την ειρήνη στη Μέση Ανατολή και στην Ουκρανία. Κάποιοι τα έγγραφαν υποστηρίζοντας ότι ...θέλει το Νόμπελ Ειρήνης και άλλοι ότι θα τα καταφέρει επειδή είναι «μαέστρος στα deals».

Δυστυχώς για τους λαούς η πραγματικότητα τους διαψεύδει. Οι γυναίκες της Βιοπάλης δεν έχουν κανένα λόγο να εφησυχάσουν από τα παπαγαλάκια που δημιουργούν ψεύτικες προσδοκίες. Το ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα είναι σε εγρήγορση γιατί είναι παρούσες όλες οι αιτίες της όξυνσης, ενώ ο πολεμικός κατήφορος δεν έχει τέλος!

Δεν εφησυχάζουμε γιατί οι εύθραυστες εκχειρίδες στη Μέση Ανατολή, στη Λωρίδα της Γάζας και στον Λίβανο, όπως και οι συζητήσεις και τα σενάρια για μια ενδεχόμενη «διευθέτηση» της σύγκρουσης στην Ουκρανία, το φτίλι της κλιμάκωσης παραμένει αναμμένο, όπως άλλωστε δείχνουν οι πολεμικές προετοιμασίες και οι προσπάθειες εξοπλισμού όλων των ιμπεριαλιστικών στρατοπέδων ενόψει μιας ακόμα πιο γενικευμένης στρατιωτικής σύγκρουσης μεταξύ τους. Αλλωστε δεν υπάρχει ούτε ένα σημερινό πολεμικό μέτωπο, στην Ουκρανία και στη Μέση Ανατολή, για το οποίο να μην είχαν προηγηθεί συμφωνίες ιμπεριαλιστικής «ειρήνης», που οδήγησαν τελικά σε πιο ορμητικό ξέσπασμα των συγκρούσεων.

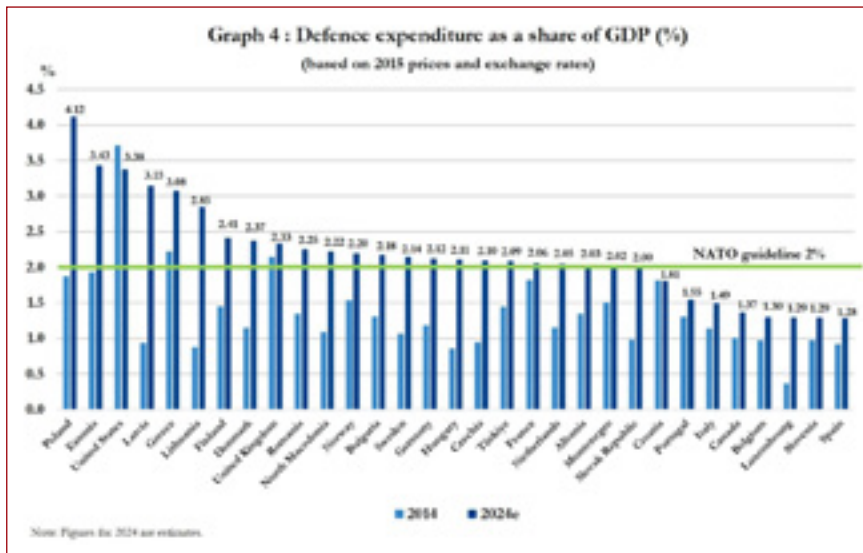
Στέλνουμε το μήνυμα στις γυναίκες ότι αυτές οι συμφωνίες προετοιμάζουν την νέα πιο οξυμένη φάση της ακόμα πιο άγριας αντιπαράθεσης. Γιατί οι αιτίες που γεννάνε τον πόλεμο όχι μόνο είναι παρούσες αλλά οξύνονται ολοένα και περισσότερο. Πρόκειται για τους ανταγωνισμούς επιχειρηματικών κολοσσών και κρατών ή ομάδων κρατών ή ιμπεριαλιστικών οργανισμών για το μοίρασμα και ξαναμοίρασμα φυσικών πόρων, δρόμων μεταφοράς ενέργειας και εμπορευμάτων, γεωστρατηγικών στηριγμάτων, «σφαιρών επιρροής» και αγορών. Η μάχη για την πρωτοκαθεδρία μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας φουντώνει επικίνδυνα.

Κάτω από αυτό το πρίσμα εντείνουμε τη δράση του ριζοσπαστικού γυναικείου κινήματος ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και τις αιτίες του. Ενάντια στη βαρβαρότητα που ζούμε καθημερινά και η οποία συνδέεται άρρηκτα με τις εξελίξεις στα μέτωπα του πολέμου φωτίζουμε τη μεγάλη εικόνα που δεν αφήνει κανένα περιθώριο επανάπαυσης.

➤ Γιατί το κράτος – δολοφόνος του Ισραήλ μετά τη στήριξη των τζιχαντιστών στη Συρία, εξακολουθεί να επεκτείνει τις ζώνες κατοχής του στην πολύπαθη χώρα, βομβαρδίζει την Υεμένη και τον Λίβανο, απειλεί με πόλεμο το Ιράν.

➤ Γιατί νέες πολεμικές βάσεις στήνονται στη Μεσόγειο, από την επέκταση της ΝΑΤΟικής δράσης στην Κύπρο, όπου οι ΗΠΑ ετοιμάζονται να φτιάξουν πολεμικά ορμητήρια, γι' αυτό και αίρουν το εμπάργκο όπλων.

Αμυντικές δαπάνες κρατών μελών του NATO 2014, 2024

➤ Γιατί καμιά ασφάλεια δεν επιφυλάσσει στους λαούς η ενίσχυση της στρατιωτικής παρουσίας της ΕΕ και του NATO στα νερά της Ερυθράς Θάλασσας, στην οποία πρωταγωνιστεί η Ελλάδα μέσω της επιχείρησης «Ασπίδες», φτάνοντας μέχρι τον Ινδικό Ωκεανό, για να βάλει εμπόδια στον «κινέζικο δρόμο»

➤ Γιατί δεν θα είναι καθόλου «ήσυχα» τα νερά σε Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο, αφού ανοίγουν οι ασκοί του Αιόλου με τα παζάρια για τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας μας, σε μια περίοδο μάλιστα που η Τουρκία αναβαθμίζει τη θέση της διεκδικώντας πρωταγωνιστικό ρόλο και ανταλλάγματα σε μια σειρά μέτωπα και πρωτοστατεί με τις ευλογίες ΗΠΑ και ΕΕ στη Συρία.

➤ Γιατί ανοίγουν νέα μέτωπα που προσθέτουν νέες ψηφίδες στο ιμπεριαλιστικό μακελειό, όπως η κλιμάκωση των διεκδικήσεων της νέας κυβέρνησης των ΗΠΑ σε «καυτά σημεία» του πλανήτη, όπως στον Καναδά, στη Γροιλανδία, στον Παναμά.

Η αλληλεγγύη μας στο λαό, τις γυναίκες και τα παιδιά της Παλαιστίνης
τώρα πρέπει να δυναμώσει ακόμα περισσότερο, τη στιγμή που η Γάζα έχει μετατραπεί σε μια κόλαση ερείπων, με κατεστραμμένες από τον ισραηλινό κατοχικό στρατό τις βασικές

υποδομές και τις δομές Υγείας, με τον βάρβαρο ισραηλινό αποκλεισμό να οδηγεί στην πείνα και στην έλλειψη των πιο στοιχειωδών αγαθών, στην εξαθλίωση, ενώ είναι καθημερινές και οι ισραηλινές επιθέσεις στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη με εκατοντάδες νεκρούς, χιλιάδες συλλήψεις, καταστροφή περιουσιών και καλλιέργειών.

Μας γεμίζει οργή και αγανάκτηση το απαράδεκτο και επικίνδυνο σχέδιο που παρουσίασε ο Αμερικανός Πρόεδρος, έχοντας στο πλευρό του τον Ισραηλινό πρωθυπουργό, για μαζικό ξεριζωμό όλων των Παλαιστινίων από τη Λωρίδα της Γάζας και πέρασμα της «ιδιοκτησίας» της στις ΗΠΑ, για να την μετατρέψουν σε ...«Ριβιέρα της Μέσης Ανατολής».

Αποκαλύπτουμε ότι δεν αποτελεί σχέδιο κάποιου ιδιόρρυθμου ηγέτη, όπως παρουσιάζεται στα ΜΜΕ. Είναι συνέχεια της γενοκτονίας του Παλαιστινιακού λαού από το κράτος του Ισραήλ με τη στήριξη των Ευρωπαϊκών «συμμάχων» του και εντάσσεται στη νέα επικίνδυνη φάση των ιμπεριαλιστικών πολέμων και ανταγωνισμών για το ξαναμοίρασμα του κόσμου. Ο διαχρονικός στόχος του Ισραήλ για διαιώνιση της κατοχής των παλαιστινιακών εδαφών και υπονόμευση κάθε προοπτικής για αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους,

συγχρωτίζεται με τα συμφέροντα των ΗΠΑ και τα ευρωατλαντικά σχέδια απέναντι στους ανταγωνιστές τους, όπως η χάραξη του «ινδικού εμπορικού δρόμου» που θα περνάει από ισραηλινά λιμάνια.

Σε αυτά τα σχέδια δεν χωράνε πουθενά ο Παλαιστινιακός λαός και ο αγώνας του να αποκτήσει πατρίδα. Γι' αυτό κλιμακώνονται η κατοχή από το κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ και ο βίαιος ξεριζωμός του, όπως γίνεται τους τελευταίους 15 μήνες με την εισβολή στη Γάζα. Γι' αυτό με τις χιλιάδες αμερικανικές βόμβες, τον βάρβαρο αποκλεισμό και την πολύμορφη στρατιωτική - οικονομική - πολιτική στήριξη από ΗΠΑ - NATO - ΕΕ, το Ισραήλ εξαπέλυσε μια γενοκτονία με πάνω από 60.000 νεκρούς Παλαιστίνιους, ισοπεδώνοντας συστηματικά τη Λωρίδα της Γάζας.

Καταγγέλλουμε τον κομβικό ρόλο που έχει σ' αυτές τις εξελίξεις η ελληνική κυβέρνηση, η οποία, με τη στήριξη και των άλλων κομμάτων, αναβαθμίζει διαρκώς τη «στρατηγική συνεργασία» με το κράτος - δολοφόνο και αρνείται να αναγνωρίσει το Κράτος της Παλαιστίνης, παρά την ομόφωνη απόφαση της Βουλής από το 2015.

Δεν ανεχόμαστε τη βρώμικη στάση τη ελληνικής κυβέρνησης που αντί να καταδικάζει το ισραηλινό έγκλημα και τα ανήκουστα σχέδια των ΗΠΑ τηρεί «σιγήν ιχθύος» και διευρύνει την συνεργασία οικονομική και στρατιωτική με το κράτος δολοφόνο. Είναι η συνέχεια της στήριξης της γενοκτονίας των Παλαιστινίων και από την κυβέρνηση αλλά και τα υπόλοιπα ευρωατλαντικά κόμματα της χώρας μας που συνδέεται άρρηκτα με τα συμφέροντα ενεργειακών και άλλων επιχειρηματικών ομίλων της χώρας μας που προσδοκούν κομμάτι από τη λεία της περιοχής.

Ενισχύουμε τον πολύμορφο συμμαχισμό μας στον παλαιστινιακό λαό στο δίκαιο αγώνα του για ένα ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος στα σύνορα του 1967, με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ.

Τρένα φορτωμένα με άρματα και όπλα στην Αλεξανδρούπολη για την μεγάλη ΝΑΤΟϊκή άσκηση STEADFAST DART 2025

Έξω τώρα από το πολεμικό σφαγείο!

Δεν συναινούμε στη μετατροπή της χώρας μας σ' ένα πραγματικό ορμητήριο πολέμου από το βορρά έως το νότο που βάζει τον λαό μας και όλους τους λαούς της περιοχής στο «στόχαστρο» των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Εκτός από τις ΝΑΤΟϊκές υποδομές που ενισχύονται σε όλη τη χώρα με βάση την κατάπτυστη Συμφωνία για τις βάσεις, εκτός από την αποστολή στρατευμάτων σε αποστολές και ΝΑΤΟϊκές συνεκπαιδεύσεις χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τα σύνορα, εκτός από τον εξοπλισμό της αντιδραστικής κυβέρνησης Ζελένσκι, τον ανεφοδιασμό των Ισραηλινών από ελληνικά αγκυροβόλια, τις υπόλοιπες «συνεισφορές» στα δολοφονικά ευρωατλαντικά σχέδια, επιπλέον ολόκληρη η χώρα έχει μετατραπεί και σε «πεδίο βολής» και ασκήσεων, επί της ουσίας πρόβες πολέμου με τα άλλα ιμπεριαλιστικά κέντρα.

Ενημερώνουμε τις γυναίκες ότι αυτές τις ημέρες πραγματοποιείται η πρώτη μεγάλη άσκηση για την ανάπτυξη της ΝΑΤΟϊκής «Δύναμης Αντίδρασης» «STEADFAST DART 2025» ταυτόχρονα σε Ελλάδα, Ρουμανία, Βουλγαρία με τη συμμετοχή 90.000 στρατιωτών. Αποτελεί έναν ακόμα κρίκο βασικών ασκήσεων του ΝΑΤΟ που γίνονται με επίκεντρο τη χώρα μας. Έτσι, τη στιγμή που αποκαλύπτονται οι συνέπειες της μεταφοράς παράνομων εύφλεκτων υλικών που συνετέλεσαν στο έγκλημα των Τεμπών, τρένα στον Έβρο διέρχονται μέσα από πόλεις και χωριά, φορτωμένα με τόνους από πολεμικό υλικό για τις πρόβες πολέμου του ΝΑΤΟ. Ταυτόχρονα για τις ΝΑΤΟϊκές ανάγκες, έχει δημιουργηθεί όλο το σιδηροδρομικό δίκτυο από την Αλεξανδρούπολη προς το Ορμένιο, καταργώντας όλα τα επιβατηγά δρομολόγια!

Μας έχουν κηρύξει τον πόλεμο ΝΑΤΟ, ΕΕ και ελληνική κυβέρνηση λογαριάζοντας ως κόστος τις ανάγκες μας και δαπανώντας δισεκατομμύρια «για την πολεμική οικονομία», για τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς και την ενεργή εμπλοκή της χώρας σ' αυτούς. Εξάλλου οι εξοπλισμοί, για τους οποίους ο λαός ματώνει, έχοντας δώσει πάνω από 21 δισ. ευρώ τα τελευταία τρία χρόνια, αφορούν τις ΝΑΤΟϊκές ανάγκες και καμία σχέση δεν έχουν με την προστασία των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας, αντίθετα τα υπονομεύουν παραπέρα.

Γι αυτό στο πολεμικό του διάγγελμα τον περασμένο Δεκέμβρη, ο γγ του ΝΑΤΟ, Μ. Ρούτε, κάλεσε ανοιχτά τις κυβερνήσεις να «προικίσουν» τις πολεμικές βιομηχανίες με μεγάλες παραγγελίες και μακροπρόθεσμα συμβόλαια, ενώ ζήτησε από τους λαούς να αποδεχτούμε νέες θυσίες και περικοπές στην Υγεία, στα συνταξιοδοτικά ταμεία, στις άλλες λαϊκές ανάγκες. Γι

αυτό οι στρατιωτικές δαπάνες των κρατών - μελών της ΕΕ ξεπέρασαν το 2024 τα 326 δισ. ευρώ, αντιπροσωπεύοντας σχεδόν το 2% του ΑΕΠ της ΕΕ, σύμφωνα με στοιχεία του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Αμυνας. Σε σύγκριση με το 2021, οι στρατιωτικές δαπάνες το 2024 είναι πάνω από 30% αυξημένες. Και αυτό δεν θεωρείται αρκετό. Είναι βέβαιο πως τα μέλη του ΝΑΤΟ θα αποφασίσουν το 2025 να δαπανούν τουλάχιστον το 3% του ΑΕΠ τους για στρατιωτικούς σκοπούς.

Στο κυνήγι των εξοπλισμών ξεχωριστό ρόλο έχει και η «στρατηγική αυτονομία» της ΕΕ, που προβάλλεται κι ως προϋπόθεση για την επιβίωσή της, λόγω των ανταγωνισμών μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας. Και ο Έλληνας πρωθυπουργός πρωτοστατεί σ' αυτήν την κατεύθυνση προτείνοντας να δημιουργηθεί «ταμείο πολέμου», ύψους 100 δισ. ευρώ και να εξαιρεθούν οι εξοπλιστικές δαπάνες από τον υπολογισμό των ελλειμμάτων και του κρατικού χρέους, ώστε να μην περιορίζεται κάθε χώρα για το τι θα ξοδέψει!

Μπροστά σ' αυτόν το εξοπλιστικό πυρετό που τον πληρώνουν οι οικογένειές μας από την τσέπη τους, με κίνδυνο να τον πληρώσουν και με το αίμα τους, στο ενδεχόμενο ενός γενικευμένου πολέμου που караδοκεί έχουμε μόνο μία επιλογή: **Στρέφουμε τα όπλα του αγώνα ενάντια στην πολεμοκάπηλη ΕΕ, το ΝΑΤΟ και τις κυβερνήσεις τους. Οργανώνουμε τη δράση μας για να φτάσει η φωνή μας σε κάθε γυναίκα του μόχθου που αγωνιά για τη ζωή της και το μέλλον των παιδιών της. Ξεδιπλώνουμε την αντιιμπεριαλιστική – αντιπολεμική μας δράση κλιμακώνοντας την πάλη μας ενάντια στην εμπλοκή και φωτίζοντας ποιών τα συμφέροντα και τα σχέδια εξυπηρετεί.**

Χριστίνα Σκαλούμπακα
Πρόεδρος ΟΓΕ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΕ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ ΣΥΝΤΗΡΕΙ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΤΟΥΣ ΔΡΑΣΤΕΣ ΤΕΡΑΤΑ

Στη συζήτηση του νομοσχεδίου του υπουργείου Δικαιοσύνης με τίτλο «Αντιμετώπιση νέων μορφών βίας κατά των γυναικών – Ενσωμάτωση της Οδηγίας (ΕΕ) 2024/1385 – Πρόσθετες ρυθμίσεις στον νόμο περί ενδοοικογενειακής βίας – Αναδιοργάνωση των ιατροδικαστικών υπηρεσιών – Ενίσχυση της λειτουργίας της Eurojust – Μέτρα για την προστασία των ανηλίκων και την καταπολέμηση της εγκληματικότητας», μίλησε η πρόεδρος της Ομοσπονδίας Γυναικών Ελλάδας, Χριστίνα Σκαλούμπακα.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΟΓΕ ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ «ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ ΝΕΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΒΙΑΣ» ΚΛΠ

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές

Η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας στα 49 χρόνια ζωής και δράσης της παλεύει αταλάντευτα ενάντια σε κάθε μορφή βίας κατά των γυναικών που εντείνει την ανισοτιμία τους και φράζει το δρόμο στη χειραφέτησή τους. Με αυτό το κριτήριο τοποθετείται και απέναντι στο νομοσχέδιο που φέρνει η κυβέρνηση στη Βουλή που **κάθε άλλο παρά** συμβάλλει στην αποτελεσματική πρόληψη και καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών όπως αναφέρεται στο σκοπό του στο άρθρο 1. Και αυτό γιατί παραμένουν ακλόνητοι όλοι οι οικονομικοί και κοινωνικοί παράγοντες που αφήνουν τις γυναίκες απροστάτευτες.

Έχει αποδειχθεί ότι η πολιτική της ΕΕ, όπως προωθείται και από τις Οδηγίες της, οι νομικές αλλαγές, στις οποίες έχουν προχωρήσει, και η σημερινή αλλά και οι προηγούμενες κυβερνήσεις, όχι μόνο δεν καταργούν το «θερμοκήπιο» των παραγόντων που δημιουργούν τους δράστες-τέρατα που φτάνουν μέχρι τη δολοφονία γυναικών, αλλά αντίθετα διατηρούν και τις «αλυσίδες» που κρατάνε τις γυναίκες δέσμιες και αδύναμες να απαλλαγούν από μια βίαιη, κακοποιητική οικογενειακή ή διαπροσωπική σχέση.

Αυτή η πολιτική επιδεινώνει του όρους και τις συνθήκες ζωής των γυναικών και ταυτόχρονα εγκαταλείπει τις κακοποιημένες γυναίκες χωρίς προστασία και ουσιαστική στήριξη.

Αντιμέτωπες με την ανυπαρξία ή τις μεγάλες ελλείψεις δημόσιων και δωρεάν δομών και υπηρεσιών, καθώς λογαριάζονται ως κόστος για το κράτος και την ΕΕ. Αντιμέτωπες με την κρατική και αστυνομική αυθαιρεσία και τις μακροχρόνιες και πολυδάπανες νομικές διαδικασίες. Αντιμέτωπες με την ανυπαρξία εξειδικευμένων κέντρων για τις γυναίκες θύματα βιαιοσύνης και σεξουαλικής βίας, που θα παρέχουν άμεσα δημόσιες και δωρεάν υπηρεσίες. Είναι χαρακτηριστικό ότι η Οδηγία της ΕΕ, “εξαρτά την διάθεση ξενώνων από την έκταση του φαινομένου”, ενώ αναβαθμίζει συνολικότερα το ρόλο των ΜΚΟ, δηλαδή των ιδιωτών, για την παροχή των υπηρεσιών φροντίδας και στήριξης

Δεν είναι τυχαίο ότι ενώ οι καταγγελίες των γυναικών έχουν σχεδόν τετραπλασιαστεί από το 2018 μέχρι σήμερα ξεπερνώντας απ’ ό,τι φαίνεται τις 20.000 τον τελευταίο χρόνο, είναι ελάχιστες συγκριτικά οι γυναίκες που φιλοξενούνται στους ξενώνες, μόλις 279 το 2023. Δεν είναι τυχαίο ότι οι υπάρχουσες δομές (συμβουλευτικά κέντρα και ξενώνες) λειτουργούν με τις επιδοτήσεις των προγραμμάτων της ΕΕ που έχουν ημερομηνία λήξης, στις οποίες οι εργαζόμενοι δουλεύουν με συμβάσεις που έχουν επίσης ημερομηνία λήξης, ενώ παραμένουν ενίοτε για μήνες απλήρωτοι, όπως πρόσφατα οι εργαζόμενοι της τηλεφωνικής γραμμής 15900. Δεν είναι τυχαίο ότι η χώρα μας διαθέτει μόλις 20 ξενώνες. Που θα καταφύγει λοιπόν μια κακοποιημένη άνεργη γυναίκα με παιδιά που πηγαίνουν στο σχολείο σε μία πόλη που δεν έχει ξενώνα; Πως θα στηριχθεί ψυχολογικά όταν η λίστα αναμονής σε συμβουλευτικά κέντρα ξεπερνά τον 1 μήνα, καθώς ολόκληρες περιφερειακές ενότητες δεν έχουν ούτε μία τέτοια δομή;

Ενώ στη χώρα μας από το 2006 ειδικός νόμος ρυθμίζει με αυστηρότερες διατάξεις τα θέματα της ενδοοικογενειακής βίας, εντούτοις φαίνεται ότι το πρόβλημα εντείνεται. Γιατί τελικά η ατομική εγκληματικότητα δεν αναπτύσσεται σε κοινωνικό κενό. Είναι γέννημα θρέμμα της κοινωνίας της εκμετάλλευσης, που έχει θεό την ιδιοκτησία και αξίες τον ανελέητο ανταγωνισμό και τον ατομισμό. Αυτό είναι το έδαφος που γεννάει τα αποτρόπαια εγκλήματα της ενδοοικογενειακής βίας, της σεξουαλικής βίας, των βιαιοσυμιών, των δολοφονιών γυναικών που δεν μειώθηκαν τα προηγούμενα χρόνια παρά τις όποιες αλλαγές έγιναν στην ποινική μεταχείριση των δραστών είτε από το ΣΥΡΙΖΑ είτε από τη ΝΔ

Με το νομοσχέδιο δεν αντιμετωπίζονται τα πολλαπλά εμπόδια που συναντά μια γυναίκα, μέχρι την τελεσίδικη καταδίκη του δράστη που τελικά την αποθαρρύνουν να καταγγείλει το περιστατικό, όπως:

- ότι δεν εντοπίζονται οι δράστες στο πλαίσιο της αυτόφωρης διαδικασίας,
- ότι ασφαλιστικά μέτρα εκδίδονται αλλά μένουν κενό γράμμα,
- ότι δεν ενεργοποιείται η αυτεπάγγελτη διαδικασία.

Αντίθετα μπαίνουν κι άλλα εμπόδια:

- όπως η έγκληση που απαιτείται από το θύμα στην περίπτωση της κυβερνοπαρακολούθησης,
- όπως η δυνατότητα στους παρόχους, στις διαδικτυακές πλατφόρμες να ασκούν έφεση στην απόφαση αφαίρεσης διαδικτυακού υλικού,
- όπως η περίπτωση να μην αφαιρείται το υλικό επειδή οι αρχές δεν μπορούν να ανακαλύψουν ποιος είναι ο πάροχος!!!

Όμως καθημερινά αποδεικνύεται ότι δεν είναι θέμα ικανότητας της αστυνομίας και των κρατικών οργάνων. Είναι ζήτημα προσανατολισμού τους που αφήνουν τις γυναίκες εκτεθειμένες και απροστάτετες από τους δολοφόνους και τους βιαστές τους όταν την ίδια στιγμή ως κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους δώκουν εργάτες και εργάτριες, συνδικαλιστές και συνδικαλίστριες που παλεύουν για τα λαϊκά δικαιώματα.

Αντί η κυβέρνηση να υλοποιήσει μέτρα αντιμετώπισης των τεράστιων καθυστερήσεων στην απονομή της δικαιο-

σύνης εξαιτίας της υποστελέχωσης των δικαστηρίων που έχουν ως αποτέλεσμα η έκδοση της δικαστικής απόφασης να απομακρύνεται από τον χρόνο τέλεσης της εγκληματικής πράξης, αλλά και εξαιτίας της δραματικής έλλειψης της αναγκαίας επιστημονικής, κοινωνικής υποστήριξης από κρατικές δομές συμβουλευτικής, **επιλέγει με αυστηροποίηση ποινών και αντιδραστικές αλλαγές να ξεπλύνει την πολιτική διαχρονικά των κυβερνήσεων και της ΕΕ.**

Το ίδιο κάνει και με τις διατάξεις για τη **παραβατικότητα των ανηλίκων** επιρρίπτοντας αποκλειστικά στην οικογένεια την ευθύνη για τα νοσηρά φαινόμενα που γεννιούνται στο έδαφος της εμπορευματοποίησης των πάντων, ακόμα και των ανθρώπινων σχέσεων, του ανθρώπινου σώματος, ειδικά του γυναικείου, στο έδαφος κυριαρχίας της εγωκεντρικής αντίληψης "ο θάνατος σου η ζωή μου" και του καταγιστικού ρόλου των επιχειρηματικών ομίλων των Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης. Δε μένει μόνο στην απαξίωση και τη συρρίκνωση των αναμορφωτικών - θεραπευτικών μέτρων, αλλά προχωράει στην εξοργιστική διάταξη περί «παραμέλησης εποπτείας ανηλίκου», χωρίς να λαμβάνονται υπόψη τα πρόσθετα ιδιαίτερα προβλήματα πολλών οικογενειών λόγω ακραίας φτώχειας, εξαρτήσεων κλπ. που χρειάζονται πολλαπλή επιπλέον στήριξη από το κράτος.

Θα θέλαμε να κλείσουμε με έναν μικρό σχολιασμό για δύο διατάξεις: Σε ότι αφορά την παρ. 8 του άρθρου 14 για την εξέταση από τον εισαγγελέα της κακής άσκησης της γονικής μέριμνας μας προβληματίζει ότι δεν εξασφαλίζεται από τις κρατικές υπηρεσίες με παιδοψυχολόγους κλπ η ενδελεχής και ουσιαστική έρευνα για να τεκμηριωθεί η κρίση και η απόφαση του εισαγγελέα.

Από την άλλη η διάταξη περί καταβολής κρατικής αποζημίωσης στα θύματα παραμένει κενό γράμμα, καθώς προϋποθέτει το θύμα να έχει ήδη διεκδικήσει αποζημίωση και να μην έχει καταβληθεί αυτή λόγω οικονομικής αδυναμίας του δράστη. Οι πιο ευάλωτες γυναίκες που αντιμετωπίζουν σοβαρά οικονομικά προβλήματα καλούνται να μπουν σε έναν κυκεώνα δικαστικών μαχών για να αποδείξουν ότι δικαιούνται την αποζημίωση (που δεν θα το κάνουν), αντί να προβλέπεται η άνευ όρων ολόπλευρη στήριξή τους.

Ως Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας διεκδικούμε όλα όσα είναι απαραίτητα για να μπορούν οι γυναίκες να σταθούν με αξιοπρέπεια στα πόδια τους και να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους δηλαδή σταθερή δουλειά με αξιοπρεπείς μισθούς και δικαιώματα, με μέτρα προστασίας του γυναικείου οργανισμού και της μητρότητας, με μέτρα στήριξης των άνεργων, και πολύτεκνων οικογενειών, με δημόσιες δωρεάν δομές και υπηρεσίες Υγείας, Παιδείας και Φροντίδας της οικογένειας. Με ένα εκτεταμένο δίκτυο δημόσιων και δωρεάν κοινωνικών υπηρεσιών και υποδομών για την ολόπλευρη προστασία των γυναικών και των παιδιών από τη βία, ιδιαίτερα των απροστάτετων, στελεχωμένων με όλο το αναγκαίο μόνιμο προσωπικό όλων των ειδικοτήτων, χωρίς καμία επιχειρηματική δράση και εμπλοκή των ΜΚΟ.

Η ΕΕ και οι κυβερνήσεις είναι μέρος του προβλήματος και όχι της λύσης της γυναικείας ανισοτιμίας

Πρόσφατα ψηφίστηκε ένα ακόμη νομοσχέδιο του Υπουργείου Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας που ενσωματώνει άλλη μία αντιδραστική οδηγία της Ευρωπαϊκής Ένωσης «για την ισόρροπη εκπροσώπηση των φύλων σε θέσεις διευθυντικών στελεχών» σε καπιταλιστικές επιχειρήσεις, ενώ εμπεριέχει και ρυθμίσεις για τη δόθηκε «ενίσχυση της κοινωνικής συνοχής». Στο επίκεντρο βρέθηκε η εξειδίκευση της στρατηγικής της ΕΕ για τη γυναικεία ανισοτιμία, την αναπηρία, αλλά και για την προσχολική αγωγή και φροντίδα. Κατά τη διάρκεια της συζήτησης στις επιτροπές της Βουλής και στην Ολομέλεια τα κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, Νέα Αριστερά, Πλεύση Ελευθερίας και άλλοι) που στηρίζουν με νύχια και με δόντια την ΕΕ και τις αντιλαϊκές της κατευθύνσεις διαγωνίστηκαν για το ποιος είναι ο καλύτερος «μαθητής» των ευρωπαϊκών οδηγιών. Όσο και αν προσπάθησαν να εξωραίσουν την ΕΕ, τόσο οι διατάξεις του νόμου, όσο και η βαρβαρότητα που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες των εργατικών, λαϊκών δυνάμεων, τα άτομα με αναπηρία αποδεικνύουν ότι η πολιτική ΕΕ και διαχρονικά των κυβερνήσεων είναι μέρος του προβλήματος. Γιατί η ολόπλευρη κοινωνική προστασία αντιμετωπίζεται με τη λογική του «κόστους» για το κράτος και το κριτήριο του «οφέλους» για τους επιχειρηματικούς κολοσσούς, δηλαδή την ανταγωνιστικότητα και κερδοφορία τους.

Μέτρα για τη συμμετοχή των αστών γυναικών στα ΔΣ των μετοχικών-καπιταλιστικών επιχειρήσεων

Πιο συγκεκριμένα με τα κεφάλαια Α' και Β' ενσωματώθηκε μια Ευρωπαϊκή Οδηγία η οποία αυξάνει το ποσοστό συμμετοχής των γυναικών στα Δ.Σ. των μετοχικών-καπιταλιστικών επιχειρήσεων στο 33%. Η κυβέρνηση και τα άλλα κόμματα που ψήφισαν τις συγκεκριμένες διατάξεις παρουσίασαν το μέτρο ως «βήμα για να διαμορφωθεί μια κουλτούρα ισότητας των δύο φύλων».

Προσπάθησαν να κρύψουν ότι η αύξηση της συμμετοχής των γυναικών στα λεγόμενα κέντρα λήψης αποφάσεων των μονοπωλιακών ομίλων δεν πρόκειται να δώσει «ανάσα» στις εργαζόμενες γυναίκες που έρχονται αντιμέτωπες με την εργασιακή ζούγκλα. Δεν θα σταματήσουν οι εμποροϋπάλληλοι, ιδιαίτερα γυναίκες, να δουλεύουν ακόμα

και τις Κυριακές με σπαστά και ακανόνιστα ωράρια. Ούτε θα σταματήσουν να δουλεύουν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενες γυναίκες και άντρες χωρίς συλλογικές συμβάσεις εργασίας, χωρίς μέτρα υγείας και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς. Κανένα φρένο δεν πρόκειται να μπει στις απολύσεις εγκύων στο όνομα της λήξης σύμβασης, στις εργοδοτικές πιέσεις στις εργαζόμενες να βάλουν στο «ψυγείο» της κρυσταλλοποίησης των ωαρίων τα σχέδια για απόκτηση παιδιού.

Η μόνη διαφορά είναι ότι η εντατικοποίηση της εργασίας, η ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων από την μεγαλοεργοδοσία θα αποκτήσει περισσότερο «άρωμα γυναικάς». Γιατί παραμένει όλο το αντεργατικό οπλοστάσιο που έχετε δώσει και έχετε χτίσει λιθαρράκι λιθαρράκι όλες οι κυβερνήσεις διαχρονικά και το αξιοποιούν προφανώς οι επιχειρηματικοί κολοσσόι. Κυρίως όμως θα είναι εδώ η στρατηγική για την ανταγωνιστικότητα και την κερδοφορία του κεφαλαίου.

Για αυτό αποτελεί πρόκληση η διάταξη του νόμου για το «σήμα ισότητας» σε επιχειρηματικούς ομίλους που πιάνουν το στόχο συμμετοχής γυναικών στα ΔΣ τους, συνεχίζοντας τον νόμο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Αναρωτιόμαστε σε ποιες εταιρείες ακριβώς θα δώσουν «σήματα ισότητας», δηλαδή νέα προνόμια και επιδοτήσεις; Στις εταιρείες που καταδικάζουν τις εργαζόμενες γυναίκες να δουλεύουν με

Για τους επιχειρηματικούς όμιλους γυναικεία συμμετοχή στα ΔΣ των εταιρειών σημαίνει μεγαλύτερα κέρδη

ευέλικτες εργασιακές σχέσεις, με συμβάσεις ενός μήνα, με 13ωρα, δηλαδή, δουλειά, δικαιώματα, ωράρια λάστιχο;

Μάλιστα, το Υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας «ζήλεψε» το νόμο για τα «Γνάσια Σχολεία» του Υπουργείου Παιδείας και αποφάσισε τη δημιουργία «Τράπεζας Ισότητας», όπου θα συγκεντρώνονται ποσά από επιχειρηματικούς ομίλους για την προστασία των γυναικών από την πολύμορφη βία. Όχι μόνο διατηρούν την υποστελέχωση και υποχρηματοδότηση αυτών των δομών, έρχονται προκλητικά να παρουσιάσουν ως... ευεργέτες τους εκμεταλλευτές του μόχθου μας, αυτούς που καθημερινά ασκούν εργοδοτική βία σε χιλιάδες εργαζόμενες.

Το πραγματικό κίνητρο των διατάξεων όπως ομολογείται και στην αιτιολογική έκθεση αλλά αναφέρεται και στην ίδια την Ευρωπαϊκή Οδηγία είναι το ενδιαφέρον της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των κυβερνήσεων να ξεπεραστούν τα εμπόδια που συναντούν όχι γενικά οι γυναίκες, αλλά οι αστές γυναίκες, εκτιμώντας ότι αυτό αποτελεί κλειδί για την ανταγωνιστικότητα στην παγκόσμια οικονομία.

Οι συγκεκριμένες κατευθύνσεις συνοδεύονται και με εκτιμήσεις ότι «οι γυναίκες ανώτατα στελέχη των επιχειρήσεων διακρίνονται για την αποτελεσματικότητά τους στη διοίκη-

σή τους». Διακρίνονται, δηλαδή, για την αποτελεσματικότητά τους στη διασφάλιση του επιχειρηματικού κέρδους, που μπορεί να εξασφαλιστεί μόνο με το τσάκισμα των εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων της επιχείρησης.

Ταυτόχρονα, τα επιτελεία ΕΕ και κυβερνήσεων με το μέτρο της απόδοσης της συμμετοχής στα λεγόμενα Κέντρα Λήψης Αποφάσεων ενδιαφέρονται να ενσωματώσουν στο σάπιο εκμεταλλευτικό σύστημα την σκέψη και τη στάση των νέων γυναικών, ιδιαίτερα φοιτητριών, μισθωτών γυναικών επιστημονικής, καλλιτεχνικής ειδίκευσης.

Προφανώς χωρίζει άβυσσος την αντίληψη της ΟΓΕ για τη γυναικεία συμμετοχή από τα μέτρα διαχρονικά των κυβερνήσεων. Εμάς μας ενδιαφέρει η άνοδος της συμμετοχής των γυναικών στα διοικητικά συμβούλια των εργατικών σωματείων, των ενώσεων αυτοαπασχολούμενων και των βιοπαλαιστών αγροτών που βρίσκονται αυτή την περίοδο στα μπλόκα του αγώνα. Μας απασχολεί η γυναικεία συμμετοχή στους φοιτητικούς συλλόγους. Παλεύουμε μαχητικά για τη συμμετοχή γυναικών του καθημερινού μόχθου στους συλλόγους και ομάδες της ΟΓΕ, στο ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα. Οι τελευταίες μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για να μην συγκαλυφθεί το έγκλημα των Τε-

μπών απέδειξαν ότι το εργατικό λαϊκό κίνημα με την μαζική συμμετοχή γυναικών μπορεί να είναι καταλύτης για να βάλουμε εμπόδια στην αντιλαϊκή πολιτική στο δρόμο της σύγκρουσης με αυτό το σάπιο εκμεταλλευτικό σύστημα που έχει στο DNA του την εκμετάλλευση, τη βία και την γυναικεία ανισοτιμία.

Η προσχολική αγωγή και φροντίδα παραμένει εμπόρευμα

Άβυσσος όμως μας χωρίζει και στο ζήτημα της προσχολικής αγωγής και φροντίδας. Προφανώς οι συγκεκριμένες διατάξεις του νομοσχεδίου ούτε τον πολυκερματισμό αντιμετωπίζουν, όπου τρία Υπουργεία ασχολούνται με το θέμα των βρεφονηπιακών σταθμών, ούτε την τραγική υποχρηματοδότηση λύνει. Δεν ανατρέπονται οι τραγικές ελλείψεις σε δομές, σε θέσεις για βρέφη, σε προσωπικό. Το επιστημονικό πρόγραμμα της αγωγής και φροντίδας παιδιών προσχολικής ηλικίας είναι ανύπαρκτο, ασυνεχές, υπολείπεται των πραγματικών αναπτυξιακών αναγκών των παιδιών.

Κυρίως, με τις συγκεκριμένες διατάξεις δεν ανατρέπεται το γεγονός πως η αυτονόητη ανάγκη των παιδιών στην προσχολική αγωγή και φροντίδα, που θα έπρεπε να είναι καθολικό δικαίωμα, αποτελεί εμπόρευμα που χρυσοπληρώνουν οι γονείς με τα τροφεία στους δημοτικούς ή ιδιωτικούς βρεφονηπιακούς σταθμούς, αλλά και ευκαιριακή παροχή για λίγους και τυχερούς ή κουπόνι ευκαιρίας με κριτήριο τα απαράδεκτα όρια της φτώχειας.

Πιλοτικά προγράμματα στηριγμένα στην πολιτική που λογαριάζει ως «κόστος» την προστασία των ατόμων με αναπηρία

Η κυβέρνηση προωθεί πιλοτικά προγράμματα δήθεν στήριξης των ατόμων με ειδικές ανάγκες, των ατόμων με αναπηρίες, καταργώντας αυτόματα

την καθολικότητα. Προσπαθούν να μπαλώσουν τα τραγικά κενά κι ελλείψεις σε δομές και προνοιακές παροχές με πιλοτικά προγράμματα με ημερομηνία λήξης, χρηματοδοτούμενα από το Ταμείο Ανάκαμψης, δηλαδή με χρήματα από το ξεζούμισμα των λαών σε κάθε κράτος- μέλος της ΕΕ.

Ιδιαίτερα οι πρόσθετες ανάγκες των ατόμων με αναπηρία σε θεραπεία και αποκατάσταση, σε τεχνικά και άλλα βοηθήματα απαιτούν έναν πλήρη σχεδιασμό από την πλευρά του κράτους, με ανάπτυξη όλων των απαραίτητων δομών Υγείας, Πρόνοιας, Ειδικής Αγωγής και Αποκατάστασης, με πρόσληψη όλου του απαραίτητου μόνιμου προσωπικού, με αποκλειστικά κρατική ευθύνη και χρηματοδότηση, χωρίς την εμπλοκή ΜΚΟ και ιδιωτών.

Σε σχέση με την τροποποίηση **του πιλοτικού προγράμματος περί «προσβάσιμων κατοικιών»**, πρόκειται για ένα πρόγραμμα που οι δικαιούχοι επιλέγονται με βάση κάποια κριτήρια επιλεξιμότητας και προτεραιοποίησης. Άρα δεν αφορά σε όλο τα άτομα με κινητική αναπηρία ή αναπηρία όρασης ή ακοής που χρειάζονται τις εν λόγω παρεμβάσεις. Οι παρεμβάσεις αυτές αφήνονται στην ατομική ευθύνη του κάθε ΑμεΑ να τις «τρέξει» εάν και εφόσον έχει τη δυνατότητα ή κατοικία στην ιδιοκτησία του.

Το συγκεκριμένο πρόγραμμα κρύβει μέσα του και μεγάλο βαθμό υποκρισίας: Για ποιες προσβάσιμες κατοικίες κάνει λόγο η κυβέρνηση όταν οι πλειστηριασμοί σε σπίτια ΑμεΑ έχουν πάρει τη μορφή χιονοστιβάδας;

Όταν το δικαίωμα σε σύγχρονη και προσβάσιμη κατοικία είναι μακρινό όνειρο για τους περισσότερους, γιατί η κοι-

κία αποτελεί πανάκριβο εμπόρευμα.

Όταν το 80% των κτιρίων των ειδικών σχολείων είναι ακατάλληλα και μη προσβάσιμα με ευθύνη του κράτους και του Υπουργείου.

Από την άλλη, κερδισμένοι θα βγουν πάλι οι κατασκευαστικοί όμιλοι, που θα αναλάβουν την ανακατασκευή των χώρων, παίρνοντας και το μεγαλύτερο μερίδιο των επιδοτήσεων.

Ανάμεσα στα άρθρα του νομοσχεδίου περιλαμβάνεται και η τροποποίηση ενός ακόμα πιλοτικού προγράμματος υποστηριζόμενης απασχόλησης ατόμων με διαταραχές αυτιστικού φάσματος. Το πρόγραμμα έρχεται σε πλήρη αντίθεση με ένα ολοκληρωμένο σχέδιο εργασιακής αποκατάστασης όλων των ικανών προς εργασία ατόμων με αναπηρία, ατόμων με ειδικές ανάγκες, με βάση τις δυνατότητές τους και με αποκλειστική ευθύνη του κράτους.

Η συγκεκριμένη τροποποίηση είναι προς το χειρότερο, αφού πρόκειται για παρέμβαση που δεν εξυπηρετεί το δικαίωμα των ατόμων στο φάσμα του αυτισμού στην εργασία, αλλά τις ανάγκες των εργοδοτών για τζάμπα εργατικό δυναμικό, καλύπτοντας το κράτος το μισθολογικό και μη μισθολογικό κόστος του εργαζόμενου ΑμεΑ. Μάλιστα, δεν εξασφαλίζεται πουθενά η υποχρεωτική εφαρμογή του συγκεκριμένου μέτρου, όσο περιορισμένο και αν είναι. Αντίθετα, αφήνεται στην ευγενική ευχέρεια των εργοδοτών να επιλέξουν αν θα το εφαρμόσουν ή όχι, με βάση τους εξυπηρετεί. Το κράτος στις δικές του υποδομές, στις δικές του υπηρεσίες, δεν εξασφαλίζει αντίστοιχη απορρόφηση ατόμων στο φάσμα του αυτισμού, ενώ ο νόμος για την πρόσληψη ΑμεΑ σε φορείς του δημοσίου ή ευρύτερα δημοσίου τομέα δεν εφαρμόζεται για χρόνια.

Η συγκεκριμένη διάταξη αποτελεί ακόμα μεγαλύτερη πρόκληση στον απόηχο της απαράδεκτης δήλωσης του Υπουργού Άμυνας Δένδια για την εκπαίδευση των αυτιστικών παιδιών στο χειρισμό drone για πολεμικούς σκοπούς, δηλαδή για να βομβαρδίζουν άλλους λαούς, τα παιδιά άλλων λαών, όπως τα παιδιά της Παλαιστίνης.

Σήμερα οι γυναίκες της βιοπάλης δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να συνεχίσουμε πιο μαζικά, πιο μαχητικά τον αγώνα για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών μας για να ανοίξουμε το δρόμο για τη χειραφέτηση από τους εκμεταλλευτές του μόχθου μας. Όπλο και διέξοδος για όλες εμάς είναι να δυναμώσει η γυναικεία συμμετοχή και δράση στα εργατικά σωματεία, στις ενώσεις αυτοαπασχολούμενων, στους φοιτητικούς συλλόγους, στους εκατοντάδες γυναικείους συλλόγους και ομάδες της ΟΓΕ σε όλη την Ελλάδα. Να συνεχίσουμε πιο δυνατές και περισσότερες τον συλλογικό αγώνα ενάντια στις πολιτικές της ΕΕ, των κυβερνήσεων, των κομμάτων της και των μηχανισμών της που υπηρετούν την κερδοφορία των ομίλων. Να διεκδικήσουμε τη ζωή που έχουμε ανάγκη σήμερα, τον 21ο αιώνα.

Βιθή Δάγκα
μέλος τoτ ΔΣ της ΟΓΕ

οι ιστορικοί αγώνες του χθες είναι ο φάρος για τη δράση στο σήμερα

Η Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας καθιερώθηκε επίσημα στη Δεύτερη Διεθνή Διάσκεψη Σοσιαλιστριών Γυναικών στην Κοπεγχάγη της Δανίας (26 και 27 Αυγούστου 1910), ύστερα από πρόταση της Κλάρα Τσέκιν. 100 γυναίκες από 17 χώρες (16 ευρωπαϊκές και ΗΠΑ), εκπροσωπώντας συνδικάτα, γυναικείες οργανώσεις και σοσιαλιστικά κόμματα, συγκεντρώθηκαν στην Αίθουσα Συνελεύσεων των Εργατών, με την ατζέντα τους γεμάτη ζητήματα που απασχολούσαν καθημερινά τις γυναίκες της εργατικής τάξης, όπως η διεκδίκηση της απαγόρευσης της νυχτερινής εργασίας για τις γυναίκες.

Η πρόταση αφορούσε στην οργάνωση μιας γιορτής της γυναίκας κάθε χρόνο, κοινής σε όλες τις χώρες, χωρίς συγκεκριμένη ημερομηνία.

Ένα χρόνο μετά την επικύρωση του ψηφίσματος, γιορτάστηκε για πρώτη φορά η Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας στη Γερμανία, την Αυστροουγγαρία, τη Βουλγαρία και την Ελβετία (19 Μαρτίου 1911). Είχε ήδη γιορταστεί στις ΗΠΑ στα τέλη Φεβρουαρίου και στη Δανία στις αρχές Μαρτίου. Υπολογίζεται ότι ένα εκατομμύριο γυναίκες πήραν μέρος στις διαδηλώσεις αυτές. Τον επόμενο χρόνο συμμετείχαν οι Γαλλίδες, οι Σουηδέζες και οι Ολλανδέζες. Το 1913, όπως και το 1914, παραμονές του επικείμενου παγκοσμίου πολέμου, οι εργαζόμενες γυναίκες σε όλη την Ευρώπη διαδήλωσαν δυναμικά. Το 1917, οι Ρωσίδες εργάτριες στην κλωστοϋφαντουργία συμμετείχαν σε μια απεργία 90.000 ανδρών, διαδηλώνοντας για «ειρήνη, γη και ψωμί», στις 23 Φεβρουαρίου (με το Ιουλιανό ημερολόγιο). Οι κινητο-

Η Κλάρα Τσέκιν και η Ρόζα Λούξεμπουργκ τον Ιανουάριο του 1910.

ποιήσεις αυτές έδωσαν το έναυσμα για τις μεγάλες διαδηλώσεις που οδήγησαν στην εκδίωξη του τσάρου.

Ο γιορτασμός της 8ης Μάρτη ως Παγκόσμιας Μέρας της Γυναίκας δεν μπορεί να ταυτιστεί με ένα μεμονωμένο γεγονός αλλά σηματοδοτείται από πολλά γεγονότα που σχετίζονται με κρίσιμες στιγμές της ιστορίας κυρίως του τέλους του 19ου και των αρχών του 20ου αιώνα. Στη χρονική αυτή περίοδο, η μαζικοποίηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων και η αθρόα συμμετοχή εργατριών σε αυτές είχαν σαν αποτέλεσμα τις μεγάλες εργατικές κινητοποιήσεις στην Ευρώπη και κυρίως στην Αμερική. Στις ΗΠΑ, η πρώτη αποκλειστικά γυναικεία απεργία έγινε το 1820 στη Νέα Αγγλία, στις βιοτεχνίες ενδυμάτων, με αιτήματα για καλύτερες συνθήκες δουλειάς,

Εργάτριες της βιομηχανίας Lowell (1870). Οι εργάτριες αυτές, από 15 ως 35 χρονών, αποκαλούνταν "Mill girls", επειδή εργάζονταν στις βαμβακομηχανές (cotton mills).

αξιοπρεπείς μισθούς και μικρότερα ωράρια. Οι διεκδικητικές κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν. Η απεργία των υφαντριών στο Ντόβερ το 1828, οι μεγάλες απεργίες του 1934 και 1936 στη βιομηχανία Lowell στη Μασαχουσέτη, η ίδρυση γυναικείων εργατικών σωματείων έδωσαν ώθηση στην όλο και πιο συστηματική οργάνωση των εργατριών.

Το 1909, η μεγάλη απεργία στα ραφτάδικα της Ν. Υόρκης, που κράτησε πάνω από τρεις μήνες και ονομάστηκε «ξεσηκωμός των 20.000», λόγω της μεγάλης συμμετοχής των εργατών, έληξε νικηφόρα. Σε αυτή, συνδικαλίστριες όπως η Clara Lemlich έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στην οργάνωση και τη συμμετοχή των εργαζόμενων γυναικών.

Η απεργία του 1912, στους Λόρενς, στη Μασαχουσέτη. Ανάμεσα στα αιτήματα της απεργίας του 1912 ήταν και η κατάργηση της παιδικής εργασίας.

Η Κάρι Σάτο, εργάτρια στη βιομηχανία Στερνς, ήταν 14 χρονών όταν παράτησε το σχολείο για να δουλέψει (1915). Η μητέρα της, εργαζόμενη και η ίδια, αναγκάστηκε να σταματήσει τη δουλειά όταν έχασε τον σύζυγό της για να φροντίσει τον μικρότερο αδελφό της ήδη 17χρονης Κάρι και τη νεογέννητη αδελφούλα της. Η μεγαλύτερη αδελφή της ήταν ήδη παντρεμένη, έτσι η Κάρι έγινε ο βασικός τροφοδότης της οικογένειάς της. Επειδή ο μισθός ήταν εξευτελιστικός, η νεαρή εργάτρια δούλεψε στα διαλείμματά της και στην καφετέρια του εργοστασίου με μοναδικό αντάλλαγμα ένα δωρεάν γεύμα!

Αυτές οι κινητοποιήσεις ούτε ήταν εύκολη δουλειά ούτε πέτυχαν αμέσως. Αρχικά, οι εργάτριες αναγκάζονταν να επιστρέψουν στη δουλειά τους λίγες μέρες μετά την απεργία (μερικές φορές και με μικρότερη αμοιβή). Οι εταιρείες φαίνονταν παντοδύναμες και ο φόβος της ανέχειας κρατούσε πίσω τις γυναίκες. Ένα ιστορικό κακής συμπεριφοράς και απειθαρχίας μπορούσε να αποτρέψει την πρόσληψη μιας εργάτριας. Ωστόσο, εκείνοι οι πρώτοι αγώνες αποδείχτηκαν σοβαρή παρακαταθήκη για την ισχυροποίηση των σωματείων, που βοήθησαν ουσιαστικά στο σπάσιμο του φόβου, φέρνοντας μαζί και τα πρώτα αποτελέσματα! Η μαζικοποίηση και η έντονη δραστηριότητα των συνδικάτων οδήγησε στις πρώτες μεταρρυθμίσεις στις συνθήκες εργασίας στην κλωστοϋφαντουργία.

Σήμερα, με το πρώτο τέταρτο του 21ου αιώνα να έχει σχεδόν παρέλθει, οι προκλήσεις για τις γυναίκες των λαϊκών οικογενειών, είτε καθόμαστε ακόμα στα θρανία, είτε εργαζόμαστε, είτε είμαστε απόμαχες της δουλειάς, είναι ακόμα μεγαλύτερες γιατί οι εκφάνσεις της ανισοτιμίας μας αποκρύπτονται σκόπιμα από τους (άντρες και γυναίκες) εκμεταλλευτές του μόχθου και της ζωής μας, προκειμένου να κερδοσκοπούν στις πλάτες μας, σπέρνοντας φτώχεια, πείνα, πολέμους και προσφυγιά. Για τον λόγο αυτό, η αναφορά στο παρελθόν δεν έχει ποτέ για μας επετειακή ή μουσειακή σημασία. Είναι η δεξαμενή από την οποία αντλούμε γνώση και δύναμη ώστε να συνεχίζουμε τον **ανυποχώρητο αγώνα για τη γυναικεία ισοτιμία, παλεύοντας μαχητικά ενάντια στη βία της εκμετάλλευσης.**

Ίντι και Έμα Φόλσις, εργάτριες στη βιομηχανία μεταξωτών Στερνς, στο Ουίλιαμσπορτ της Πενσυλβάνια, μια από τις μεγαλύτερες των ΗΠΑ στις ανατολικές περιοχές. Άνοιξε το 1892 και έκλεισε το 1933.

Η Σέιντι Φάιφερ, ανήλικη βαμβακεργάτρια, 1908, ΗΠΑ. Ένα από τα πολλά παιδιά που δούλευαν στις βαμβακοβιομηχανίες του Λάνκαστερ

Η απεργία της «μπλουζας» στη Νέα Υόρκη, 1910. Στις 20 Δεκέμβρη του 1909, πάνω από 7000 εργάτριες που δούλευαν στην κατασκευή γυναικείων ρούχων (μπλουζες με φουσκωτά μανίκια και στενή μέση), ένα μήνα μετά τη μεγάλη διαμαρτυρία των 20000 εργατριών της Νέας Υόρκης, με ίδιο αντικείμενο απασχόλησης, κατέβηκαν σε απεργιακή κινητοποίηση. Η απεργία έληξε στις 6 Φεβρουαρίου του 1910, όταν οι βιομήχανοι υποχρεώθηκαν να ικανοποιήσουν τα αιτήματα των γυναικών, χωρίς όμως να αναγνωρίσουν και το σωματείο τους.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Σε θέση μάχης οι εργαζόμενες μέσα από τα συνδικάτα τους

Σε θέση μάχης για την υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας (ΣΣΕ) βρίσκονται Ομοσπονδίες, κλαδικά συνδικάτα και επιχειρησιακά σωματεία. Πρωτοβάθμιες και δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις διαμορφώνουν σχέδια Συλλογικών Συμβάσεων. Συζητούν με τα μέλη τους το περιεχόμενο των αιτημάτων και των διεκδικήσεών τους. Οργανώνουν τη δράση ώστε να γίνει ο αγώνας για τις Συλλογικές Συμβάσεις υπόθεση όλων των εργαζόμενων. Αναλαμβάνουν αγωνιστικές πρωτοβουλίες, κόντρα στην εργοδοσία και το αντεργατικό νομοθετικό πλαίσιο, απαιτώντας την υπογραφή και την εφαρμογή Συμβάσεων με αυξήσεις μισθών και κατοχύρωση εργασιακών δικαιωμάτων.

Τη θέση τους σε αυτό το ανοιχτό μέτωπο πάλης δεν μπορούν παρά να έχουν οι εργαζόμενες. Με τη συμβολή τους στη διαμόρφωση των σχεδίων ΣΣΕ ώστε να περιλαμβάνουν αιτήματα για τον εργάσιμο χρόνο, τη μητρότητα, την προστασία του γυναικείου οργανισμού. Με τη συμμετοχή τους στις κινητοποιήσεις των συνδικάτων ώστε να δυναμώνει η φωνή της διεκδίκησης και η πίεση προς την εργοδοσία. Με την προσπάθειά τους να ενισχύεται η οργάνωση στους χώρους δουλειάς, η συσπείρωση στα σωματεία, η συλλογική δράση και διεκδίκηση. Εξάλλου, οι εργαζόμενες γνωρίζουν από πρώτο χέρι τις συνέπειες που είχε η επίθεση στις Συμβάσεις τα προηγούμενα χρόνια. Οι αρνητικές επιπτώσεις δεν περιορίστηκαν στη μείωση των μισθών, αλλά περιλαμβάνουν το «ξήλωμα» ρυθμίσεων για την ασφάλεια των εγκύων, τις πρόσθετες άδειες για τις μονογονεϊκές οικογένειες και για τους γονείς παιδιών με αναπηρία, τις παροχές για την οικογένεια.

Μια σύντομη αναδρομή στην επίθεση

Οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας είναι γραπτές συμφωνίες μεταξύ των συνδικαλιστικών οργανώσεων των εργαζόμενων και των εργοδοτικών φορέων που καθορίζουν τους όρους αμοιβής και εργασίας, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των συμβαλλόμενων μερών. Οι κλαδικές Συμβάσεις συνάπτονται από πρωτοβάθμιες ή δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις για το προσωπικό ομοειδών ή συναφών επιχειρήσεων του ίδιου κλάδου και από εργοδοτικές οργανώσεις. Οι επιχειρησιακές Συμβάσεις συνάπτονται από συνδικαλιστικές οργανώσεις μιας επιχείρησης και από τον εργοδότη. Τόσο στην πρώτη όσο και στη δεύτερη περίπτωση οι Συλλογικές Συμβάσεις καλύπτουν τους εργαζόμενους ανεξάρτητα από το επάγγελμα ή την ειδικότητά τους.

Βασικό νομοθετικό εργαλείο για το χτύπημα των Συλ-

λογικών Συμβάσεων Εργασίας αποτέλεσε ο νόμος 4046/2012. Με βάση τις διατάξεις του καταργήθηκε η Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΕΓΣΕΕ) και η διαμόρφωση του κατώτερου μισθού πέρασε στα χέρια της εκάστοτε κυβέρνησης και του υπουργείου Εργασίας. Επίσης, καταργήθηκαν οι ισχύουσες έως τότε Συμβάσεις και έπαυσαν να ισχύουν οι όροι όλων των Συμβάσεων που είχαν λήξει ή καταγγελθεί.

Στη συνέχεια, οι κυβερνήσεις φρόντισαν, για λογαριασμό της εργοδοσίας, να εμποδίσουν την επεκτασιμότητα και υποχρεωτικότητα των Συλλογικών Συμβάσεων. Το 2018, η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ με εγκύκλιο της νεκρανάστησε ανενεργή διάταξη παλιότερου νόμου (1876/1990) σχετικά με τον έλεγχο της «αντιπροσωπευτικότητας» των κλαδικών ΣΣΕ, προσθέτοντας μια ολόκληρη διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί, προκειμένου η Σύμβαση να καταστεί υποχρεωτική και να επεκταθεί η ισχύ της στο σύνολο των εργαζομένων του κλάδου. Συγκεκριμένα, πρέπει να αποδειχθεί ότι οι εργοδότες που υπογράφουν την ΚΣΣΕ απασχολούν το 51% των εργαζομένων του κλάδου, μια ρύθμιση που δίνει το ελεύθερο στην εργοδοσία να μπλοκάρει τη σχετική διαδικασία. Το έργο του ΣΥΡΙΖΑ συμπλήρωσε η κυβέρνηση της ΝΔ προσθέτοντας την υποχρέωση της εργατικής πλευράς να αποδεικνύει ότι η κλαδική ΣΣΕ δεν έχει αρνητικές επιπτώσεις «στην ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων και τη λειτουργία του ανταγωνισμού» (4635/2019)!

Αξίζει ακόμα να σημειωθεί ότι τα προηγούμενα χρόνια, ιδιαίτερα κατά την περίοδο της οικονομικής κρίσης, εργαλείο για την πλαγιοκόπηση των Συλλογικών Συμβάσεων αποτέλεσαν και οι «Ενώσεις Προσώπων», που υπέγραφαν ως δημιουργήματα και υποχείρια της εργοδοσίας «Συμβάσεις» κομμένες και ραμμένες στα δικά της μέτρα.

Το αποτέλεσμα είναι σήμερα η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων να μην καλύπτεται από Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, οι αποδοχές να διαμορφώνονται με σημείο αναφοράς τον κατώτατο μισθό, οι όροι εργασίας να επιδεινώνονται. Οι ΣΣΕ υπονομεύονται, τόσο από την εργοδοσία που αξιοποιεί το αντεργατικό οπλοστάσιο, όσο και από την κυβέρνηση που δεν κηρύσσει υποχρεωτικές τις Συμβάσεις που υπογράφονται κάτω από την πάλη των εργαζομένων και των συνδικάτων τους. Ενδεικτικά είναι τα στοιχεία του ΟΜΕΔ: Το 2004 υπογράφηκαν 223 κλαδικές ΣΣΕ, το 2011 65 και το 2020 μόλις 19!

Αιτήματα που αφορούν τους όρους δουλειάς και ζωής

Απέναντι στο νομοθετικό πλαίσιο και στην αδιαλλαξία της εργοδοσίας, οι εργαζόμενοι αντιτάσσουν τις συλλογικές τους αποφάσεις, τη δράση και τη διεκδίκηση. Παλεύουν για Συλλογικές Συμβάσεις με ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς που βρίσκονται καθηλωμένοι για χρόνια και στην πράξη συρρικνώνονται από τη μεγάλη ακρίβεια και το αυξανόμενο κόστος ζωής. Διεκδικούν την κατοχύρωση επιδομάτων, μεταξύ αυτών και των τριετιών που η κυβέρνηση φρόντισε να ...ξεγράψει για τα χρόνια από το 2012 μέχρι το 2024. Απαιτούν κατοχύρωση του 8ωρου - 5ήμερου κόντρα στους νόμους του κράτους και τις αξιώσεις των επιχειρηματικών ομίλων για εργάσιμο χρόνο-λάστιχο, που να τεντώνει και να μαζεύει ανάλογα με τις ανάγκες της παραγωγής, διαλύοντας τη ζωή των εργαζομένων. Εντάσσουν στο πλαίσιο των αιτημάτων τους άδειες για τους γονείς, μέτρα για τις εγκύους, ρυθμίσεις για τις μονογονεϊκές οικογένειες.

Την παραπάνω προσπάθεια συνοψίζουν ορισμένα ενδεικτικά παραδείγματα:

➔ Το σχέδιο κλαδικής ΣΣΕ που έχει διαμορφώνει το Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων Τηλεπικοινωνιών - Πληροφορικής Αττικής (ΣΕΤΗΠ) προβλέπει την απαγόρευση των απολύσεων εργαζομένων κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και για 2 έτη μετά τον τοκετό. Με τον τρόπο διευρύνει την προστασία από τις απολύσεις σε σχέση με τις ρυθμίσεις του νόμου (προστασία για 18 μήνες μετά τον τοκετό). Επίσης, προβλέπει πως την περίοδο της εγκυμοσύνης η εργαζόμενη θα πρέπει απομακρύνεται από βαριές και ανθυγιεινές εργασίες χωρίς να χάνει τα δικαιώματά της (οικονομικά, ασφαλιστικά κ.α.), συμπεριλαμβανομένης της εργασίας σε βάρδιες, της δουλειάς σε ακουστικό, της νυχτερινής εργασίας.

➔ Την απαγόρευση της νυχτερινής εργασίας κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και της λοχείας περιλαμβάνει στο δικό του σχέδιο ΣΣΕ για τους εργαζόμενους στα ξενοδοχεία και το Συνδικάτο Επισιτισμού - Τουρισμού - Ξενοδοχείων Αττικής. Διεκδικεί ακόμα τα μέλη των μονογονεϊκών οικογενειών να εργάζονται μόνο πρωινή βάρδια ή να μπορούν να επιλέξουν τη βάρδια που επιθυμούν μέχρι τα παιδιά τους να φτάσουν στην ηλικία των 10 ετών. Το σχέδιο Σύμβασης απαντάει επίσης στην ανάγκη χιλιάδων εργαζομένων να μπει «φρένο» στην εντατικοποίηση που τις τσακίζει.

Ετσι, θέτει ανώτερο όριο στα δωμάτια που αναλογούν σε κάθε εργαζόμενη με την ειδικότητα της καμαριέρας (έως 12 δωμάτια για ξενοδοχεία 5 αστέρων, έως 13 για ξενοδοχεία 4 αστέρων, έως 14 για ξενοδοχεία 3 αστέρων, έως 15 δωμάτια για ξενοδοχεία 2 αστέρων) προκειμένου να μπει τέλος στην πρακτική της εργοδοσίας να ξεζουμίζει τις εργαζόμενες αναθέτοντας την καθαριότητα 20 δωματίων στην κάθε μία.

➔ Στην περίπτωση του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών το σχέδιο Συλλογικής Σύμβασης είναι το «όπλο» των εργαζομένων ενάντια στην άθλια εργασιακή σχέση του Δελτίου Παροχής Υπηρεσιών. Το λεγόμενο «μπλοκάκι» αποτελεί διαδεδομένη μορφή ευέλικτης εργασίας για τους μηχανικούς - τεχνικούς που εργάζονται σε Κατασκευαστικούς Ομίλους, Τεχνικές και Μελετητικές Εταιρείες, εταιρείες παροχής Επιστημονικών - Τεχνικών Υπηρεσιών. Με αυτό οι εργοδότες μπορούν να διαμορφώνουν τον μισθό χωρίς κανένα κατώτατο όριο, δεν αποζημιώνουν την προϋπηρεσία και επίπεδο σπουδών, δεν πληρώνουν εργοδοτικές εισφορές ασφάλισης με δραματικές επιπτώσεις στη μελλοντική σύνταξη, δεν χορηγούν αποζημίωση απόλυσης. Παράλληλα, έχουν τη δυνατότητα να επεκτείνουν ανεξέλεγκτα το ωράριο εργασίας, να επιβάλλουν εξαήμερη και επταήμερη εργασία, αλλά και να αποφεύγουν κάθε είδους άδειες, μεταξύ αυτών και τις άδειες κύησης - τοκετού - λοχείας, μητρότητας και πατρότητας. Το Σωματείο παλεύει για να υπογράψει Σύμβαση που θα έχει ισχύ για όλες τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους, συμπεριλαμβανομένων των εργαζομένων με «μπλοκάκι», προβλέποντας δικαιώματα για το ωράριο, τις άδειες, τις μισθολογικές αποδοχές και την προστασία της μητρότητας (απολύσεις εγκύων κλπ).

Οι Συλλογικές Συμβάσεις αποτελούν όπλο στα χέρια των εργαζομένων και των συνδικάτων τους για τη διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς, για την κατοχύρωση του 8ωρου και του σταθερού ημερήσιου χρόνου εργασίας, για την τήρηση μέτρων προστασίας της υγείας και της ασφάλειας στους χώρους δουλειάς. Γι' αυτό συγκεντρώνουν τα πυρά της επίθεσης των κυβερνήσεων και της εργοδοσίας. Για τον ίδιο λόγο η πάλη για την υπογραφή και την εφαρμογή Συλλογικών Συμβάσεων με βάση τις ανάγκες των εργαζομένων, είναι υπόθεση των εργαζομένων γυναικών σε κάθε κλάδο και χώρο δουλειάς.

Ευτυχία Χαϊντούτη
Μέλος του ΔΣ της ΟΓΕ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΣΤΗΝ «TELEPERFORMANCE»

Κόντρα στην τρομοκρατία δυναμώνουμε τον αγώνα για σταθερή δουλειά και Συλλογική Σύμβαση

Την τελευταία περίοδο οι εργαζόμενοι στην Teleperformance έχουν προχωρήσει σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις με μπροστάρη το σωματείο τους, κινητοποιήσεις που αφήνουν σημαντικό αποτύπωμα στο εργατικό κίνημα της χώρας μας. Η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας από την πρώτη στιγμή στάθηκε στο πλευρό των εργαζομένων στην εταιρεία και του σωματείου τους, που μετρά εκατοντάδες νέα μέλη. Είμαστε δίπλα στον αγώνα τους για να σταματήσει το αίσχος των δουλεμπορικών, να υπογραφεί Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, με αυξήσεις στους μισθούς και μέτρα προστασίας της μητρότητας. Σε αυτή την κατεύθυνση της στήριξης του αγώνα τους, συζητήσαμε με δύο εργαζόμενες, τη Μαριλένα Τσοπανίδη (Μ.Τ.), μέλος των ΔΣ του ΣΕΤΕΠ και ΔΣ του ΣΕΤΗΠ, και την Ειρήνη Ντενεδιού (Ε.Ν.), εργαζομένη στην Teleperformance.

Καταρχήν θα ήταν χρήσιμο να μας πείτε κάποια στοιχεία για τον επιχειρηματικό κολοσσό της "Teleperformance". Σε πόσες χώρες δραστηριοποιείται

και πόσους εργαζόμενους απασχολεί; Πόσοι από αυτούς είναι μετανάστες και μετανάστριες και με τι όρους εργάζονται;

Ε.Ν.: Η "Teleperformance" δραστηριοποιείται σε πολλές χώρες στην Ευρώπη αλλά και εκτός πχ Πορτογαλία, Ινδία, Τυνησία και σε άλλες χώρες ανά τον κόσμο με την μητρική της Teleperformance στην Γαλλία. Απασχολεί τεράστιο αριθμό εργαζομένων και στην Ελλάδα φτάνει περίπου στις 12.500 χιλιάδες υπαλλήλους. Το μεγαλύτερο ποσοστό των εργαζομένων είναι μετανάστες/μετανάστριες από χώρες της Ευρώπης, αλλά και εκτός, που έρχονται στην Ελλάδα με την οικογένειά τους για να εργαστούν. Το μεγαλύτερο ποσοστό δυστυχώς εργάζεται με συμβάσεις ορισμένου χρόνου. Οι εργαζόμενοι εκτός Ευρώπης δουλεύουν με το καθεστώς ειδικού σκοπού, με τον φόβο της απέλασης αν δεν ανανεωθεί το συμβόλαιο τους με την εταιρεία. Επίσης ακόμη και οι εργαζόμενοι εντός Ευρώπης, κυρίως από Σκανδιναβικές χώρες που βρίσκονται στο Παράρτημα Χανίων, κινδυνεύουν να μείνουν άστεγοι σε

περίπτωση μη ανανέωσης του στεγαστικού συμφωνητικού αφού η εταιρεία ζητάει να φύγουν από τα δωμάτια άμεσα.

Ποιοι αγώνες αναπτύχθηκαν το τελευταίο διάστημα, ποιες είναι οι διεκδικήσεις σας και ποια η σημασία τους για κάθε εργαζόμενο στην εταιρεία, ιδιαίτερα για τις γυναίκες εργαζόμενες;

Ε.Ν.: Από τον περασμένο Φεβρουάριο ξεκίνησαν απεργιακές κινητοποιήσεις με μεγάλη συμμετοχή εργαζομένων που οδήγησε και στην δημιουργία του επιχειρησιακού σωματείου ΣΕΤΕΠ. Η τελευταία απεργία πραγματοποιήθηκε 23/12/2024. Πραγματοποιήθηκαν επίσης 4ωρες στάσεις εργασίας μετά τις διώξεις συνδικαλιστών και πρωτοπόρων συναδέλφων στην Επιθεώρηση Εργασίας και η τελευταία δράση ήταν η συγκέντρωση έξω από Υπουργείο Εργασίας. Αυτό που διεκδικούμε είναι συμβάσεις αορίστου χρόνου, αυξήσεις μισθών για όλους και ανθρώπινες συνθήκες εργασίας. Τα αιτήματά μας είναι δίκαια. Η εντατικοποίηση, το άγχος και η ανασφάλεια έχουν φτάσει σε πολύ υψηλά επίπεδα. Οι γυναίκες εργαζόμενες - ιδιαίτερα οι νέες μητέρες θα πρέπει να έχουν μια σταθερότητα, να μπορούν να ανταποκρίνονται στις δύσκολες εργασιακές συνθήκες και στις καθημερινές απαιτήσεις της οικογένειας. Να έχουν ένα αξιοπρεπές εισόδημα που να μπορεί να καλύψει τις σύγχρονες αυξανόμενες ανάγκες.

Μ.Τ.: Στις 8/2 κλείσαμε ένα χρόνο απ' την πρώτη μεγαλειώδη απεργία μας, που σήμανε την έναρξη του συνεχιζόμενου αγώνα μας και μέ-

χρι σήμερα μετράμε 10 απεργιακές μάχες μέσα σε έναν χρόνο! Η μάχη αυτή ξεκίνησε όταν έφτασε ο κόμπος στο χτένι, όταν εργαζόμενοι για χρόνια στην εταιρεία δεν είχαν δει ούτε ένα ευρώ αύξηση, ταυτόχρονα παρέμεναν στην ανασφάλεια των βραχυπρόθεσμων συμβάσεων, και ήταν αναγκασμένοι να δουλεύουν μέσα στην πίεση και να κυνηγούν στόχους. Όμως οι εργαζόμενοι αυτοί κατάφεραν να πουν «φτάνει πια!». Μέσα απ' την υπογραφή Επιχειρησιακής Σύμβασης Εργασίας στην Teleperformance διεκδικούμε αυξήσεις για όλους τους εργαζομένους, συμβάσεις αορίστου χρόνου, υποδομές για όσους δουλεύουν απ' το σπίτι (καρέκλα, τραπέζι, υποπόδια κ.α.), καλύτερες εργασιακές συνθήκες. Αιτήματα που πατάνε στην καθημερινότητα όλων μας, και κυρίως στις γυναίκες εργαζόμενες – νέες μητέρες – μετανάστριες ή ελληνίδες που βιώνουν διπλά την πίεση. Για παράδειγμα αν μια εργαζόμενη θέλει να μείνει έγκυος, με τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου που κυριαρχούν, δεν ξέρει αν θα μπορεί να πάρει τα ανάλογα επιδόματα, αν δηλαδή θα ανανεώνονται οι συμβάσεις της την περίοδο της εγκυμοσύνης.

Μία από τις πιο σημαντικές μάχες που δώσατε ήταν η συγκρότηση επιχειρησιακού σωματείου. Ποια είναι η συμμετοχή των γυναικών; Ποιος ο ρόλος του σωματείου στον αγώνα των εργαζομένων;

Ε.Ν.: Κατά την άποψη μου η μεγαλύτερη νίκη ήταν η συγκρότηση επιχειρησιακού σωματείου σε ένα εργασιακό περιβάλλον που για πολλά χρόνια το κλίμα εκφοβισμού και τρομοκρατίας που είχε δημιουργηθεί εναντίον των εργαζομένων απέτρεπε οποιαδήποτε συλλογική δράση για διεκδικήσεις καλύτερων συνθηκών εργασίας. Η συμμετοχή των γυναικών ήταν μεγάλη και σημαντική. Πολλές εργαζόμενες είναι πρωτοπόρες και έχουν μπει στην πρώτη γραμμή της μάχης συμμετέχοντας στις απεργίες, στις συνελεύσεις αλλά και ως μέλη του επιχειρησιακού σωματείου. Με την ίδρυση του σωματείου έχουμε αρκετές νίκες σε συλλογικό αλλά και ατομικό επίπεδο. Έχουν δοθεί κάποιες αυξήσεις σε μορφή bonus σε κάποια projects και γλώσσες, σε πολλές περιπτώσεις συνάδελφοι που έχει κλείσει το τμήμα που εργάζονταν έχουν λάβει τον μισθό τους μέχρι να μεταφερθούν σε κάποιο άλλο κ.α. Το σωματείο είναι δίπλα σε κάθε εργαζόμενο και να έχουμε υπόψιν μας και το αντίστροφο. Δυνατός εργάτης, δυνατή εργαζόμενη είναι ο οργανωμένος εργάτης, η οργανωμένη εργάτρια. Όσο πιο ενωμένοι είμαστε τόσο δυνατότερο γίνεται το σωματείο μας.

Η "Teleperformance" προβάλλεται ως εταιρεία που προωθεί την "ισότητα των φύλων". Ποια είναι η πολιτική της στις εργαζόμενες και με ποιο στόχο;

Ε.Ν.: Η πολιτική της εταιρείας δεν διαφέρει ιδιαίτερα όσον αφορά τις γυναίκες. Μπορεί να κάνει κάποιες δράσεις όπως τον υπέρηχο μαστού δωρεάν κάθε χρόνο ή δωροεπιταγή στην αρχή της χρονιάς για αγορά σχολικών ειδών.

Αυτές οι μικρές "παροχές" στόχο έχουν τη συνείδηση των εργαζομένων γυναικών, δεν καλυτερεύουν την καθημερινότητά μας. Η εντατικοποίηση, οι βάρδιες γιατί αρκετά τμήματα είναι σε 24ωρη λειτουργία, η ανασφάλεια με τις ορισμένου χρόνου συμβάσεις, οι μισθοί που τελειώνουν στα μισά του μήνα είναι ίδια για όλους. Είμαστε απλά νούμερα για την εταιρεία που βγάζει απίστευτα κέρδη με την δουλειά μας. Εμείς απλά πληρωνόμαστε με μια ψίχα από την τεράστια πίτα των κερδών.

Μ.Τ.: Η Teleperformance έχει καταναλώσει πολύ «φαιά ουσία» για να καταφέρει να αποδείξει με βίντεο, φωτογραφίες, posts στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, διαφημίσεις και στημένα βραβεία ότι προωθεί «την ισότητα των φύλων». Με όλα αυτά προσπαθεί να κρύψει όμως την πραγματικότητα. Διοργανώνει μεν σύσκεψη για τις επιτυχημένες γυναίκες της εταιρείας, επιτρέπεται όμως να μιλήσουν μόνο γυναίκες στελέχη. Την ίδια ώρα αναγκάζουν μωρομάνες στην εντατικοποίηση, να δουλεύουν 24ωρες κυλιόμενες βάρδιες, να μην μπορούν να βγουν για διάλειμμα όποτε θέλουν ή χρειάζεται βάση των αναγκών τους. Κάνει για παράδειγμα εκστρατεία για τον καρκίνο του μαστού με δωρεάν υπερήχους, την ίδια ώρα όμως απολύει καρκινοπαθείς. Γνωρίζουμε λοιπόν πως η «ισότητα» τους είναι πως μας μετράνε απλά σαν νούμερα που βγάζουμε κέρδος.

Μπορεί η κοινή δράση του σωματείου σας με την ΟΓΕ και τους Συλλόγους και τις Ομάδες Γυναικών του ριζοσπαστικού γυναικείου κινήματος να συμβάλλει στην αύξηση της συμμετοχής των εργαζομένων γυναικών στη συλλογική δράση και στη μαχητική διεκδίκηση για τα δικαιώματά τους;

Ε.Ν.: Φυσικά και μπορεί να συμβάλει. Έχει αποδειχθεί στην διάρκεια των κινητοποιήσεων μας όπου πολλά σωματεία από άλλους εργασιακούς χώρους δήλωσαν την στήριξή τους και υπήρξε περισσότερη συμμετοχή από εργαζομένους που απέργησαν για πρώτη φορά. Η βοήθεια Συλλόγων και Ομάδων Γυναικών είναι πολύτιμη γιατί μπορούν με την δράση τους και την στήριξή τους να ενδυναμώσουν το αίσθημα των γυναικών για συλλογικό αγώνα και διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους.

Το σχολείο που μας αξίζει VS το σχολείο της αγοράς

ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΡΙΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

2025, και ενώ η σχολική χρονιά ξεκίνησε με τις 10.000 προσλήψεις εκπαιδευτικών -σταγόνα στον ωκεανό ως προς τις πραγματικές ανάγκες- ιδιαίτερα οι γυναίκες εκπαιδευτικοί αντιμετωπίζουμε διλήμματα σωρό:

- Να κάνω τα χαρτιά μου για διορισμό; Έχω άραγε ελπίδες; Ποιες περιοχές να επιλέξω; Μπορώ να φύγω μακριά από το σπίτι μου, την οικογένειά μου; Θα μπορώ να ζω και να καλύψω τις ανάγκες μου ενώ έχω να συντηρήσω δύο σπίτια; Τα παιδιά θα τα πάρω μαζί; Πώς θα καλύπτω τα έξοδα μετακίνησης;

Για όσες τελικά δεν διοριστήκαμε, ακολούθησε το γνώριμο πλέον άγχος του να προσληφθούμε ως αναπληρώτριες. Τα διλήμματα παρόμοια:

- Ποιες περιοχές να βάλω; Έχω άραγε ελπίδες να δουλέψω στην περιοχή που ήμουν πέρυσι; Ίσως στη περιοχή ή στο σχολείο που ήμουν... Μακάρι να έχω τους μαθητές μου, εκεί γνωρίζω και τους συναδέλφους...

Αυτές είναι σίγουρα κάποιες από τις σκέψεις που κάθε αναπληρώτρια εκπαιδευτικός κάνει κάθε χρόνο. Το κόστος ζωής που εκτοξεύεται, τα πολύ υψηλά ενοίκια, η πολύ μεγάλη δυσκολία του να βρεις σπίτι να νοικιάσεις, ιδιαίτερα σε τουριστικές περιοχές, η εφαρμοζόμενη πολιτική που ιδιωτικοποιεί παραπέρα τους ευαίσθητους τομείς της υγείας και της παιδείας, που αποψιλώνει το κράτος από οποιαδήποτε ουσιαστική παροχή κοινωνικής μέριμνας και πρόνοιας και σε συνδυασμό με τους εξευτελιστικά χαμηλούς μισθούς και τα κουτσουρεμένα δικαιώματα, οδηγεί πολλούς αναπληρωτές στον να μην αποδέχονται την πρόσληψή τους.

Φέτος, είχαμε ήδη πάνω από 1000 αρνήσεις υπηρεσίας και παραιτήσεις. Πρόσφατα, ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών απέκλεισε εκπαιδευτικούς από το επίδομα θέρμανσης με την αιτιολογία της αλλαγής τόπου διαμονής, κάτι που δεν επέλεξαν οι ίδιοι, αλλά τους επιβλήθηκε από την υπηρεσία! Δεν ξεχνάμε τους συναδέλφους μας, οι οποίοι εξαρχής αναγκάζονται να παραμείνουν στον μόνιμο τόπο διαμονής τους λόγω οικονομικής ή άλλης δυσχέρειας, αρνούμενοι να καταστούν νομάδες και καταλήγουν άνεργοι, αδυνατώντας να διεκδικήσουν μια θέση εργασίας στο σχολείο, ή περιπλανιούνται στα ιδιωτικά «μαγαζιά» της εκπαίδευσης με εργασιακές συνθήκες «γαλέρας»...

Αναπληρώτριες- αναπληρωτές, εργαζόμενοι "B" κατηγορίας

Όμως εκτός από την εργασιακή ανασφάλεια και τις μετακινήσεις, οι αναπληρωτές έχουν κι άλλα «προνόμια»: Στην περίπτωση λήψης είτε κανονικής είτε αναρρωτικής άδειας μας κόβουν το ημερομίσθιο, οπότε συχνά αναγκάζμαστε να πάμε στη δουλειά ακόμα και άρρωστοι... Ειδικά η αναπληρώτρια εκπαιδευτικός βιώνει επιπρόσθετη εργασιακή βία, διότι με το ισχύον νομικό πλαίσιο οι άδειες κύησης, λοχείας και ανατροφής, αν και εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις για να δοθούν, είναι πολύ μακριά από τις ανάγκες της μητέρας και του παιδιού. Πολλές αναπληρώτριες αναγκάζονται να επιστρέψουν στην εργασία ενώ ακόμα θηλάζουν, διαταράσσοντας βίαια την σχέση της μητέρας με το μωρό της, θέτοντας σε κίνδυνο την ψυχική και σωματική υγεία και των δύο. Ακόμα και όταν χορηγείται η άδεια ανατροφής τέκνου, αυτή είναι μόνο 3 μήνες και 15 ημέρες!

Οι ελαστικές εργασιακές σχέσεις για τους αναπληρωτές έχουν ως συνέπειες τη μόνιμη εργασιακή ανασφάλεια, την κινητικότητα από σχολείο σε σχολείο, τις προσλήψεις μας να γίνονται όλο και πιο αργά και λιγότερες. Είναι προδιαγεγραμμένο ένα ακαθόριστο διάστημα ανεργίας. Σαν να μην έφτανε αυτό, με την πρόσφατη αλλαγή στους όρους για την εγγραφή στο Ταμείο Ανεργίας, όπου πλέον απαιτούνται **7** μήνες εργασίας ή **175** ημέρες ασφάλισης στο τελευταίο 14μηνο προκειμένου κάποιος να δικαιούται επίδομα ανεργίας (αντί των **5** μηνών ή **125** ημερών ασφάλισης που ίσχυε μέχρι πρότινος), τρέμουμε για την τραγική μείωση του εισοδήματός μας με την λήξη της σύμβασής μας το καλοκαίρι, ενώ ήδη γνωρίζουμε ότι κάποιοι συναδέλφοι αναπληρωτές δεν θα καταφέρουν φέτος να πάρουν το επίδομα ανεργίας...

Κάθε χρονιά είναι διαφορετική, εφόσον δεν γνωρίζουμε εκ των προτέρων σε ποιο σχολείο θα τοποθετηθούμε, άρα κάθε χρονιά γνωρίζουμε νέα παιδιά και νέους συναδέλφους. Μια αλλαγή, που αναστατώνει τόσο εμάς, όσο και τους μαθητές που μας αποχωρίζονται. Η επανατοποθέτηση σε διαφορετικές σχολικές μονάδες αποτελεί πάγια πρακτική για τους αναπληρωτές Α' φάσης, αφού η τοποθέτησή μας μετά την πρόσληψη είναι προσωρινή. Φέτος ειδικά, με τις εντολές του Υπουργείου για συγχωνεύσεις τμημάτων, το «ξερίζωμά» μας διήρκεσε μέχρι και τα τέλη Νοεμβρίου και οι τροποποιήσεις τοποθέτησης συνεχίζουν ακόμα και τώρα, τέλη Ιανουαρίου, στο κατώφλι του Β' τετραμήνου! Η «οδύσσεια» των αναπληρωτών είναι να καλύπτουν κενά τις περισσότερες φορές σε δυο και τρεις σχολικές μονάδες, αλλάζοντας τουλάχιστον δύο φορές τη σχολική μονάδα υπηρετήσεως... Οι μετακινήσεις εξουθενωτικές, τόσο σωματικά όσο και ψυχικά, καθώς αρκετές φορές απαιτείται μετακίνηση την ίδια μέρα από το ένα σχολείο στο άλλο, χωρίς να διασφαλίζεται ότι οι σχολικές μονάδες είναι κοντινές μεταξύ τους. Δυστυχώς, οι μετακινήσεις αυτές επιβαρύνουν και το πορτοφόλι

του αναπληρωτή, αφού δεν υπάρχει πρόβλεψη για μετακίνηση με έξοδα της υπηρεσίας.

Όσο για το εκπαιδευτικό και παιδαγωγικό μας έργο, η κατάσταση είναι τραγική! Πότε να γνωριστούμε με τους μαθητές μας; Πώς να διαμορφώσουμε γνώμη για κάθε τμήμα για την κατάλληλη προσαρμογή της διδασκαλίας; Ειδικά φέτος λόγω της σύμπτυξης τμημάτων και της συνακόλουθης αύξησης του αριθμού των μαθητών ανά τμήμα, τα πράγματα έγιναν ακόμη πιο δύσκολα με 27άρια, 28άρια και σε κάποιες περιπτώσεις ακόμα και σε 29άρια τμήματα! Πώς να έχουμε ουσιαστική επικοινωνία με τους γονείς των μαθητών μας και συνεργασία με τους συναδέλφους; Μέσα στην ίδια σχολική χρονιά, ήρθε και η κατάργηση των σχολικών επιτροπών κάνοντας ακόμη πιο πενιχρή την κρατική χρηματοδότηση. Το αποτέλεσμα; Χειροτερεύουν τα κτηριακά ζητήματα των σχολείων και κινδυνεύουν ακόμη και οι ζωές μαθητών και εκπαιδευτικών από την εγκατάλειψη.

Θέλουν τους εκπαιδευτικούς σε πλήρη υποταγή και ευθυγράμμιση με την κυβέρνηση...

Όλες οι κυβερνήσεις, όπως και η σημερινή της ΝΔ, νομοθετούν με στόχο ένα σχολείο κατηγοριοποιημένο, ένα σχολείο που θα λειτουργεί με βάση τις απαιτήσεις της αγοράς και με τους ιδιώτες να αλωνίζουν μέσα σε αυτό! Σχεδιάζουν σχολεία πολλών κατηγοριών και ταχυτήτων, σχολεία για «καλούς» (πρότυπα - Γνώσεις) και άλλα για «κακούς» μαθητές, σχολεία όπου οι μαθητές θα κατατάσσονται ανάλογα με την τσέπη των γονιών τους. Από όλο και πιο μικρή ηλικία διαχωρίζουν ταξικά τους μαθητές σε διαφορετικά σχολεία και προγράμματα σπουδών, «διδάσκοντάς τους» ότι κάποιοι μπορούν να μάθουν 5 πράγματα, άλλοι 10 κι άλλοι 20... Αντίστοιχα θα επηρεαστούν και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών, γιατί στα σχολεία των «αρίστων», στα σχολεία της αξιολόγησης και των χορηγών δεν χωράνε συγκροτημένα εργασιακά δικαιώματα.

Οι κυβερνήσεις ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ που προχώρησαν και προχωρούν στις αντιδραστικές αυτές αναδιαρθρώσεις, συγχρόνως δίνουν πακτωλό χρημάτων στο ΝΑΤΟ για να μακελεύει τους λαούς, συντεταγμένοι με τις επιταγές της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, μειώνοντας όλο και περισσότερο τον κρατικό προϋπολογισμό για την παιδεία και αντιμετωπίζοντας κάθε ευθύνη του κράτους για την προστασία της ζωής μας με την λογική του κόστους-οφέλους.

Μονόδρομος ο αγώνας!

Σήμερα, στον 21ο αιώνα, που η επιστήμη και η τεχνολογία έχουν κάνει τεράστια βήματα για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών των ανθρώπων, διεκδικούμε ένα σχολείο που να μορφώνει ολόπλευρα τα παιδιά μας. Όλοι μας, εκπαιδευτικοί, γονείς, μαθητές, δίνουμε τη μάχη για ένα τέτοιο σχολείο, δημόσιο, με γενναία κρατική χρηματοδότηση, εξοπλισμένο και ασφαλές, με βάση όλες τις επιστημονικοτεχνικές προδιαγραφές. Ένα σχολείο με μόνιμους εκπαιδευτικούς σε όλες τις βαθμίδες, με Συλλογική Σύμβαση Εργασίας που να κατοχυρώνει τα δικαιώματά μας. Ένα σχολείο πλαισιωμένο από σύγχρονη και δωρεάν Ειδική Αγωγή, με μόνιμο βοηθητικό και επιστημονικό προσωπικό (σχολικούς νοσηλευτές, ψυχολόγους, κοινωνικούς λειτουργούς). Για όλα αυτά χρειάζεται ακόμα μεγαλύτερη συσπείρωση στα σωματεία μας: χρειάζεται ένα κίνημα μαζικό και μαχητικό, ταξικά προσανατολισμένο, που θα δείχνει τον ένοχο για όλα αυτά που ζούμε, που βάζει στο στόχαστρο την κυρίαρχη πολιτική. Αυτό το σχολείο μάς αξίζει και δεν κάνουμε ούτε βήμα πίσω από αυτό!

Σιλέλα Ειρήνη,
3ο ΓΕΛ Κερατσινίου / 2ο ΓΕΛ Δραπετσώνας
Ανδρίτσου Αικατερίνη,
2ο ΓΣ Πειραιά/ 9ο ΓΕΛ Πειραιά / 1ο ΓΣ Κορυδαλλού

Γράμμα από μια δασκάλα που διώκεται γιατί στάθηκε στο πλευρό του μαθητή της...

Τον 21ο αιώνα, στην αυγή του 2025 οι μαθητές όλων των βαθμίδων του δημοσίου σχολείου δεν μπορούν να απολαύσουν την εκπαίδευση που δικαιούνται και που έχουν ανάγκη, με βάση την εξέλιξη της τεχνολογίας και της επιστήμης. Είναι αδιανόητο και οξύνωρο το γεγονός ότι ενώ υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις για να προσδεύσουν οι μαθητές, να κάνουν άλματα στη σκέψη τους, να οξύνουν την κριτική τους ικανότητα, να δημιουργήσουν και να ονειρευτούν, αυτό στην πράξη δεν συμβαίνει.

Ονομάζομαι Καψαλάκη Σοφία και είμαι νεοδιόριστη δασκάλα στο Μενίδι. Τα τελευταία 14 χρόνια έχω υπηρετήσει τους μαθητές από όποια θέση κι αν χρειάστηκε, με διάφορες σχέσεις εργασίας στα σχολεία. Εργάστηκα στα ιδιωτικά σχολεία για αρκετά χρόνια και έπειτα προσλήφθηκα ως αναπληρώτρια, μια σχέση εργασίας που αντικειμενικά προκαλεί αγωνία και ανασφάλεια. Αγωνία για το αν και πότε θα προσληφθώ, για το αν θα είμαι και την επόμενη χρονιά κοντά στους μαθητές μου ώστε να συνεχίσουμε απρόσκοπτα το έργο μας, αν θα με προσλάβουν μακριά από το σπίτι και την οικογένειά μου κι αν τελικά θα συνεχίσω το λειτούργημά μου δίπλα στα παιδιά μετά την υποχρεωτική ανεργία στην οποία με βγάζουν κάθε καλοκαίρι.

Μετά από τόσα χρόνια περιπλανήσεων και ανασφάλειας, λοιπόν, διορίστηκα και κλήθηκα να επιτελέσω το ρόλο του εκπαιδευτικού με 776 ευρώ το μήνα. Όσο απάνθρωπο και δύσκολο κι αν ήταν αυτό για την καθημερινότητά μου, η χαρά μου ότι θα βρίσκομαι κοντά στους μικρούς μου μαθητές και μάλιστα στο μέρος που μεγάλωσα

ήταν απερίγραπτη. Ετοίμασα λοιπόν τα βιβλία και τα χρώματά μου και τον Σεπτέμβριο του 2024 άνοιξα την αγκαλιά μου στους μικρούς μαθητές ως νεοδιόριστη πλέον δασκάλα. Ξεκινώντας τη σχολική χρονιά, έδωσα μια υπόσχεση τόσο στους ίδιους, όσο και στους γονείς τους: ότι θα είμαι δίπλα τους στις μικρές και μεγάλες τους στιγμές, στα πιο απλά και στα πιο σύνθετα προβλήματα της ζωής τους.

Όπως κάθε χρονιά, έτσι και η τρέχουσα ξεκίνησε με δυσκολίες. Κενά σε εκπαιδευτικούς, κτηριακά προβλήματα, έλλειψη εξειδικευμένου προσωπικού, ψυχολόγων, κοινωνικών λειτουργών, δασκάλων, συγχωνεύσεις τμημάτων. Πλατφόρμες, χαρτιά, γραφειοκρατία, πράγματα που καμία σχέση δεν έχουν με την Παιδαγωγική Επιστήμη.

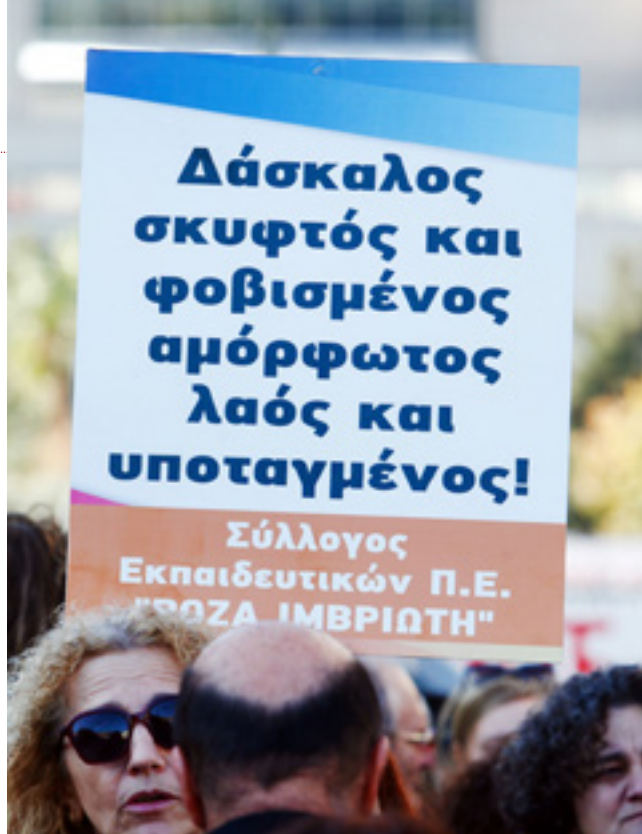
Η εκπαίδευση των παιδιών για άλλη μια φορά στη μέγγενη του «κόστους για το κράτος»

Στα τέλη του περασμένου Σεπτεμβρίου λοιπόν μέσα στα προβλήματα, έφτασε στον Σύλλογο Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Ανατολικής Αττικής «Ο Σωκράτης» η πληροφορία ότι ένας μαθητής του σχολείου στο οποίο εργάζομαι, βιώνει μία κατάσταση που πλέον είναι κοινός τόπος για πολλούς μαθητές. Αντιμετωπίζοντας ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα υγείας χρειάζεται την παρουσία σχολικού νοσηλευτή. Ενώ όμως έχει εγκριθεί σχολικός νοσηλευτής που θα καλύπτει τις ανάγκες του, δεν γίνεται πρόσληψη, παρά το γεγονός ότι η παρουσία του είναι ζωτικής σημασίας για τη φροντίσή του στο σχολείο.

Η οικογένεια ήρθε σε επαφή με τον Σύλλογο «Σωκράτη» και από κοινού διεκδικήσαμε πολλές φορές από τη Διεύθυνση Εκπαίδευσης Ανατολικής Αττικής να έρθει στο σχολείο μας σχολικός νοσηλευτής, για να μπορέσει το παιδί να επιστρέψει στην καθημερινότητά του με ασφάλεια. Όμως αυτό δεν έγινε ποτέ!

Το συγκεκριμένο περιστατικό, όπως και όλα τα υπόλοιπα, είναι το αποτέλεσμα πολιτικών επιλογών που συνειδητά αφήνουν ακάλυπτες τις ανάγκες των μαθητών των εργατικών λαϊκών συνοικιών, όπως στο Μενίδι, την ίδια στιγμή που αμύθητα χρήματα δίνονται σε πράγματα που καμία σχέση δεν έχουν με τις ανάγκες μας. Δις ευρώ δίνονται σε πολεμικούς εξοπλισμούς και αντίστοιχες δαπάνες από το μόχθο ελληνικού λαού, για να εμπλέκεται η χώρα μας στο αιματοκύλισμα των λαών αλλά «δεν υπάρχουν» 850€ τον μήνα για την αναγκαία πρόσληψη ενός σχολικού νοσηλευτή.

«Πειθαρχικό παράπτωμα» η υπεράσπιση της ζωής και της εκπαίδευσης των μαθητών μας

Έχοντας πάντοτε ως γνώμονα τις ανάγκες του μικρού μαθητή και τη στήριξη της οικογένειας, αναδείξαμε δημόσια την αδιανόητη κατάσταση που βιώνει το παιδί, τις τραυματικές συνέπειες που επισύρει η απουσία του από το σχολείο, το σημάδι που θα αφήσει αυτή η κατάσταση στην ψυχική, κοινωνική και μαθησιακή του πορεία. Μαζί με τον πατέρα του παιδιού καταγγείλαμε δημόσια το γεγονός της απουσίας σχολικού νοσηλευτή και ζητήσουμε να προσληφθεί άμεσα.

Αντί για αυτό, με συνοπτικές και μονομερείς εκ μέρους της Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Ανατολικής Αττικής διαδικασίες, ο μαθητής μας μετακινήθηκε σε σχολική μονάδα εκτός των γεωγραφικών ορίων του τόπου κατοικίας του, η οποία μάλιστα κρίθηκε κτηριακά ακατάλληλη

και έτσι σήμερα βρίσκεται σε κοντέινερ ακόμα πιο μακριά από το σπίτι του. Παράλληλα όμως στήθηκε και κάτι ακόμα: η ίδια υπηρεσία, σε ένα σχέδιο στοχοποίησης κάθε εκπαιδευτικού που λέει το αυτονόητο, που υπερασπίζεται τους μαθητές και αναδεικνύει τις ελλείψεις, με παραπέμπει σε πειθαρχικό συμβούλιο (!!!)

Για την κυβέρνηση και την πολιτική που κόβει από τις ανάγκες μας, η υπεράσπιση των μαθητών και των οικογενειών τους αποτελεί «πειθαρχικό παράπτωμα».

Η παιδαγωγική μου ιδιότητα, οι αρχές και η συνείδησή μου δεν θα μου επέτρεπαν να κλείσω τα μάτια και τα αυτιά μου σε αυτό που συνέβαινε, να γυρίσω την πλάτη σε ένα μικρό παιδί και στην οικογένειά του που ζουν έναν Γολγοθά. Αν το έκανα αυτό, θα έπρεπε αυτομάτως να αρνηθώ την παιδαγωγική μου υπόσταση και να παραιτηθώ. Αντί για αυτό επέλεξα τον δρόμο της διεκδίκησης και τη θέση μου δίπλα στον μαθητή. Κι αν ξαναγινόταν αυτό, την ίδια στάση θα κρατούσα. Και πάλι δίπλα του θα ήμουν. Η πειθαρχική μου δίωξη σύντομα έγινε γνωστή στο Μενίδι, στα σχολεία, στους γονείς, στις γειτονιές. Με κάθε τρόπο και μέσο όλη η κοινότητα στάθηκε στο πλευρό μου με μηνύματα συμπαράστασης, ψηφίσματα αλληλεγγύης και κείμενα ενθάρρυνσης. Η πειθαρχική μου δίωξη είναι δίωξη προς κάθε εκπαιδευτικό που σηκώνει το κεφάλι του να δει τον ήλιο, που αναδεικνύει τα προβλήματα και διεκδικεί λύσεις για τα σχολεία και τους μαθητές. Που στέκεται αλληλέγγυος προς κάθε άνθρωπο, που δεν βολεύεται με λιγότερο ουρανό..

Έτσι λοιπόν το «πειθαρχικό» αυτό αποτελεί τίτλο τιμής για εμένα και απόδειξη πως έχω κάνει το σωστό... Αυτή η αγωνιστική στάση ζωής οφείλουμε να μείνει ακλόνητη και αλληλέγγυα προς κάθε μαθητή, γονέα και συνάδελφό με την υπόσχεση πως θα συνεχίσουμε τους αγώνες και πως ο νέος κόσμος, που αξίζουμε, με επίκεντρο τις ανάγκες μας είναι μπροστά και θα τον κατακτήσουμε!

Σοφία Καψαλάκη
Δασκάλα, 7ο Δημοτικό Σχολείο Αχαρνών

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Να καταβάλλεται το επίδομα μητρότητας χωρίς κανέναν όρο και καμία προϋπόθεση

Η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας (ΟΓΕ) εκφράζοντας την αλληλεγγύη της στον αγώνα του Σωματείου Μισθωτών Δικηγόρων συμμετείχε στις 7 Φλεβάρη στην κινητοποίηση του Σωματείου στη Διοίκηση της ΔΥΠΑ και στις 13 Φλεβάρη στον ΕΦΚΑ απαιτώντας να καταβληθεί άμεσα το επίδομα μητρότητας στις δικηγόρους που εργάζονται με έμμισθη εντολή και δε λαμβάνουν το επίδομα μητρότητας, με απόλυτη ευθύνη του κράτους. Η ΟΓΕ στην ανακοίνωσή της σημειώνει: «Δεν ανεχόμαστε σήμερα, το 2025, οι εργαζόμενες με έμμισθη εντολή ή αυτοαπασχολούμενες να μην λαμβάνουν επίδομα μητρότητας. Απαιτούμε να τους καταβάλλεται το επίδομα μητρότητας χωρίς κανέναν όρο και καμία προϋπόθεση.»

Όπως αναφέρεται στην ανακοίνωση του σωματείου «Η Διοίκηση της ΔΥΠΑ συνεχίζει να εμπαίζει τις συναδέλφισσές μας, μισθωτές με έμμισθη εντολή ή μπλοκάκι παροχής υπηρεσιών καθώς και εργαζόμενες άλλων κλάδων, που αδυνατούν να λάβουν την «ειδική παροχή προστασίας της μητρότητας», διάρκειας 9 μηνών, η οποία ανέρχεται στο ύψος του κατώτατου μισθού (αρ. 151 ν. 5078/2023).

Παρά τις κυβερνητικές εξαγγελίες για δήθεν προσπάθεια της μητρότητας, το περίφημο επιτελικό κράτος, ενώ είναι ταχύτατο για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των μεγάλων μονοπωλιακών ομίλων, έχει παγώσει την πληρωμή των μπτέρων μισθωτών δικηγόρων από τη στιγμή που τέθηκε σε λειτουργία η πλατφόρμα για τις αιτήσεις, με την επίκληση μηχανογραφικού προβλήματος στον υπολογισμό των ασφαλιστικών εισφορών και οφειλών των δικαιούχων. Το αποτέλεσμα είναι πολλές μπτέρες να μην έχουν λάβει την ειδική παροχή προστασίας της μητρότητας, με την πολύμηνη καθυστέρηση να προσεγγίζει τους 10 μήνες!

Μας εξοργίζει το γεγονός ότι η Διοίκηση της ΔΥΠΑ και του ΕΦΚΑ γνωρίζουν το τεχνικό πρόβλημα, όμως κανένας δεν προβαίνει στην επίλυσή του, παρά τις παρεμβάσεις του Σωματείου μας στη Διοίκηση της ΔΥΠΑ και τις διαρκείς διαμαρτυρίες των δικαιούχων. Μάλιστα, τολμούν να δηλώνουν ότι τα χρήματα θα δοθούν αναδρομικά, ενώ οι συναδέλφισσες μας, έχουν απλήρωτα ενοίκια, λογαριασμούς και κατεπείγουσες ανάγκες για τα βρέφη τους!»

Και η ανακοίνωση συνεχίζει: «Συγκρούμαστε με την αντιλαϊκή πο-

λιτική της κυβέρνησης, που συνεχίζει το έργο των προηγούμενων κυβερνήσεων στη βάση και των στρατηγικών κατευθύνσεων της Ε.Ε., και κλιμακώνει την επίθεση και σε μια ιδιαίτερα ευαίσθητη περίοδο όπου η εργαζόμενη γυναίκα έχει ανάγκη την κοινωνική προστασία και πρόνοια, θα μπορεί να λαμβάνει μια ελάχιστη ειδική παροχή μόνο εφόσον έχει εξοφλήσει δυσβάσταχτες ασφαλιστικές εισφορές!

Η κυβέρνηση γνωρίζει πολύ καλά ότι ως αυτοαπασχολούμενες λογαριάζονται και οι μισθωτές επιστήμονες δικηγόροι, μηχανικοί κ.α., που αμείβονται είτε με μπλοκάκι είτε με μαύρα, με αποτέλεσμα να βαρύνονται οι ίδιες με υπέρογκες ασφαλιστικές εισφορές και οι εργοδότες τους να απαλλάσσονται από αυτές τις υποχρεώσεις. Ακόμη μια φορά αποδεικνύεται ότι η κυβέρνηση πολύ συνειδητά βάζει τα μέτρα προστασίας της μητρότητας, τη ζωή μας και τις ανάγκες μας στο ζύγι του κόστους - οφέλους.

Συνεχίζουμε τον αγώνα μέχρι να δικαιωθούν οι συναδέλφισσές μας! Κάθε γυναίκα εργαζόμενη μπτέρα πρέπει να λαμβάνει κάθε αναγκαία ειδική παροχή άνευ προϋποθέσεων και κυρίως άνευ της επαίσχυντης προϋπόθεσης ότι δεν θα πρέπει να έχει οφειλές από ασφαλιστικές εισφορές». Μαζί με το Σωματείο απαιτήσαμε:

- ✓ Να επιλυθεί άμεσα το πρόβλημα στην ειδική πλατφόρμα και να αποδοθεί η ειδική παροχή στις δικαιούχους.
- ✓ Να καταβάλλεται η ειδική παροχή σε κάθε εργαζόμενη γυναίκα, ανεξαρτήτως αν είναι μισθωτή ή αυτοαπασχολούμενη, άνευ οποιασδήποτε προϋπόθεσης.
- ✓ Να καταργηθεί άμεσα η προϋπόθεση να μην έχει η δικαιούχος ασφαλιστικές οφειλές.

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΞΑΝΑ ΟΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ

για δημόσιες, δωρεάν και αξιοπρεπείς υπηρεσίες Υγείας

«**Δ**ώστε λεφτά για την Υγεία και όχι για του NATO τα σφαγεία!». Με το σύνθημα αυτό και μάλιστα υπό βροχή διαδήλωσαν στις 4 Φλεβάρη οι συνταξιούχοι της Αττικής στο κέντρο της Αθήνας. **Στο επίκεντρο της νέας κινητοποίησής τους βρέθηκαν τα οξυμένα προβλήματα στις δομές δημόσιας Υγείας**, στο φόντο της ακρίβειας που ρουφάει το εισόδημά τους, αλλά και των μεγάλων κινδύνων για τον λαό από την όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και την εμπλοκή στους πολέμους με ευθύνη της κυβέρνησης και των άλλων κομμάτων του κεφαλαίου. Παρά τις αντίξοες καιρικές συνθήκες, εκατοντάδες συνταξιούχοι με τα πανό των συλλόγων τους και τις σημαίες τους συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Εθνικής Αντίστασης και από εκεί συντεταγμένα, διατρανώνοντας τα συνθήματά τους, κατευθύνθηκαν στο υπουργείο Υγείας.

Απευθυνόμενη στην κυβέρνηση και σε όσους έχουν κυβερνήσει, η Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα (ΣΕΑ) των συνταξιούχων τόνισε: «*Είμαστε ξανά στον δρόμο του αγώνα, γιατί δεν αντέχουμε άλλο τα ατελείωτα βάρη που έχετε φορτώσει στις πλάτες μας για πολλά χρόνια. (...) Δεν αντέχουμε τη μίζερη ζωή που οι πολιτικές σας όλα αυτά τα χρόνια έχουν επιβάλει. Εξοργιζόμαστε όταν σε όλη μας τη ζωή και σήμερα συνεχίζουμε να πληρώνουμε, παρότι μας έχετε περικόψει τις συντάξεις, Υγεία, Φάρμακο, κοινωνικές παροχές κ.ά. για να ικανοποιείτε τις ανάγκες της ανταγωνιστικότητας και της κερδοφορίας των επιχειρηματικών ομίλων, των τραπεζιών, των εμπόρων του πολέμου που σφαγιάζουν τους λαούς σε πολλά μέρη του κόσμου και στη γειτονιά μας.*»

Οι ομιλητές της συγκέντρωσης ανέδειξαν τα αιτήματα του συνταξιοχικού κινήματος, μεταφέροντας την αγανάκτηση και την οργή των 2,5 εκατομμυρίων συνταξιούχων, αφού η πολιτική της σημερινής και των προηγούμενων κυβερνήσεων, τους στερεί το δικαίωμα στην πρόσβαση σε δωρεάν και αξιοπρεπείς υπηρεσίες Υγείας.

Οι συνταξιούχοι διεκδίκησαν για την Υγεία:

- ✓ Δημόσιο, δωρεάν, καθολικό σύστημα Υγείας - Πρόνοιας, πλήρως χρηματοδοτούμενο από το κράτος.
- ✓ Εξασφάλιση από το κράτος δωρεάν, πλήρους και απρόσκοπτης ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και νοσηλείας σε όλους.
- ✓ Πλήρης και επαρκής κρατική χρηματοδότηση των δημόσιων νοσοκομείων, των Κέντρων Υγείας και των άλλων μονάδων Υγείας από τον κρατικό προϋπολογισμό.
- ✓ Μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης, όλων των κλάδων και ειδικοτήτων, στα δημόσια νοσοκομεία, στα Κέντρα Υγείας και στις άλλες μονάδες Υγείας. Μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων και επικουρικών, με κατάργηση κάθε πληρωμής, όπως αυτή των απογευματινών ιατρείων και απογευματινών χειρουργείων.
- ✗ Να μην κλείσει ή συγχωνευτεί κανένα τμήμα, κλινική, νοσοκομείο, Κέντρο Υγείας, και να επαναλειτούργησουν πλήρως τα νοσοκομεία και το σύνολο των δομών που έκλεισαν λόγω περικοπών.
- ✓ Απολύτως δωρεάν, με 100% κάλυψη από τον κρατικό προϋ-

πολογισμό, φάρμακα, θεραπείες, σύγχρονα θεραπευτικά μέσα, τεχνολογικά βοηθήματα, για όλους, χωρίς κανένα όριο, πλαφόν ή αποκλεισμό σε ασφαλισμένους ή ανασφάλιστους, Έλληνες ή μετανάστες.

- ✓ Πλήρης στελέχωση του ΕΚΑΒ με μόνιμο προσωπικό, με βάση τις ανάγκες. Ανανέωση του στόλου του ΕΚΑΒ, με ανάπτυξη του αναγκαίου αριθμού ασθενοφόρων μέσων, επίγειων - πλωτών - εναέριων. Στελέχωση της τεχνικής υπηρεσίας συντήρησης του στόλου με όλο το αναγκαίο μόνιμο προσωπικό.
- ✗ Καμία ιδιωτικοποίηση - εμπορευματοποίηση του δημόσιου συστήματος Υγείας, κατάργηση κάθε επιχειρηματικής δραστηριότητας, καθώς και του χαρτασιού στη συνταγογράφηση.
- ✓ Αγροτικά Ιατρεία στελεχωμένα και σε όλα τα χωριά.
- ✓ Να οργανωθεί ιδιαίτερη φροντίδα με υγειονομικές και κοινωνικές υπηρεσίες για τα άτομα με ειδικές ανάγκες και τις οικογένειές τους, τους ηλικιωμένους, τους χρονίως πάσχοντες και τους νεφροπαθείς.
- ✓ Δημόσιο και δωρεάν πρόγραμμα «Βοήθεια στο Σπίτι» για όλους (χωρίς πλαφόν, εξαιρέσεις και περικοπές), με το αναγκαίο μόνιμο προσωπικό.
- ✓ Δωρεάν μετακίνηση των ασθενών και των συνοδών τους και εξασφάλιση φαρμάκων από τον ΕΟΠΥΥ στις κατηγορίες εκείνες όπου τα φάρμακα διατίθενται από τα φαρμακεία του, με πρόσληψη προσωπικού και αποστολή φαρμάκων στην κατοικία τους.
- ✓ Δημιουργία δημόσιων δομών και οίκων ευγηρίας για την τρίτη ηλικία σε όλη τη χώρα.
- ✓ Ουσιαστικά μέτρα προστασίας της δημόσιας υγείας, που να συνδέονται με όλες τις βαθμίδες του δημόσιου συστήματος Υγείας και να παρέχονται δωρεάν.
- ✗ Όχι στην κατάργηση των Ειδικών Ψυχιατρικών Νοσοκομείων.

Ο αγώνας των μικρομεσαίων αγροτών είναι και δικός μας αγώνας

Αφορά όλες τις γυναίκες του μόχθου στις πόλεις και την ύπαιθρο

Τις μέρες αυτές από τον Έβρο μέχρι την Κρήτη οι βιοπαλαιστές αγρότες και κτηνοτρόφοι κλιμακώνουν τον αγώνα τους, διεκδικούν το δικίο τους για την επιβίωσή τους. Αποφασισμένοι να αναμετρηθούν με την πολιτική ξεκληρίσματος που υλοποιείται διαχρονικά από την ΕΕ και τις κυβερνήσεις έβγαλαν ξανά στους δρόμους τα τρακτέρ τους, στήνοντας μπλόκα σε επιλεγμένα, κομβικά σημεία σε όλη την χώρα.

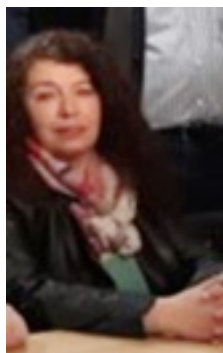
Με μαχητική διάθεση οι αγρότες απαντούν με τον αγώνα τους στην κυβέρνηση, η οποία προσπαθεί να υπονομεύσει τον αγώνα τους με κούφιες υποσχέσεις για «ανοιχτές πόρτες στον διάλογο» στα όρια, πάντα, των «δημοσιονομικών αντοχών» που δεν «χωράνε» την ικανοποίηση των διεκδικήσεων επιβίωσης που προβάλλουν.

Εξάλλου, οι ίδιοι οι αγρότες γνωρίζουν από πρώτο χέρι ότι μόνο από τον συλλογικό και οργανωμένο αγώνα είχαν και μπορούν να έχουν κατακτήσεις για να μπορέσουν να παραμείνουν στα χωράφια και στους τόπους τους. Γι' αυτό παλεύουν για μείωση του υπέρογκου κόστους παραγωγής, προστασία από τις φυσικές καταστροφές, δίκαιες αποζημιώσεις που θα καλύπτουν το 100% των ζημιών, αλλά και τιμές στα προϊόντα οι οποίες θα ανταποκρίνονται στο κόστος παραγωγής και θα διασφαλίζουν εισόδημα επιβίωσης γι' αυτούς και τις οικογένειές τους.

Την θέση τους δ' αυτό τον αγώνα επιβίωσης έχουν πάρει και οι αγρότισσες που σηκώνουν πολύ μεγάλο βάρος. Κι αυτό που λέμε διπλοί και τριπλοί ρόλοι κυριολεκτικά τους κουβαλούν πάνω τους. Ώρες στο χωράφι, πίσω στο σπίτι, παιδιά, ηλικιωμένοι, κήπος, ζώα.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

«Επέλεξα να συγκρουστώ με την αδικία»

Η Μαρία Μαμούχα γεννημένη στο Προμύρι, χωριό του Νοτίου Πηλίου, ζει εκεί, παράγει, είναι ελαιοπαραγωγός, και παλεύει για τα δίκια των αγροτών σαν πρόεδρος του Αγροτικού Συλλόγου Νοτίου Πηλίου. Στα παρακάτω λόγια που έφτιαξε για το δελτίο μας ξεδιπλώνει τη ζωή της αγρότισσας, τις δυσκολίες αλλά και τους αγώνες μέσα από το αγροτικό κίνημα.

«Γεννήθηκα πριν 57 χρόνια και μεγάλωσα στο Προμύρι. Τέλειωσα το δημοτικό σχολείο και μπήκα στην δουλειά, στο καφενείο του πατέρα μου και στα χωράφια που καλλιεργούσαμε ελιές. Παντρεύτηκα το Γιάννη Κωνσταντινάκη κι έχω ένα γιό, τον Χρήστο, που σπουδάζει. Το χωριό μου είναι μακριά από τα μεγάλα αστικά κέντρα. Αυτό μας δημιουργεί πολλά προβλήματα. Το λεωφορείο, γυρίζοντας όλα τα χωριά κάνει 2 ώρες να φτάσει στο Βόλο.

Η Αργαλαστή που βρίσκεται το Κέντρο υγείας και τα σχολεία για τα παιδιά μας, είναι 45' λεπτά με δύσκολο δρόμο. Μετά τι πλημμύρες του ΝΤΑΝΙΕΛ, που χτυπήθηκε πολύ η περιοχή μας, ο δρόμος έγινε ακόμα δυσκολότερος. Τα παιδιά μας στο δημοτικό σχολείο πηγαίνουν στο χωριό, αλλά το υποβάθμισαν και είναι διθέσιο. Γυμνάσιο, λύκειο ΕΠΑΛ πηγαίνουν στην Αργαλαστή με μεγάλη ταλαιπωρία. Αλλά στο Κέντρο Υγείας και να φτάσεις τι θα βρεις; Γιατρούς; Νοσηλευτικό προσωπικό; Μηχανήματα; Υποστελεχωμένο, όπως παντού. Αναγκάζεσαι να πας στο νοσοκομείο στο Βόλο ή στους ιδιώτες να πληρώσεις. Κάνε πρόληψη, λένε σε εμάς τις γυναίκες. Πού; Πώς; Αν δεν έχεις την τσέπη γεμάτη... Κι αν φυσικά έχεις ασφάλιση, πράγμα αρκετά δύσκολο, αφού στοιχίζει και έτσι πολλές αγρότισσες είναι ανασφάλιστες.

Όσο για την τσέπη την γεμάτη, ούτε λόγος. Αν πρέπει να ζήσεις μόνο από την αγροτική παραγωγή και έχεις λίγα στρέμματα ελιές, το εισόδημα δεν φτάνει ούτε για τα έξοδα της οικογένειας. Το κόστος είναι μεγάλο, πληρώνουμε πανάκριβα τα αγροεφόδια και την ενέργεια. Η δε τιμή του λαδιού πολύ χαμηλή για εμάς και ας είναι απλησίαστη για την λαϊκή οικογένεια. Οι μεσάζοντες είναι αυτοί που καθορίζουν τις τιμές. Να τονίσω ότι δεν έχουμε παραγωγή κάθε χρόνο. Ελιές παίρνεις κάθε δύο ή τρία χρόνια. Οπότε, αναγκάζομαστε να παραδώσουμε τα χωράφια μας και να καταλήξουν σε λίγα χέρια, κάτι στο οποίο αντιστεκόμαστε.

Γι' αυτό φεύγουν και οι νέοι από τα χωριά μας. Χωρίς εισόδημα που να τους εξασφαλίζει τις ανάγκες τους, χω-

ρίς παιδικό σταθμό για τα μικρά παιδιά, με υποβαθμισμένα σχολεία και κέντρο υγείας, χωρίς πρόνοια για τους ηλικιωμένους, που την ευθύνη τους τελικά έχουν οι γυναίκες και χωρίς επαρκείς συγκοινωνίες, που είναι απαραίτητες λόγω των μεγάλων αποστάσεων, πώς να κάνουν οικογένεια και να ζήσουν στο χωριό.

Οι γυναίκες εδώ, για να συμπληρώσουν το εισόδημα δουλεύουν το καλοκαίρι στο τουρισμό, στα παράλια. Μαγειρίσες, καθαρίστριες κ.λ.π. Μεγάλη κούραση, μικρές οι αμοιβές, αλλά τα χρήματα τα έχουμε ανάγκη. Οι άνδρες δουλεύουν στην οικοδομή. Σκληρή ζωή.

Βιώνοντας όλα αυτά από πολύ μικρή ηλικία, την φτώχεια, την ανισότητα, τα προβλήματα των αγροτών από τα μέσα, αφού είμαι και η ίδια αγρότισσα, κατάλαβα ότι μόνο αν οργανωθούμε οι αγρότες θα μπορέσουμε να διεκδικήσουμε το δίκιο μας. Έτσι μαζευτήκαμε και φτιάξαμε τον αγροτικό σύλλογο Νότιου Πηλίου που συμμετέχουν αγρότες και από άλλα χωριά της περιοχής, στον οποίο είμαι και πρόεδρος. Είμαστε σαν σύλλογος και από τα ιδρυματικά μέλη της Ομοσπονδίας αγροτικών συλλόγων Μαγνησίας. Τασσόμαστε με την Πανελλαδική Επιτροπή των Μπλόκων και μέσα από εκεί παλεύουμε για τα αιτήματά μας. Βγαίνουμε στα Μπλόκα που στήνουμε σαν αγρότες. Ενώνουμε τις δυνάμεις μας με τους συναδέλφους μας, στο πλαίσιο της πανελλαδικής επιτροπής. Πρέπει όλοι μαζί να ταχθούμε σε αυτόν τον αγώνα. Έχουμε, όλος ο αγροτικός κόσμος, πολλά κοινά που μας ενώνουν. Δε μας χωρίζει τίποτα.

Δυσκολίες πολλές, όπως να είναι μαζικός ο σύλλογος, να συμμετέχουν πολλοί αγρότες και από άλλα χωριά. Οι αγρότισσες από το Προμύρι συμμετέχουν στο σύλλογο. Διευκολύνει η παρουσία μου σαν πρόεδρος. Εδώ πρέπει να πω σε όλες τις αγρότισσες, ότι είμαι γυναίκα, είμαι αγρό-

τισσα, είμαι νοικοκυρά, μάνα, με ότι σημαίνει αυτό σε υποχρεώσεις, όμως κατάφερα να ξεπεράσω τα εμπόδια και να πρωτοστατήσω με άλλους συναγωνιστές αγρότες να δημιουργήσουμε το σύλλογο και να είμαι πρόεδρος. Τίποτα δεν με σταματά να βγαίνω στα μπλόκα, να αγωνίζομαι. Κι αυτό γιατί **καθημερινά ζω όπως όλες οι αγρότισσες με μικρή παραγωγή, τις δυσκολίες και τα προβλήματα, τις αδικίες. Με αυτά επέλεξα να συγκρουστώ.** Γι' αυτό αποφάσισα να αγωνιστώ. Τις καλώ να γραφτούν στους αγροτικούς συλλόγους, να αγωνιστούν μαζί μας.

Στο χωριό μας δεν αντιμετωπίζουμε μεγάλα προβλήματα προκαταλήψεων. Το είχαν κατακτήσει οι γυναίκες από παλιότερα. Αλλά δεν παύουν να υπάρχουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες του μόχθου όπως είμαστε εμείς, σε όλη την Ελλάδα, μην πω σε όλο τον κόσμο. Εμείς οι αγρότισσες τα γνωρίζουμε πολύ καλά. Ξέρουμε ότι πολλές γυναίκες παλεύουν μέσα από τις γραμμές της ΟΓΕ για τα προβλήματα αυτά. Έχουμε επαφή με τον σύλλογο γυναικών του Βόλου που είναι στην ΟΓΕ. Έχουμε βρεθεί σε κοινούς αγώνες, στα μπλόκα, στις πλημμύρες, στις απεργίες. Παίρνω και το περιοδικό και είμαι ενημερωμένη για τα θέματα που βάζει η ΟΓΕ. Όμως στην περιοχή μας δεν έχουμε σύλλογο ή Ομάδα γυναικών. Μας εμποδίζουν οι αποστάσεις αλλά και οι πολλές ασχολίες των γυναικών (αγροτική παραγωγή, δουλειά στον τουρισμό, οικογενειακές υποχρεώσεις). Όμως τίποτα δεν είναι αζεπέραστο. Αρκεί να υπάρχει προσανατολισμός και στόχος να παλέψουμε, όπως κάναμε για τον αγροτικό σύλλογο να στήσουμε και Ομάδα ή Σύλλογο Γυναικών.

Μαρία Μαμούχα

Πρόεδρος του Αγροτικού Συλλόγου Νότιου Πηλίου

Η αυτοαπασχολούμενη απροστέτευτη απέναντι στην αντιασφαλιστική πολιτική

**διεκδικεί το δικαίωμά της στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη,
στη μητρότητα, στην αξιοπρεπή σύνταξη**

Παρέμβαση της Ηρούς Μπούτα, εκ μέρους της ΟΓΕ, στην Ημερίδα που διοργάνωσε η Ομοσπονδία Βιοτεχνικών Σωματείων Αττικής (ΟΒΣΑ) με θέμα: «Οι επιπτώσεις των αντιλαϊκών πολιτικών στο Ασφαλιστικό Σύστημα των αυτοαπασχολούμενων. Πάλη για την κάλυψη των σύγχρονων αναγκών σε Ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και αξιοπρεπείς συντάξεις».

.....

Η καθημερινότητα μιας γυναίκας αυτοαπασχολούμενης, σήμερα θα λέγαμε ότι αποτελεί έναν αγώνα δρόμου. Έναν αγώνα δρόμου προκειμένου να ανταποκριθεί σε όλες τις υποχρεώσεις της, επαγγελματικές και οικογενειακές.

Η διαχρονική αντιλαϊκή πολιτική στο ασφαλιστικό σύστημα που έχει τη σφραγίδα της ΕΕ και ακολουθείται από όλες τις μέχρι τώρα κυβερνήσεις, καθορίζει τη ζωή των γυναικών α/α. Από τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης, που στο όνομα της ισότητας ανδρών και γυναικών, αυξήθηκαν από 60 στα 67 έτη, μέχρι τις πενιχρές συντάξεις που δε φτάνουν ούτε για τα βασικά. Από τις εμπορευματοποιημένες υπηρεσίες υγείας μέχρι τα φάρμακα για τα οποία πρέπει να χρυσοληρώσουμε

Το ασφαλιστικό φυσικά δεν αφορά μόνο τη σύνταξη, αλλά και τη διασφάλιση της ιατροφαρμακευτικής μας περίθαλψης σε όλη τη διάρκεια της ζωής μας. Θεωρούμε ότι απαιτούνται πρόσθετα μέτρα προστασίας των γυναικών, από το κράτος, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά την υγεία, λόγω των ιδιαίτερων αναγκών του γυναικείου οργανισμού.

Όμως αντ' αυτού, βλέπουμεξ ένα εχθρικό κράτος απέναντι μας. Κουβαλάμε χρέη από την περίοδο της κρίσης, από τις πολιτικές κλεισίματος στην πανδημία και σ' αυτά προστίθενται η ασφυκτική φορολογία με το τεκμαρτό εισόδημα. Πόσο εύκολο είναι να τα βγάλουμε πέρα με τα αυξημένα ενοίκια και την ακρίβεια, με όλους τους άμεσους κ έμμεσους φόρους; Πόσο εύκολο είναι να αντεπεξέλθει στις ασφαλιστικές εισφορές που συνεχώς παίρνουν και νέες αυξήσεις;

Οι οφειλές που έχουμε δεν είναι λόγω της κακής διαχείρισης που κάνουμε, όπως συχνά ακούμε από τα παπαγαλάρια των ΜΜΕ, αλλά εξαιτίας της αντιλαϊκής πολιτικής. Γιατί η κυβέρνηση αντί να στηρίξει τους α/α για την ασφυκτική οικονομική κατάσταση που έχουμε περιέλθει χιλιάδες, ρίχνει το μπαλάκι της ευθύνης πάλι σ' εμάς. Ότι δηλαδή, είναι δική μας ατομική ευθύνη η αδυναμία αποπληρωμής των ασφαλιστικών εισφορών. Και σε περίπτωση που υπάρχει οφειλή, μας «τιμωρεί» με το να μένουμε χωρίς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, επί της ουσίας ανασφάλιστες. Με την υγεία να κοστίζει όλο και περισσότερο, χρειάζεται να μπει βαθιά το χέρι στην τσέπη, οπότε συχνά μένουμε στον αέρα αδυνατώντας να καλύψουμε τις ανάγκες μας.

Πώς να καλυφθούν οι εξετάσεις πρόληψης που είναι αναγκαίες σε όλες τις ηλικίες μιας γυναίκας, λόγω των ιδιαίτερων αναγκών του γυναικείου οργανισμού; Πώς θα καλύψει τις απαραίτητες εξετάσεις προγεννητικού ελέγχου μέχρι και τον τοκετό, όταν αποφασίσει να γίνει μητέρα; Πώς μπορεί η α/α που αντιμετωπίζει με το σύντροφο της ζητήματα υπογονιμότητας, να έχει πρόσβαση στο επίτευγμα της επιστήμης, την Ιατρικώς Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή; Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις αναγκάζεται να στραφεί στον ιδιωτικό τομέα, λόγω των τραγικών ελλείψεων του δημοσίου τόσο σε προσωπικό όσο και σε υποδομές, καθώς αντιμετωπίζεται ως μπιζνα για να κερδίζουν οι επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται σ' αυτόν τον τομέα;

Το κράτος αντιμετωπίζει τη μητρότητα ως κόστος, που το μετακυλύει στην οικογένεια και μετατρέπει τη μητρότητα από κοινωνικό δικαίωμα σε ατομική-οικογενειακή υπόθεση. Έτσι και το ασφαλιστικό σύστημα δεν εξασφαλίζει την κοινωνική προστασία της μητρότητας ούτε για την αυτοαπασχολούμενη. Το κράτος δεν εξασφαλίζει ουσιαστικά μέτρα προστασίας του εισοδήματος της. Ακόμα και το επίδομα μητρότητας, που το παίρνουμε από πέρυσι, μετά από χρόνια διεκδικήσεων είναι στο ύψος του κατώτατου μισθού. Αναρωτιόμαστε τι να πρωτοπληρώσουμε μ' αυτό. Όμως δυστυχώς, έστω και αυτό το πενιχρό εισόδημα δεν εξασφαλίζεται για όλες, καθώς η κυβέρνηση φρόντισε να μείνουν απ' έξω όσες δεν είναι ασφαλιστικά ενήμερες.

Η α/α που γίνεται μητέρα λοιπόν, καθώς δεν έχει τη στήριξη από το κράτος, καθώς τα έξοδα τρέχουν και αυ-

ξάνονται, δεν μπορεί να έχει για μεγάλο διάστημα κλειστό το μαγαζί της. Αναγκάζεται να δουλεύει σχεδόν μέχρι να γεννήσει και επιστρέφει πολύ γρήγορα μετά τον τοκετό με το μωρό αγκαλιά. Η απουσία σύγχρονων επαρκών δημόσιων, δωρεάν παιδικών σταθμών αναγκάζει την α/α να μεγαλώνει τα παιδιά της μέσα στο μαγαζί στην κυριολεξία. Δεν είναι λίγες οι φορές που στις εξορμήσεις που κάνει η ΟΓΕ σε μαγαζιά στις γειτονιές, βλέπουμε γυναίκες μέσα στο μαγαζί τους να έχουν το πάρκο με τα παιχνίδια για να απασχολούν τα μικρά τους παιδιά.

Σε περίπτωση που αναγκαστεί να κλείσει το μαγαζί για κάποιες μέρες λόγω ασθένειας, είναι ξεκρέμαστη καθώς δε δικαιούται επίδομα ασθένειας. Ιδιαίτερα σοβαρό πρόβλημα αντιμετωπίζουν όσες έχουν ασφαλιστικές οφειλές, καθώς ούτε οι ίδιες, ούτε τα παιδιά τους δικαιούνται ιατροφαρμακευτική κάλυψη, σε περίπτωση ασθένειας. Αντιμετωπίσαμε ένα τέτοιο περιστατικό συναδέλφισσας αυτοαπασχολούμενης που είχε οφειλές από την περίοδο της κρίσης, και το βρέφος της αντιμετώπιζε σοβαρό πρόβλημα υγείας, ηπατική ανεπάρκεια, και έχριζε μεταμόσχευσης. Η ίδια η μητέρα που ήταν και πιθανή δότρια, λόγω οφειλών στον ΕΦΚΑ δε δικαιούταν να κάνει ούτε τις αντίστοιχες εξετάσεις για να εξακριβωθεί αν είναι συμβατή δότρια, ούτε τη μεταμόσχευση, με κίνδυνο τη ζωή του παιδιού της. Αυτή η γυναίκα που αναγκάστηκε τελικά, να κλείσει το μαγαζί της για πάνω από 2 μήνες προκειμένου να γίνει τελικά η μεταμόσχευση του παιδιού της δε δικαιούται καμία αποζημίωση καθώς και καμία αναστολή σε Εφορία, ΔΕΚΟ και τράπεζες για όσο καιρό παραμένει εκτός εργασίας.

Απροστάτευτες μένουν και όσες από τη φύση της δουλειάς τους αντιμετωπίζουν σοβαρά ζητήματα υγείας. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις γυναικών από τους κλάδους του καλλωπισμού, όπως κομμώτριες και αισθητικοί, που αντιμετωπίζουν σοβαρά μυοσκελετικά προβλήματα και δεν

έχουν άλλη επιλογή από το να συνεχίσουν να δουλεύουν, με κίνδυνο της υγείας τους, μέχρι να βγουν στη σύνταξη. Επιπρόσθετο αν κλείσουν το μαγαζί τους (πράγμα πιθανό, καθώς την τελευταία 12ετία το 20% των αυτοαπασχολούμενων χωρίς προσωπικό έχει κλείσει) μένουν άνεργες και δεν δικαιούνται ούτε επίδομα ανεργίας.

Για όλα αυτά λοιπόν, η ΟΓΕ συντάσσεται με το αγωνιστικό προσανατολισμένο κίνημα των αυτοαπασχολούμενων και μικρών επαγγελματιών και περιλαμβάνει στο πλαίσιο της τα δίκαια αιτήματα τους ιδιαίτερα αυτά που αφορούν τις γυναίκες αυτοαπασχολούμενες. Από κοινού διεκδικούμε να παραμείνει ο κοινωνικός χαρακτήρας της ασφάλισης με αναβάθμιση των υπηρεσιών υγείας ώστε να ικανοποιούνται πλήρως οι σύγχρονες ανάγκες μας. Και παράλληλα να ενισχυθεί ο αγώνας για σύγκρουση με αυτή τη στρατηγική που υποβαθμίζει το ασφαλιστικό σύστημα για τους πολλούς, προκειμένου να κερδίζουν οι λίγοι - στην περίπτωση του ασφαλιστικού - οι μεγάλες ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρίες, τα ιδιωτικά διαγνωστικά κέντρα, δηλαδή οι όμιλοι της υγείας. Έχουμε συστρατευτεί με την ΟΒΣΑ σε κινητοποιήσεις και απεργίες, έχουν ενωθεί οι φωνές μας για τα δίκαια αιτήματα των αυτοαπασχολούμενων γυναικών. Το επόμενο διάστημα, οι Σύλλογοι και οι Ομάδες Γυναικών της ΟΓΕ σε κάθε γειτονιά οργανώνουμε την επαφή μας με τις α/α και στέλνουμε μήνυμα αγώνα και διεκδίκησης. Έχει σημασία να νιώσουν ότι δεν είναι μόνες τους στα αδιέξοδα που αντιμετωπίζουν. Αντίθετα, η διέξοδος βρίσκεται στο συλλογικό οργανωμένο αγώνα απέναντι σ' αυτή την πολιτική που μας καταπιέζει.

Μπούτα Ηρώ
Μέλος του Συλλόγου Γυναικών Σεπολίων-Κολωνού
Μέλος της εκτελεστικής επιτροπής της ΟΓΕ

«ΩΝΑΣΕΙΑ ΣΧΟΛΕΙΑ»

Ενισχύεται η ταξική διαφοροποίηση των σχολείων σε βάρος των παιδιών των λαϊκών οικογενειών

Δεν πρόλαβε καλά καλά να μπει η νέα χρονία και η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας μαζί με το ΠΑΣΟΚ και την Πλεύση Ελευθερίας ψήφισαν στη Βουλή τη Σύμβαση του Υπουργείου Παιδείας με το Ίδρυμα Ωνάση. Με τη Σύμβαση αυτή, σε διάφορες λαϊκές γειτονιές, όπως η Κυψέλη, ο Κολωνός, το Πέραμα, ο Εύοσμος, καταργούνται 22 υπάρχοντα Γυμνάσια και Λύκεια από σχολεία της γειτονιάς και εντάσσονται σε ένα δίκτυο πρότυπων σχολείων, των λεγόμενων «Ωνάσειων Σχολείων».

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας και οι κολασούζοι της φέρνουν πιο κοντά τη μετατροπή των σχολείων σε εκπαιδευτήρια επιχειρηματικών ομίλων-χορηγών.

Ουσιαστικά οι μαθητές των λαϊκών αυτών περιοχών καλούνται να δώσουν εξετάσεις για να μπορέσουν να φοιτήσουν στο σχολείο της γειτονιάς τους! Ενώ, για όσους δεν τα καταφέρουν, θεωρείται δεδομένη η μετακίνησή τους είτε στο πουθενά, όπως στο Πέραμα, όπου δηλώνουν ότι δεν υπάρχει χώρος για να στεγάσουν τα παιδιά που θα «ξεμείνουν». Είτε σε σχολεία που προαυλίζονται ακόμα και 1300 παιδιά, όπως για παράδειγμα στο 39ο Γυμνάσιο και Λύκειο Αθηνών.

Το Ίδρυμα Ωνάση θα έχει προφανώς λόγο στη λειτουργία των σχολείων, αφού, όπως δηλώνουν τα στελέχη του, «τα λεφτά μας πρέπει να πιάσουν τόπο». Τα σχολεία αυτά, λοιπόν, δεν θα είναι αποκλειστικά υπό δημόσιο έλεγχο.

Εκτός από την παρέμβαση στο εκπαιδευτικό περιεχόμενο, θεωρείται δεδομένη η αύξηση του ωραρίου των εκπαιδευτικών, η κατάργηση των οργανικών τους θέσεων και η λογική του ανηλεούς ανταγωνισμού των εκπαιδευτικών για μια θέση εργασίας. Ο πρόεδρος του Ιδρύματος άλλωστε παραδέχτηκε ότι λόγω «των υψηλών προσόντων» που απαιτούνται για το Διδακτικό προσωπικό, η πλειοψηφία των εκπαιδευτικών που υπηρετεί στα συγκεκριμένα υπάρχοντα δημόσια σχολεία δεν θα μπορούν να έχουν θέση στα νέα «Ωνάσεια».

Ερωτήματα, επίσης, προκύπτουν για τα εργασιακά δικαιώματα και του υπόλοιπου προσωπικού που εργάζεται στα σχολεία αυτά (π.χ. καθαριότητα, φύλαξη, κ.λπ.), από τη βίαιη αλλαγή των εργασιακών τους σχέσεων.

Πρόκειται ουσιαστικά για μια απευθείας παρέμβαση των μεγάλων επιχειρηματιών στο πώς θα είναι το σχολείο.

Οι επιχειρηματικοί όμιλοι και η κυβέρνηση, το κράτος τους συνολικά, θέλουν ένα σχολείο στα μέτρα τους. Ένα σχολείο

του ανταγωνισμού, του ατομισμού, της υποταγής των πάντων στον υπέρτατο στόχο της κερδοφορίας. Θέλουν μια εκπαίδευση εμπόρευμα, με πιστωτικές μονάδες, χορηγίες. Θέλουν μια γενιά εργαζομένων χωρίς ολοκληρωμένη εκπαίδευση, η οποία θα δυσκολεύεται να κατανοήσει, να ερμηνεύσει τον κόσμο, που δε θα μπορεί να απαιτεί κάτι περισσότερο, να διεκδικεί όσα της αξίζουν. Εκπαιδευτικό περιεχόμενο που «θα ξεπλύνει τις αμαρτίες τους», θα μαθαίνει στα παιδιά μας το δίκαιο του ισχυρού, θα δικαιολογεί ακόμα και τις φρικαλεότητες του ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Μπορούμε να φανταστούμε πώς θα είναι τα σχολεία που θα ελέγχονται από ιδρύματα εφοπλιστών και βιομηχάνων, επιχειρήσεις, τοπικούς φορείς... Η πολιτική της κατηγοριοποίησης, της υποβάθμισης, της υποχρηματοδότησης, των κενών, των άθλιων υποδομών, των διώξεων και της ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης θα δημιουργεί όλο και περισσότερο μια ασφυκτική κατάσταση για μαθητές, εκπαιδευτικούς και γονείς.

Οι λαϊκές οικογένειες ποτέ δεν έδωσαν τη συγκατάθεσή τους να χαριστούν τα σχολεία σε οποιοδήποτε ίδρυμα, οποιοδήποτε εφοπλιστή ή βιομήχανο.

Εκατοντάδες μαθητές, εκπαιδευτικοί και γονείς αντιδρούν στην εν λόγω Σύμβαση με δυναμικές κινητοποιήσεις και διεκδικούν ένα σχολείο που θα μορφώνει ολόπλευρα όλα τα παιδιά.

Αυτές οι κινητοποιήσεις δίνουν σε όλες και όλους μας δύναμη και αισιοδοξία, απέναντι στη ζοφερή πραγματικότητα που γεννά η αντιλαϊκή, αντιεκπαιδευτική κυβερνητική πολιτική.

Καθρεφτάκια στους ιθαγενείς

Με τη δημιουργία των «Ωνάσειων Σχολείων» ενισχύεται η ταξική κατηγοριοποίηση των σχολείων σε βάρος του δικαιώματος της μόρφωσης των παιδιών των λαϊκών οικογενειών, εφόσον διαφοροποιείται το δικαίωμα της πρόσβασης στη μόρφωση. Η αντίληψη ότι η μόρφωση είναι δικαίωμα και πρέπει να παρέχεται ισότιμα σε όλα τα παιδιά απουσιάζει εντελώς από τη Σύμβαση, αλλά και συνολικά από την εκπαιδευτική πολιτική διαχρονικά των κυβερνήσεων.

Ποια «επιχειρήματα» επιστρατεύει η κυβέρνηση για να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα; Δια στόματος πρωθυπουργού, υπουργού Παιδείας και άλλων κυβερνητικών στελεχών ισχυρίζεται ότι:

➡ Τα «Ωνάσεια Σχολεία» ιδρύονται για τη στήριξη των

παιδιών ευάλωτων περιοχών.

Στην πραγματικότητα, βέβαια, ενισχύεται η ταξική διαφοροποίηση των σχολείων σε βάρος των παιδιών των λαϊκών οικογενειών.

Η επιλογή των μαθητών που θα φοιτούν σε αυτά θα γίνεται μέσω εξετάσεων. Άρα, η δυνατότητα πρόσβασης θα εξαρτάται -όπως και στα Πρότυπα- από το ποσό βαθεία μπορεί να βάλει η οικογένεια το χέρι στην τσέπη για φροντιστήρια και ιδιαίτερα.

➡ Δίνει «ίσες ευκαιρίες» στα παιδιά.

Την ίδια στιγμή που άπειρες επιστημονικές μελέτες συνδέουν τη μόρφωση με το κοινωνικοοικονομικό υπόβαθρο, φτιάχνουν σχολεία πολλών ταχυτήτων.

Από το πρώτο άρθρο της Σύμβασης γίνεται ξεκάθαρο ότι τα «Ωνάσεια Σχολεία» αποσπώνται από τον βασικό κορμό της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης και αυτονομούνται σε όλα τα επίπεδα, ακόμα και στο περιεχόμενο του σχολικού προγράμματος, το οποίο μπορεί να αλλάζει και να διαφοροποιείται σε σχέση με τα υπόλοιπα σχολεία από «τη Διοικούσα Επιτροπή των Ωνάσειων Σχολείων».

Ακόμα πιο προκλητικά στο άρθρο 11 αναφέρεται ρητά ότι «οι όροι της παρούσας σύμβασης δωρεάς υπερεισχύουν κάθε αντίθετης διάταξης της εκάστοτε ισχύουσας νομοθεσίας», θέτοντας πάνω από όλα την ισχύ της συγκεκριμένης σύμβασης με έναν ιδιωτικό φορέα.

Η διεθνής πείρα από τη λεγόμενη πολυτυπία των σχολείων είναι αποκαλυπτική. Για παράδειγμα στη Βρετανία, όπου η διαφοροποίηση ισχύει εδώ και χρόνια, στα σχολεία της πρώτης κατηγορίας φοιτούν αποκλειστικά τα παιδιά των πλουσίων, ενώ στα σχολεία της χαμηλότερης κατηγορίας φοιτούν τα παιδιά των εργατικών και φτωχών οικογενειών.

➡ Θα ωφεληθούν όλα τα σχολεία.

Στην πραγματικότητα τα σχολεία στενάζουν οικονομικά μη μπορώντας να ανταποκριθούν στα στοιχειώδη. Με εκατοντάδες κενά εκπαιδευτικών. Με περιφερόμενους ψυχολόγους, κοινωνικούς λειτουργούς, σχολικούς νοσηλευτές. Με γερασμένα σχολικά κτίρια στα οποία βρέχει σοβάδες. Με μαθητές με ειδικές ανάγκες χωρίς καμία υποστήριξη, προσφυγόπουλα χωρίς δάσκαλο για την εκμάθηση της γλώσσας.

Συστηματικά η κυβέρνηση, ακολουθώντας πίστα τις κατευθύνσεις της ευρωπαϊκής εκπαιδευτικής πολιτικής, καλλιεργεί τη λογική ότι μόνο με τη χρηματοδότηση των χορηγών θα μπορέσει να λειτουργήσει κάτι στα σχολεία.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα το πρόγραμμα «Μαριέττα Γιαννάκου», ύψους 250 εκατομμυρίων ευρώ, για την ενίσχυση των σχολικών υποδομών. Η κυβέρνηση κάνει έκκληση σε ιδιώτες για χορηγίες ώστε να αυξηθεί το ποσόν, ομολογώντας ότι είναι ψίχουλα σε σχέση με τις ανάγκες.

Στον ίδιο δρόμο σπρώχνει συνολικά τα σχολεία, να αναζητούν χορηγούς. Επειδή το δημοσιονομικό ταμείο είναι «μείον» όταν πρόκειται για τις ανάγκες της λαϊκής οικογένειας, ακόμα και τις πιο στοιχειώδεις. Φυσικά, όταν πρό-

κειται για τις επιδοτήσεις των ομίλων και τις εξοπλιστικές δαπάνες στην υπηρεσία του NATO, τα λεφτά φτάνουν και περισσεύουν...

➡ Αυξάνεται ο αριθμός των Προτύπων για να καλυφθεί η μεγάλη ζήτηση.

Η ζήτηση για τα Πρότυπα αποδεικνύει ότι οι γονείς επιζητούν καλύτερη εκπαίδευση για τα παιδιά τους και κάνουν ό,τι μπορούν για αυτό. Πέρσι έγιναν 9.454 αιτήσεις για 1.794 θέσεις στα υπάρχοντα Πρότυπα Σχολεία. Κι επειδή οι εξετάσεις για τα Πρότυπα είναι άκρως ανταγωνιστικές, έχει αναπτυχθεί δίκτυο προπαρασκευαστικών φροντιστηρίων ακόμα κι από το Δημοτικό. **Δηλαδή, κάτι που θα έπρεπε να αποτελεί δικαίωμα για όλα τα παιδιά μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο σε «ευκαιρία» για λίγα.**

Ποιο σχολείο έχουν ανάγκη τα παιδιά μας σήμερα

Σήμερα, στον 21ο αιώνα, υπάρχουν όλες οι δυνατότητες ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ «ΠΡΟΤΥΠΑ». Με εκπαιδευτικούς που να επαρκούν για τις ανάγκες, με ασφαλείς και σύγχρονες υποδομές, εκσυγχρονισμό βιβλίων και μέσω διδασκαλίας, υποδομές για αθλητισμό και πολιτιστική δημιουργία, αναψυχή, διδακτικές εκδρομές κ.ά. Η σύγχρονη αναβαθμισμένη εκπαίδευση που ανταποκρίνεται στις ανάγκες της εποχής μας είναι δικαίωμα όλων και όχι ευκαιρία για όποιον μπορεί να επενδύσει σε κόπο και χρήμα, όπως απαιτούν οι νόμοι του κέρδους και του ανταγωνισμού.

Οι εκπαιδευτικοί, οι σύλλογοι γονέων και οι μαθητές ενωμένοι, συνεχίζουν τον αγώνα τους με όλες τους τις δυνάμεις ενάντια στην υπονόμευση της δημόσιας παιδείας, διεκδικώντας ένα σχολείο που θα μορφώνει ολόπλευρα τους μαθητές του χωρίς αποκλεισμούς.

Κωνσταντίνα Τσότρα
Μέλος του ΔΣ της ΟΓΕ

Η αλυσίδα της «οικιακής ευτυχίας» μέσα από τα trends “soft girls” και “tradwives”:

Τους τελευταίους μήνες, στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ιδιαίτερα στο Instagram, το TikTok και το YouTube, γίνονται “viral” διάφορες επικίνδυνες τάσεις που προβάλλουν ως «σύγχρονο» πρότυπο για τις γυναίκες αναχρονιστικές αντιλήψεις και συμπεριφορές. Είναι ιδιαίτερα δημοφιλείς τάσεις στο εξωτερικό, κυρίως στη Σουηδία και στις ΗΠΑ. Ωστόσο, κάνουν τον γύρο του διαδικτύου μέσω “influencers” που συγκεντρώνουν χιλιάδες likes και followers και στη χώρα μας.

Οι συγκεκριμένες “influencers”, που «αυτοπροσδιορίζονται» ως “soft girls” (χαλαρά κορίτσια) και “tradwives” (παραδοσιακές σύζυγοι) - παρά τις επιμέρους διαφορές που έχουν - προβάλλουν ως «ελεύθερη», «ατομική» επιλογή των γυναικών **την παραίτηση από την εργασία για να μείνουν στο σπίτι και να «αφοσιωθούν» στη φροντίδα της οικογένειας, του ερωτικού συντρόφου τους, του νοικοκυριού.** Επικροτούν τον εγκλωβισμό των γυναικών στο σπίτι, που δήθεν μπορεί να τους εξασφαλίσει χρόνο για να ασχολούνται περισσότερο με τον εαυτό τους, με θέματα που παρουσιάζονται ελκυστικά για τις νέες γυναίκες, όπως η μόδα, το μακιγιάζ, η διατροφή, ο αθλητισμός κ.ά. Όλα αυτά με δεδομένη και ωραιοποιημένη την πλήρη οικονομική και κοινωνική τους εξάρτηση από τον ερωτικό τους σύντροφο, ο οποίος τους δίνει ένα «μερίδιο από τον μισθό του κάθε μήνα»!

Πρόκειται για αναχρονιστικές, σκοταδιστικές αντιλήψεις για την κοινωνική θέση της γυναίκας, αναπαράγοντας με «σύγχρονο» μανδύα ότι πρωταρχικός ρόλος της γυναίκας είναι η «φροντίδα του νοικοκυριού» η ανατροφή των παιδιών. Αυτές οι τάσεις βέβαια δεν αποτελούν και ιδιαίτερη πρωτοτυπία... Δεν απέχουν από σκοταδιστικές κοινωνικές απόψεις προηγούμενων δεκαετιών: «βρες καλό παιδί να παντρευτείς» «το πορτοφόλι να κοιτάς» «η καλή νοικοκυρά είναι δούλα και κυρά».

κάλπικες «επιλογές» για τη νομιμοποίηση της γυναικείας ανισοτιμίας

**Στην αρένα και τη σήψη της σημερινής
εκμεταλλευτικής κοινωνίας ξεπροβάλλουν
αντιδραστικά πρότυπα στάσης ζωής
για τις νέες γυναίκες...**

Στο έδαφος των μεγάλων αντιφάσεων και των αδιεξόδων που γεννιούνται στην κοινωνία της εκμετάλλευσης, της ανισοτιμίας, της κατακερματισμένης κοινωνικής ζωής των γυναικών, προωθούνται παλιά και «νέα» στερεότυπα που διαιωνίζουν την ανισότιμη θέση της γυναίκας σε κάθε πλευρά της οικονομικής, κοινωνικής τους ζωής. Αυτό το ρόλο σταθερά διαδραματίζουν και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, τα MME - μαζί με τους μηχανισμούς του εχθρικού για τις λαϊκές ανάγκες κράτους - στη διαμόρφωση τάσεων και «προτύπων» διαπροσωπικών - ερωτικών σχέσεων, με μεγάλη διεισδυτικότητα στις νέες ηλικίες.

Προβάλλεται μαζικά ως πρότυπο στάσης ζωής η αναζήτηση ατομικής διεξόδου στα προβλήματα της καθημερινής επιβίωσης, οδηγώντας στη χειραγώγηση και την ενσωμάτωση των γυναικών στο σύστημα της εκμετάλλευσης. Στο έδαφος της σάπιας κοινωνίας που στηρίζεται στην ιδιοκτησία και στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, κριτήριο επιτυχίας και ατομικής ευημερίας αποτελεί ο «εύκολος» ατομικός πλουτισμός, νομιμοποιώντας ακόμα και τον τζόγο, την εμπορευματοποίηση του σώματος και της σεξουαλικότητας, την οικονομική, κοινωνική εξάρτηση μιας γυναίκας από το σύντροφό της.

Κάλπικες «επιλογές» χτισμένες στις ράγες των τσακισμένων δικπιωμάτων των εργαζόμενων γυναικών

Τέτοιες τάσεις δεν γίνονται viral σε «κοινωνικό κενό». Η «επιλογή» της παραίτησης από την κοινωνική εργασία και της ενασχόλησης αποκλειστικά με τις «οικιακές εργασίες» προβάλλεται ως μια «εύκολη λύση» για τις νέες εργαζόμενες από τους εξουθενωτικούς ρυθμούς ζωής. Αυτά τα πρότυπα στάσης ζωής διαμορφώνονται στο έδαφος των αδιεξόδων και της σκληρής πραγματικότητας που ζουν οι εργαζόμενες γυναίκες.

όπου το δικαίωμά τους στην εργασία έρχεται σε αντιπαράθεση με την κοινωνική ανάγκη προστασίας της μητρότητας, της οικογένειας, για δημιουργικό ελεύθερο χρόνο. Τέτοιες αναχρονιστικές απόψεις έρχονται να νομιμοποιήσουν στη συνείδηση της νέας γενιάς εργαζομένων την ολομέτωπη επίθεση ΕΕ - κυβερνήσεων - κεφαλαίου στα δικαιώματα τους, σε κάθε πλευρά της ζωής τους, ιδιαίτερα των νέων γυναικών.

Κι αυτή η επίθεση έχει τη σφραγίδα των στρατηγικών κατευθύνσεων της ΕΕ και διαχρονικά των κυβερνήσεων στην Ελλάδα. Η «**συμφιλίωση οικογενειακής κι επαγγελματικής ζωής**» αξιοποιείται ως όχημα για την ακόμα πιο άγρια εκμετάλλευση του γυναικείου εργατικού δυναμικού από την καπιταλιστική εργοδοσία. Παρουσιάζεται ως ζήτημα ατομικής ευθύνης και ικανότητας της γυναίκας η «επιλογή» ανάμεσα στην «επαγγελματική ανέλιξη» και στη δημιουργία οικογένειας. Ουσιαστικά καλούν τις εργαζόμενες να συμφιλιωθούν με την «ευέλικτη εργασία» με δικαιώματα - λάστιχο.

Η τεράστια άνοδος της παραγωγικότητας της εργασίας δε συνοδεύεται από τη γενική μείωση του εργάσιμου χρόνου, αλλά αντίθετα από την ένταση της εκμετάλλευσης. Προωθούνται και παγιώνονται νέες μορφές εκμετάλλευσης στις συνθήκες της «ψηφιακής» οικονομίας, με αποτέλεσμα να χάνεται κάθε διάκριση μεταξύ εργάσιμου και μη εργάσιμου χρόνου, να αυξάνεται η εντατικοποίηση της εργασίας. Ευέλικτες μορφές απασχόλησης, συμβάσεις ορισμένου χρόνου, ξεχειλωμα εργάσιμου χρόνου, με σπαστά και ακανόνιστα ωράρια, με 13ωρα, δουλειά τις Κυριακές, τηλεργασία που καταργεί κάθε σταθερότητα στον εργάσιμο χρόνο και στον χώρο εργασίας είναι η σκληρή πραγματικότητα που αντιμετωπίζουν οι νέες εργαζόμενες σήμερα, που οδηγεί σε σύνδρομο burn-out (εργασιακή εξουθένωση). Σύμφωνα με στοιχεία (Eurostat 2022), το 28% των εργαζόμενων γυναικών στην ΕΕ δουλεύει με μερική απασχόληση, (οι άνδρες 8%). Στην Ελλάδα, αυτό το ποσοστό αγγίζει το 30%.

Την ίδια στιγμή η ΕΕ, η κυβέρνηση της ΝΔ και όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις ρίχνουν κυρίως στις πλάτες των γυναικών την ευθύνη της φροντίδας των βρεφών, των νηπίων, των ηλικιωμένων, των ΑμεΑ, σε συνθήκες που είναι εμπορευματοποιημένες οι υπηρεσίες προσχολικής αγωγής και φροντίδας, ειδικής αγωγής, δημιουργικής απασχόλησης παιδιών, οι δομές φροντίδας ηλικιωμένων.

Με λίγα λόγια η «κανονικότητα» της κερδοφορίας των επιχειρηματικών ομίλων για τις γυναίκες μεταφράζεται σε εξαφάνιση του μη εργάσιμου χρόνου για συμμετοχή στην κοινωνική δραστηριότητα, για την ενασχόληση με τον αθλητισμό, τον πολιτισμό, αλλά και την συμμετοχή στον

συλλογικό κοινωνικό αγώνα, στο κίνημα.

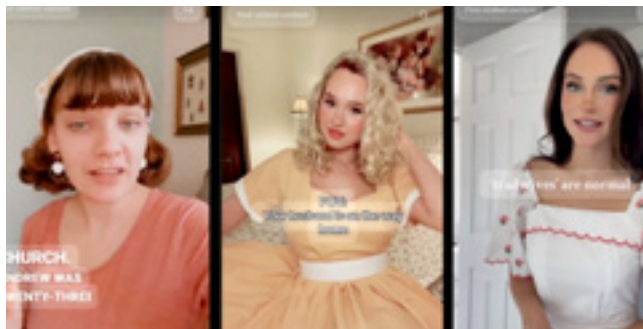
Βέβαια, δεν είναι η πρώτη φορά που γίνονται trend αναχρονιστικά πρότυπα στάσης ζωής, τα οποία ντύνουν με δήθεν σύγχρονο μανδύα την απόσυρση των γυναικών από την κοινωνική εργασία. Τέτοιες απόψεις αναπαράγονταν και την περίοδο της προηγούμενης καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης για να νομιμοποιήσουν τα μεγάλα ποσοστά ανεργίας, ιδιαίτερα των νέων και των γυναικών. Ενδεχομένως τέτοιες τάσεις που επανέρχονται να δίνουν άλλοθι και να προετοιμάζουν τη νομιμοποίηση στη συνείδηση των νέων γυναικών αντίστοιχων εξελίξεων, σε συνθήκες που τα προεόρτια μιας νέας καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης έχουν κάνει την εμφάνισή τους σε ισχυρές καπιταλιστικές οικονομίες.

Λάστιχο ωράριο - Λάστιχο ζωή. Οργάνωση και Αγώνας για την ανατροπή!

Οι νέες εργαζόμενες, δεν έχουν κανένα συμφέρον να εγκλωβιστούν σε αναχρονιστικά στερεότυπα και αντιλήψεις για τη θέση της γυναίκας. Με τη ενεργή συμμετοχή τους στην κοινωνική δράση, στα σωματεία, στους μαζικούς φορείς, στους γυναικίους συλλόγους της ΟΓΕ, σε κάθε γειτονιά μπορούν να δυναμώσουν τη διεκδίκηση για τις σύγχρονες ανάγκες τους. Να δυναμώσουν τον αγώνα για μόνιμη και σταθερή εργασία, για υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, μείωση του εργάσιμου χρόνου και σταθερό ωράριο, για 7ωρο-5νθήμερο-35ωρο με αυξήσεις στους μισθούς, με μέτρα κοινωνικής προστασίας της μητρότητας και του γυναικείου οργανισμού, της οικογένειας, για να απαλλαγούν οι γυναίκες από το βάρος της ατομικής ευθύνης για τη φροντίδα του σπιτιού και των εξαρτώμενων μελών της οικογένειας.

Απέναντι στα σάπια πρότυπα στάσης ζωής και ατομικής ευημερίας, κάθε γυναίκα μπορεί να βρει διέξοδο στο δρόμο της γνώσης και του αγώνα απέναντι στην πολιτική που θυσιάζει τις ανάγκες μας στο βωμό του κέρδους. Η συμμετοχή σε αυτόν το συλλογικό αγώνα για τη ζωή που μας αξίζει, είναι πραγματικός κυματοθραύστης απέναντι σε αντιδραστικά πρότυπα και στερεότυπα που καλλιεργούνται για τη θέση της γυναίκας σήμερα. Κόντρα στον ατομισμό, τον εγωιστικό τρόπο σκέψης και στάσης, αναπτύσσονται η αλληλεγγύη, η ανιδιοτέλεια, ο αλληλοσεβασμός. Σ' αυτόν τον αγώνα έχει θέση κάθε νέα εργαζόμενη ώστε με τη δικιά της θέληση και δράση να παλέψει μαχητικά να αλλάξει η ζωή της, να αποκτήσει αντοχή και δύναμη απέναντι στις δυσκολίες της καθημερινότητας.

Γωγώ Θεοδωροπούλου
Σύλλογος Γυναικών Αγίας Βαρβάρας

Soft girls!!!

Αφήστε τις δουλειές σας που σας εξουθενώνουν, αφήστε τις διεκδικήσεις σας για καλύτερες συνθήκες ζωής και δουλειάς και «εμπρός – πίσω», μια γενναία στροφή προς το «γνωστό, καλό» παρελθόν. Ζυμώστε ψωμί, ανταλλάξτε συνταγές για το καλύτερο παστίτσιο, μάθετε να βάφεστε και να είστε ελκυστικές για τον σύζυγό σας. Μην γκρινιάζετε, μην απαιτείτε. Μάθετε επιτέλους να είστε «θηλυκά»! Κάτι, δηλαδή, μαλακό, τρυφερό, χνουδωτό, πουπουλένιο. Να είστε soft με άλλα λόγια. Άλλωστε, για να είστε in, πρέπει να ακολουθήσετε την νέα αυτή τάση. Τόσα χρόνια προσπαθούμε να γίνουμε Σουηδία, ιδού η ευκαιρία!

Για κάντε το εικόνα! Ο άντρας γυρίζει από την δουλειά. Εσύ τον καλωσορίζεις στην είσοδο, του δίνεις ένα φιλί, του παίρνεις το πανωφόρι και το κρεμάς, του δίνεις τις παντόφλες του και κάθεται στο στρωμένο ήδη τραπέζι, όπου βρίσκονται και τα παιδάκια που έχουν γυρίσει από το σχολείο. Έχεις ήδη δύο φαγητά (εκτός των ορεκτικών), γιατί ξέρεις ότι το μικρότερο δεν τρώει τα ψάρια, οπότε του έκανες κάτι έξτρα. Όχι όπως είναι τώρα τα πράγματα, που μπαϊντισμένη από όλη την μέρα του λες «μη σώσει και φάς. Κοιμήσου νηστικός». Όχι κυρία μου. Αν παρατηρήσεις στα σόσιαλ μίντια, οι γυναίκες που ακολουθούνε αυτή την τάση, προσφέρουν τα πιο υγιεινά στα παιδιά τους. Βρίσκουν ότι καλύτερο για την σωματική και πνευματική τους υγεία και ανάπτυξη (βέβαια η Αμερικάνα ινφλουένσερ καταδικάστηκε για βασανιστήρια των παιδιών της, αλλά εκεί θα κολλήσουμε τώρα.)

Άσε που θα έχεις τέλειο σώμα με τον χρόνο που θα περνάς στα γυμναστήρια. Ψώνια, καφέ με τις φίλες σου, ζωάρα εν ολίγοις και όλα αυτά με τον μισθό του συζύγου σου.

Μια ανερχόμενη τάση life style από το 2010, που εξαπλώνεται με μια μεγαλύτερη ένταση στη Σουηδία, εξυμνώντας μια ζωή για την γυναίκα roζ bonbon, χωρίς, τάχα μου, στρες, προβληματισμούς, με πολύ ελεύθερο χρόνο. Σκοπεύοντας ιδιαίτερα στην generation Z (γεννημένες μεταξύ 1997-2012), όπου έχουν και την μεγαλύτερη ανταπόκριση κατά τις στατιστικές, προσπαθούν με επιχειρήματα που τα βρίσκεις και σε διάφορα πολιτικά μανιφέστα για «παιδί, εκκλησία, κουζίνα», με σύγχρονο -μοντέρνο μανδύα, προτρέποντας τις γυναίκες να εγκαταλείψουν δουλειά και καριέρα και να ζούνε με το εισόδημα του άντρα τους.

Απ' όλα έχει το πανέρι του συστήματος (που θέλει και με αγωνία μεγάλη) τη γυναίκα CEO (και μάλιστα την πιο ειδικευμένη, τη νέα επιστημόνισσα κ.α.) να πρωταγωνιστεί στον εργασιακό στίβο ; πλασάρει αυτό το πρότυπο. Σε θέλει για λίγο σπίτι «δούλα και κυρά» πλασάρει για λίγο πόσο trend είναι τα "soft girls"...

Οι αιτίες που έκαναν και κάνουν τις γυναίκες να διεκδικούν την ισότιμη θέση τους στην κοινωνία και να γίνουν χειραφετημένες, θάβονται από τις προπαγανδίστριες αυτού του τρόπου ζωής που την έχουν κάνει «τάση». Ούτε λόγος για το «λάκκο» που κρύβει αυτή η οικονομική εξάρτηση. Αμφισβητούν, λοιπόν, το πρότυπο της girl boss, όπως το ονόμασαν και προβάλουν μια γοητευτική εκδοχή χαλαρής ζωής όλο glitter και παστέλ, με συμβουλές διακριτικού, μα πολύ προσεγμένου μακιγιάζ και υγιεινού, αλλά πολυτελούς τρόπου ζωής, όλο ακριβά εμφιαλωμένα νερά και φυσικούς χυμούς με βιταμίνες.

Το παρουσιάζουν σαν παράδειγμα προς αποφυγή του τρόπου ζωής των σημερινών εργαζόμενων μητέρων, που είναι πνιγμένες στο άγχος, το τρέξιμο, την υπερφόρτωση ευθυνών, χωρίς βέβαια να αναζητούν την αιτία όλων αυτών. «Εμείς θα αλλάξουμε τον κόσμο» είναι η απάντησή τους. Έτσι δήθεν θα ξεφύγουν από τις άθλιες εργασιακές συνθήκες, από τη δύσκολη καθημερινότητα. Αυτό είναι το γόνιμο έδαφος για να τις αντιδραστικές αυτές αντιλήψεις σε γυναίκες.

Κι όλα αυτά προωθούνται σε μια γενιά τραυματισμένη από τις αλυσίδες των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, με αυξημένα κρούσματα διατροφικής διαταραχής, που προσπαθούν να την γαλουχήσουν με την πεποίθηση ότι ευτυχία είναι να ζεις ήπια, χαλαρά, κάτι σαν διαφυγή δηλαδή. Καμιά influencer, βέβαια, δεν θα τους πει, ότι οι δυσκολίες και ο αγώνας θα τις βρουν, σε όποια ζωή κι αν νομίζουν ότι επέλεξαν, σε όποιον ρόλο κι αν νομίζουν ότι διάλεξαν.

Εμείς είμαστε εδώ, για να φωτίζουμε την πραγματική ζωή, αγωνιζόμενες οργανωμένα ενάντια στις πραγματικές αιτίες που μας μαυρίζουν τις ζωές μας κόντρα στο "παράμυθι" της ροζ, χνουδωτής και πλήρως εξαρτημένης ζωής που και "δράκο" έχει και αδιέξοδο...

Υ.Γ.: Αν κάποια έχει μια καλή συνταγή για... φοκάτσιας μου την δώσει.

Ολυμπία Χαλτσotάκη
Μέλος του ΔΣ της ΟΓΕ

ΤΕΜΠΗ

Έγκλημα και συγκάλυψη

Το έγκλημα των Τεμπών είναι στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας. Οι συγκλονιστικές συγκεντρώσεις σε όλη τη χώρα, οι εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές αποδεικνύουν ότι ο λαός, ιδιαίτερα η νεολαία, μαθητές και φοιτητές, δεν ξεχνάν, δεν συγχωρούν τους ενόχους για το έγκλημα στα Τέμπη. Οι μεγαλειώδεις διαδηλώσεις αποδεικνύουν ότι δεν θα υπάρξει καμία ανοχή στην προσπάθεια να συγκαλύψουν το έγκλημα και τις ευθύνες τους. Από την άλλη μεριά παρακολουθούμε να εξελίσσονται πολιτικά παιχνίδια, ιδιαίτερα με ΣΥΡΙΖΑ - ΠΑΣΟΚ να μάχονται για το ποιο θα αποκομίσει περισσότερα οφέλη για το ποιο θα επικρατήσει στον μεταξύ τους ανταγωνισμό, συσκοτίζοντας όμως τις αιτίες που διαμόρφωσαν το έδαφος ώστε να συμβούν τα Τέμπη, άρα και τις δικές τους ευθύνες, αφού όλες οι κυβερνήσεις υπηρέτησαν τη στρατηγική «απελευθέρωσης» των μεταφορών. Τώρα που νέα στοιχεία βγαίνουν στην επιφάνεια και επιβεβαιώνουν τη συνειδητή προσπάθεια της κυβέρνησης να κουκουλώσει την υπόθεση, ο αγώνας για να υπάρξει πραγματική δικαίωση των νεκρών, των συγγενών τους, όλων όσοι οργίζονται για το έγκλημα και βλέπουν πως οι αιτίες που το προκάλεσαν είναι ακόμα εδώ έχει ακόμα μεγαλύτερη αξία.

Έτσι συντελέστηκε το έγκλημα...

Αν κάτι επιβεβαιώνουν οι εξελίξεις σχετικά με το έγκλημα των Τεμπών είναι πέρα από κάθε αμφιβολία ότι ήταν αποτέλεσμα πολιτικών που εφαρμόστηκαν τις τελευταίες δεκαετίες στη χώρα μας από τις κυβερνήσεις και την ΕΕ, προωθώντας την «απελευθέρωση» και την ιδιωτικοποίηση των σιδηροδρόμων.

Αξίζει να αναδείξουμε ορισμένες βασικές πτυχές του ζητήματος, που είναι χαρακτηριστικές αυτής της πολιτικής και των συνεπειών της:

1 Διαχωρίστηκε ο Οργανισμός Σιδηροδρόμων σε θυγατρικές, ενώ «απελευθερώθηκε» και ιδιωτικοποιήθηκε

το μεταφορικό έργο. Αυτό διαμόρφωσε ανταγωνιστικές σχέσεις και γιγάντωσε τα αντικρουόμενα πολλές φορές συμφέροντα. Επιπλέον, η επιλογή να κατατμηθούν οι διάφορες συμβάσεις, προκειμένου να εξυπηρετηθούν διαφορετικά επιχειρηματικά συμφέροντα, οδήγησε σε ασυμβατότητες των διαφόρων συστημάτων, όπως και σε μεγάλες καθυστερήσεις, που προέκυπταν ακριβώς από την εκδήλωση των ανταγωνιστικών συμφερόντων. Τα έργα κατατμήθηκαν προκειμένου να μπορέσουν όλοι οι επιχειρηματικοί κολοσσοί να πάρουν μερίδιο από την «πίτα».

Η Οδηγία 2016/798 περί ασφάλειας σιδηροδρόμων αναφέρει ότι «κάθε διαχειριστής υποδομής και κάθε σιδηροδρομική επιχείρηση αναλαμβάνει την ευθύνη για το τμήμα του συστήματος που εμπίπτει στην αρμοδιότητά του». **Να πώς η νομοθεσία της ΕΕ, επικαλούμενη την ασφάλεια, χωρίζει κάθε σιδηροδρομικό έργο σε τμήματα ανάλογα με τα επιχειρηματικά συμφέροντα αφήνοντας τα μέτρα ασφάλειας στη «διακριτική ευχέρεια» της κάθε επιχείρησης.** Έτσι καρκινοβατούσαν οι συμβάσεις για την εγκατάσταση των συστημάτων ETCS (σύστημα ασφαλείας αυτόματης πέδησης, που ελαχιστοποιεί την πιθανότητα σύγκρουσης τρένων στις ίδιες ράγες) και των τηλεπικοινωνιών GSM-R από το 2006 - 2007, που με ευθύνη όλων των κυβερνήσεων μέχρι σήμερα δεν ολοκληρώθηκαν.

Μέχρι το τραγικό έγκλημα στα Τέμπη δεν είχε παραδοθεί και τεθεί σε λειτουργία κανένα από τα απαραίτητα συστήματα ασφαλείας, αν και ο συμβατικός χρόνος ολοκλήρωσης τους είχε καθοριστεί για πολλά χρόνια πριν.

Ακόμα και η Επιτροπή Εμπειρογνομόνων που σχηματίστηκε με εντολή της κυβέρνησης της ΝΔ για τη διερεύνηση των αιτιών του δυστυχήματος των Τεμπών, αποδέχεται αυτό το γεγονός! Το πόρισμα μεταξύ άλλων αναφέρει χαρακτηριστικά: «Τα σιδηροδρομικά έργα αποτέλεσαν πεδίο έντονου ανταγωνισμού μεταξύ διαφόρων εργολάβων, κατασκευαστών, προμηθευτών (συνήθως αλλοδαπών). Οι προδιαγραφές ήταν συχνά διαφορετικές από ένα τμή-

μα χιλιομέτρων έως το επόμενο (επίσης κάποιων χιλιομέτρων), με συνέπεια ασυμβατότητες μεταξύ των τμημάτων ενός υποτίθεται ενιαίου κατά τ' άλλα έργου. Για να ικανοποιηθούν μάλιστα οι προμηθευτές από τις μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες, η κατάτμηση των έργων κατάντησε συνήθης πρακτική...».

2 Ο συνδυασμός της πλημμελούς συντήρησης του δικτύου και των υποδομών, λόγω της υποχρηματοδότησης, με την μεθοδευμένη, συνεχή μείωση του ανθρώπινου δυναμικού με ελλιπή εκπαίδευση και εμπειρία, διαμόρφωσαν ένα εκρηκτικό μείγμα που περιλάμβανε πολλαπλασιασμό των ανθρώπινων λαθών παράλληλα με παντελή απουσία τεχνολογικών μέσων για την αποτροπή τους.

Σύμφωνα με το πόρισμα της Επιτροπής Εμπειρογνομόνων, κατά την περίοδο του εγκλήματος των Τεμπών **οι αναγκαίες θέσεις εργασίας για τον ΟΣΕ ήταν 2.800 άτομα. Ωστόσο οι οργανικές θέσεις του ΟΣΕ ήταν 2.098 και τελικώς εργάζονταν στον ΟΣΕ μόλις 985 άτομα.** (Σήμερα λείπουν τουλάχιστον 2.000 εργαζόμενοι για να λειτουργεί ο σιδηρόδρομος με ασφάλεια. Οι υποδομές και οι συρμοί είναι μεγάλης ηλικίας και κακοσυντηρημένοι. Παρά τις διαβεβαιώσεις της κυβέρνησης, το μεγαλύτερο σύστημα του δικτύου είναι χωρίς σύγχρονα μέτρα ασφάλειας, φωτισμό και συστήματα επικοινωνίας.)

«Διαφαινόταν από το 2016, 2017, 2018 ότι ήταν κρίσιμα χρόνια που θα «χτύπαγε κόκκινο» όλη αυτή η διαδικασία διαχείρισης του σιδηροδρομικού δικτύου», αναφέρει χαρακτηριστικά στην κατάθεση του, ο πρόεδρος της ΡΑΣ την περίοδο 2011 - 2016.

3 Η ΕΕ θέτει ως προτεραιότητα την αύξηση της χωρητικότητας του δικτύου και την ταχύτητα μεταφοράς εμπορευμάτων σε βάρος όλων των απαραίτητων μέτρων ασφαλείας. Το ενδιαφέρον της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τα μέτρα ασφάλειας περιορίζεται μόνο σε αυτά που εξυπηρετούν την κερδοφορία, γι' αυτό επιτρέπει να κυκλοφορούν τρένα με λειψές προδιαγραφές ασφαλείας.

Οι ευθύνες της ΕΕ και των κομμάτων που τη στηρίζουν, που υπηρετούν όλοι μαζί με κάθε κόστος την πολιτική της κερδοφορίας και της ανταγωνιστικότητας των επιχειρηματικών κολοσσών, τσαλαπατώντας την ασφάλεια στους σιδηρόδρομους και την ίδια την ανθρώπινη ζωή, αναδείχθηκαν και στην Εξεταστική Επιτροπή. Πρόκειται για την επιτομή της πολιτικής του κόστους - οφέλους και της ατομικής ευθύνης. Το αποτέλεσμα είναι εγκληματικό και αφορά όλους τους λαούς στην ΕΕ: Πρόκειται για μείωση των δρομολογίων, αυξήσεις στις τιμές των εισιτηρίων και στη συχνότητα των ατυχημάτων, ανταγωνισμούς κατασκευαστικών ομίλων για τις εργολαβίες, συγκέντρωση της σιδηροδρομικής «πίτας» σε μια χούφτα μονοπώλια σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Κι ύστερα ήρθε η συγκάλυψη...

Η μεθόδευση κυβέρνησης και κράτους να καλύψουν τα στοιχεία για να ξεπλύνουν τις τεράστιες ευθύνες τους και τους πραγματικούς ενόχους επιβεβαιώνονται και από άλλες πλευρές του εγκλήματος.

1 Υπήρξε αλλοίωση του τόπου του εγκλήματος, μόλις λίγες μέρες μετά τη συντέλεσή του. Πριν επισκεφτεί τον χώρο το κλιμάκιο της Χημικής Υπηρεσίας Λάρισας για δειγματοληψία υλικών (τελικά αυτό έγινε στις 29/3/2023), πριν διοριστούν και

προβούν σε αυτοψία οι τεχνικοί σύμβουλοι οικογενειών, χωρίς να συντρέχει καμία περίπτωση κινδύνου για τη δημόσια υγεία ή το περιβάλλον και χωρίς την έγκριση των ανακριτικών αρχών αφαιρέθηκαν χωμάτινοι όγκοι από το σημείο της σύγκρουσης και στη συνέχεια επικαλύφθηκε ο του χώρος με την επίστρωση υλικών που μεταφέρθηκαν από αλλού (τόνοι χαλικιού και ασφάλτου), καλύπτοντας έτσι την έκταση όπου αναπτύχθηκε η φωτιά.

Έτσι χάθηκε πολύτιμο υλικό (χημικό και γενετικό) απαραίτητο για τη σύνταξη της πραγματογνωμοσύνης. Από τις εργασίες της Εξεταστικής προέκυψε ότι σ' αυτές τις ενέργειες εμπλέκονται αρμόδια πολιτικά πρόσωπα.

2 Σβήστηκε από τους ίδιους τους αρμόδιους το υλικό της βιντεοσκοπήσης για την εμπορική αμαξοστοιχία, τη φόρτωσή της αλλά και τη διέλευσή της από όλους τους ενδιαμέσους σταθμούς από Θεσσαλονίκη μέχρι και τον τόπο του δυστυχήματος! Αυτό επιβεβαιώθηκε από τον διευθύνοντα σύμβουλο του ΟΣΕ όταν ο ανακριτής ζήτησε το υλικό από τον ΟΣΕ και μάλιστα με την αιτιολογία ότι έτσι ορίζει η Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων!

3 Το γεγονός ότι στο χώρο του δυστυχήματος βρέθηκε η χημική ουσία ξυλόγλιο προκαλεί σοβαρά ερωτήματα για το φορτίο που μετέφερε η εμπορική αμαξοστοιχία.

Το ηχητικό και άλλα ντοκουμέντα που βγαίνουν στο φως για τον φριχτό θάνατο που βρήκαν 30 από τα 57 θύματα της τραγωδίας όχι από τη σύγκρουση, αλλά από την έκρηξη, την πυρκαγιά και τις αναθυμιάσεις, **επιβεβαιώνουν τα μεγάλα ερωτήματα για το εύφλεκτο, επικίνδυνο φορτίο της εμπορευματικής αμαξοστοιχίας.** Η εσπευσμένη υπερκάλυψη του τόπου του εγκλήματος και η αλλοίωση του με φερτά υλικά ενδεχομένως συντελέστηκε λόγω της ύπαρξης αυτής της χημικής ουσίας.

Ο πρώην υπουργός Υποδομών και Μεταφορών της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ την περίοδο 2009 – 2011 επιβεβαίωσε, στο πλαίσιο της Εξεταστικής Επιτροπής, ότι υπήρχαν συρμοί του ΟΣΕ που μετέφεραν εμπορεύματα ιδιωτών **χωρίς να είναι καταγεγραμμένα.** Όπως υπήρχαν και άλλα που έρχονταν από το εξωτερικό **χωρίς να καταγράφονται** και στην πορεία χάνονταν σε κάποιο παρακλάδι, λειτουργ-

ώντας για μήνες ως αποθηκευτικοί χώροι ιδιωτών. Παράλληλα, επιβεβαιώθηκε από καταθέσεις στελεχών της «Hellenic Train» και του ΟΣΕ ότι στα δρομολόγια εσωτερικού **δεν γίνεται έλεγχος στο περιεχόμενο** των φορτίων, ενώ για τα δρομολόγια από το εξωτερικό ο έλεγχος γίνεται στο τελωνείο.

4 Αλλοιώθηκαν οι συνομιλίες ανάμεσα στον σταθμάρχη και τους μηχανοδηγούς τη νύχτα του εγκλήματος στα Τέμπη, κάτι που ομολόγησε ο διευθύνων σύμβουλος του ΟΣΕ σε συνέντευξή του, επιβεβαιώνοντας την προσπάθεια απόκρυψης ή αλλοίωσης κρίσιμων στοιχείων, που πολλαπλασιάζει τα ερωτήματα για τους φυσικούς και πολιτικούς αυτουργούς του εγκλήματος στα Τέμπη.

Ήταν έγκλημα και είναι συγκάλυψη!

Οι ευθύνες αυτής της κυβέρνησης και των προηγούμενων για το έγκλημα των Τεμπών και οι κυβερνητικές ευθύνες για την προσπάθεια συγκάλυψης των πραγματικών αιτιών αποτέλεσαν την αφορμή για να εκφραστεί μαζικά η οργή απέναντι σε μια πολιτική που βάζει τις ζωές μας στο ζύγι του κόστους - οφέλους, που τσακίζει τα δικαιώματά μας και προετοιμάζει τα επόμενα «Τέμπη».

Δυναμώνουμε τον αγώνα ενάντια στις αιτίες που οδήγησαν στο έγκλημα και συνεχίζονται. **Παλεύουμε** ενάντια στην πολιτική που θυσιάζει τη ζωή και τα δικαιώματά μας. **Απαιτούμε να αποδοθούν όλες οι ποινικές και πολιτικές ευθύνες** και να τιμωρηθούν όλοι οι ένοχοι Προπάντων, όμως, να μπει στο στόχαστρο της λαϊκής καταδίκης και πάλης η πολιτική του κέρδους που υπηρετούν η ΕΕ, οι κυβερνήσεις και όλα τα κόμμάτα της και οδηγεί σε νέα «Τέμπη» παντού: Στον σιδηρόδρομο, στον αέρα, στους χώρους δουλειάς, στους κινδύνους από φυσικές καταστροφές...

Ή τα κέρδη τους ή οι ζωές μας!

Αθηνά Λαζαρίδου
Μέλος του Προεδρείου της ΟΓΕ

Να απαγορευτούν πλειστηριασμοί και εξώσεις με θύματα ΑμεΑ

Τον τελευταίο καιρό πληθαίνουν όλο και περισσότερο τα περιστατικά πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας σε σπίτια λαϊκών οικογενειών και ιδιαίτερα των πιο ευάλωτων οικογενειών, εκείνων που έχουν στους κόλπους τους άτομα με αναπηρία ή χρονίως πάσχοντες. Οι καταγγελίες από τους φορείς του αναπηρικού κινήματος συνεχώς πυκνώνουν.

Οι οικογένειες με ΑμεΑ στον «Καϊάδα» ενός συστήματος που βασίζεται στα κέρδη και δεν υπολογίζει τις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες

Οι οικογένειες των ατόμων με αναπηρία έχουν έρθει αντιμέτωπες τα τελευταία χρόνια με περικοπές μισθών, συντάξεων, επιδομάτων όπως και κάθε λαϊκή οικογένεια. Όμως έχουν επιπροσθέτως να αντιμετωπίσουν καθημερινά για τις ανάγκες τους την ολοένα και μεγαλύτερη εμπορευματοποίηση της υγείας και της πρόνοιας με συνέπεια να δυσκολεύονται να ανταποκριθούν στη φροντίδα του ανάπηρου μέλους τους. Σύμφωνα με στοιχεία της Eurostat το 30% των οικογενειών των αναπήρων και χρονίως πασχόντων βρίσκεται στα όρια της φτώχειας. Στη χώρα μας το ποσοστό αυτό φτάνει το 50% κάτι το οποίο δείχνει τη φτωχοποίηση της αναπηρίας. Ένα μεγάλο ποσοστό των οικογενειών που χάνουν τα σπίτια τους είναι σπίτια οικογενειών αναπήρων ή χρονίως πασχόντων. Πολλές οικογένειες που την περίοδο πριν την κρίση πήραν κάποιο δάνειο, στις σημερινές συνθήκες που η διαβίωση γίνεται ολοένα και δυσκολότερη, που η ακρίβεια στα βασικά αγαθά ταλανίζει την καθημερινότητα των λαϊκών νοικοκυριών, γίνεται όλο και πιο δύσκολο να ανταποκριθούν οι δανειολήπτες σε αυτές τις υποχρεώσεις. Σε αυτό συντελεί και η ανυπαρξία κοινωνικής στήριξης από το κράτος και κοινωνικών υπηρεσιών, η υποβάθμιση των δημόσιων δομών υγείας με αποτέλεσμα είτε να μένει πίσω ο πάσχων στη θεραπεία του είτε η οικογένεια να αναγκάζεται να στραφεί στις ιδιωτικές υπηρεσίες υγείας, δίνοντας από το υστέρημά της.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες οι τρομοκρατικές πρακτικές των τραπεζιτών, πιστωτικών funds και εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων (servicers) αξιοποιούν το νομοθετικό πλαίσιο που έχει θεσπιστεί από την κυβέρνηση της ΝΔ και όλες τις προηγούμενες. Είναι τεράστιες οι ευθύνες όλων των κυβερνήσεων που επέτρεψαν στα «κοράκια» να επιτίθενται με αυτόν τον άγριο τρόπο στις εργατικές - λαϊκές οικογένειες. Όπως καταγγέλλει η Σ.Ε.Α.ΑΝ. (Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα Αναπήρων) και σύμφωνα με στοιχεία που διαθέτει, το ελληνικό δημόσιο χρηματοδοτεί τα κοράκια να χτυπάνε σπίτια σε πλειστηριασμούς φτωχών λαϊκών

οικογενειών ΑμεΑ. Παράλληλα δεν υπάρχει τείχος προστασίας για τις οικογένειες των οποίων τα σπίτια βγαίνουν στο σφυρί, ενώ ακόμα κι όταν πιέζονται να προχωρήσουν σε διακανονισμό με τους δανειολήπτες, το δοσολόγιο είναι εξωπραγματικό για να μπορέσουν να ανταποκριθούν.

Όταν τα σπίτια του λαού, τα σώζει μόνο ο λαός

Απέναντι σε αυτό το κύμα πλειστηριασμού μόνη ελπίδα προστασίας αποτελεί ο οργανωμένος αγώνας του λαού μας, των εργαζόμενων, των λαϊκών στρωμάτων, των γυναικών, του αγωνιστικού αναπηρικού κινήματος. Η περίπτωση της Διονυσίας από την Ελευσίνα είναι μια πρόσφατη επιβεβαίωση του πως το οργανωμένο λαϊκό - εργατικό κίνημα κατάφερε μια μεγάλη νίκη. Το μοναδικό σπίτι της οικογένειας της Διονυσίας, διακεκριμένης ανάπηρης αθλήτριας των εθνικών ομάδων πλειστηριάστηκε πριν από λίγο καιρό, λόγω δυσβάσταχτων οφειλών της οικογένειας την περίοδο της κρίσης, περίοδο που ο ελεύθερος επαγγελματίας πατέρας της, αλουμινάς στο επάγγελμα έμεινε χωρίς εργασία. Λίγες ημέρες πριν τον πλειστηριασμό η κυβέρνηση διαβεβαίωνε τους εκπροσώπους του αγωνιστικού αναπηρικού κινήματος πως δεν πρόκειται να γίνουν πλειστηριασμοί και εξώσεις αναπήρων.

Κάτω από τη πίεση των φορέων του μαζικού κινήματος της περιοχής, των εργατικών σωματείων, των συλλόγων γυναικών της ΟΓΕ, του αγωνιστικού αναπηρικού κινήματος, οι οποίοι με καθημερινή παρουσία σε 24ωρη βάση, έφτιαξαν ένα ανθρώπινο τείχος προστασίας και αλληλεγγύης γύρω από το σπίτι της οικογένειας της Διονυσίας και κατάφεραν να παραμείνει η οικογένεια στο σπίτι. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε κάτω από την πίεση και την κατακραυγή του κόσμου να φέρει πρόταση με την οποία κατοχυρώθηκε το σπίτι στην οικογένεια της Διονυσίας.

«...και στρατό να φέρετε, εγώ το σπίτι θα το πάρω»

Η περίπτωση της οικογένειας του Σπύρου από τα Θυμαράκια Αθηνών, είναι ακόμα μια οικογένεια με μέλος ΑμεΑ που προσπάθησαν να πετάξουν στο δρόμο τα κοράκια. Ο Σπύρος ένα παιδί με 67% αναπηρία και διακρίσεις σε στίβο και καλαθοσφαίριση, έλαβε αντί για δώρο Χριστουγέννων, εντολή εξώσης γιατί πλειστηριάστηκε το σπίτι τους. Η οικογένεια του Σπύρου βρέθηκε εκτός ρύθμισης του δανείου της καθώς ο τυπογράφος πατέρας του έμεινε άνεργος τα χρόνια της κρίσης. Οι γονείς του Σπύρου, σκληρά εργαζόμενοι μια ζωή πλήρωναν στον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας μέχρι και την τελευταία στιγμή, το 2005 πήραν δάνειο προκειμένου να αποκτήσουν ένα μικρό σπίτι και το 2021

έχασαν μέσα σε αυτές τις συνθήκες τη ρύθμιση. Ο πλειστηριασμός του σπιτιού έγινε ηλεκτρονικά τον Απρίλιο του 2024 και η οικογένεια δεν ενημερώθηκε γι αυτό, ενώ μόλις τον Ιούνιο έμαθαν ότι το σπίτι δεν τους ανήκε πια.

Όπως και στο σπίτι της οικογένειας της Διονυσίας, οι μαζικοί φορείς της περιοχής, η ΣΕΑΑΝ, οι σύλλογοι γυναικών της ΟΓΕ, στάθηκαν στο πλευρό της οικογένειας, προκειμένου να σταματήσουν την έξωση. Στις 20/12/2024, λίγες μέρες πριν τα Χριστούγεννα η ανθρώπινη ασπίδα αλληλεγγύης απέτρεψε την έξωση. Οι κινητοποιήσεις στα θυμαράκια συνεχίζονται και είναι ολόήμερες, τα σωματεία και οι μαζικοί φορείς περιφρουρούν το σπίτι του Σπύρου, στα τέλη Γενάρη ο δικαστικός επιμελητής που κατέφθασε για την έξωση συνοδευόμενος από μπράβο, είχε το θράσος να ξεστομίσει βλέποντας τους συγκεντρωμένους «...και στρατό να φέρετε, εγώ το σπίτι θα το πάρω». Ο αγοραστής αρχικά είχε προτείνει να παραδώσει το σπίτι στην οικογένεια εφόσον έπαιρνε πίσω τα χρήματα που είχε δώσει κάτι το οποίο αναίρεσε μετέπειτα και έδωσε τελικά εντολή έξωσης. Οι μαζικοί φορείς και η Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα Αναπήρων είχαν ζητήσει μέτρα από την κυβέρνηση και την do Value προκειμένου να ικανοποιηθεί ο ιδιοκτήτης και να αποτραπεί η έξωση: να γίνει ένας λογικός διακανονισμός αποπληρωμής του υπόλοιπου δανείου χωρίς τόκους υπερημερίας και προσαυξήσεις. Το Υπουργείο Οικογένειας όχι μόνο δεν πήρε μέτρα αλλά η Υπουργός κ. Ζαχαράκη προκλητικά δήλωσε ότι δε γίνεται το κράτος να αγοράζει σπίτια που έχουν πλειστηριαστεί και να τα δίνει στις οικογένειες των ΑμεΑ.

Κάτω τα χέρια από του λαού το βιος!

Την 3η δεκαετία του 21ου αιώνα, που η επιστήμη και η τεχνολογία έχουν προσδεύσει, οι άνθρωποι του μόχθου και ιδιαίτερα οι ευαίσθητες ομάδες ομάδες των ΑμεΑ και των χρονίως πασχόντων αντί να προσδεύουν οι συνθήκες της καθημερινής τους διαβίωσης, αντί να έχουν τα μέσα που χρειάζονται για να μπορούν να ζήσουν καλύτερα, πετιούνται στο δρόμο και οδηγούνται στα αδιέξοδα που δημιουργεί το σύστημα που μετράει τις ανάγκες τους ως κόστος.

Τους προειδοποιούμε, οι γυναίκες του ριζοσπαστικού γυναικείου κινήματος, τα σωματεία και οι μαζικοί φορείς, οι γειτονιές των οικογενειών ΑμεΑ που πετιούνται στο δρόμο, χτίζουμε τείχος προστασίας, αγωνιστικότητας και αλληλεγγύης και δεν θα αφήσουμε οι οικογένειες αυτές να πεταχτούν στο δρόμο. Μας δίνουν δύναμη οι αγώνες που δόθηκαν για να μην πεταχτούν οι οικογένειες της Διονυσίας, του Σπύρου, του Ορέστη, της Αγάπης και άλλες. Καμία οικογένεια δεν είναι μόνη της, έχει τα σωματεία, τους φορείς, τους συλλόγους και τις ομάδες της ΟΓΕ δίπλα τους. Με αλληλεγγύη, με αγώνα, με το νοιάξιμο του ενός για τον άλλο, μόνο έτσι μπορούμε να προστατεύσουμε τους ανθρώπους μας, τα σπίτια μας, τις οικογένειές μας.

Απαιτούμε:

- ✓ Να απαγορευτούν εδώ και τώρα οι πλειστηριασμοί και οι εξώσεις των οικογενειών ΑμεΑ και κάθε λαϊκής οικογένειας, ακόμα και την ώρα της έξωσης με την επίδειξη του πιστοποιητικού αναπηρίας.
- ✓ Να επιστραφούν τα σπίτια που έχασαν οι οικογένειες ΑμεΑ ύστερα από πλειστηριασμό και σε περίπτωση που αυτό δεν είναι δυνατόν, το κράτος να διαθέσει σπίτια σε αυτές τις οικογένειες με δική του ευθύνη.
- ✓ Να γίνει λογικός διακανονισμός του υπολοίπου του χρέους των οικογενειών, με διαγραφή των τόκων υπερημερίας και των πρόσθετων χρεώσεων.
- ✓ Να επαναλειτουργήσει τώρα ο Οργανισμός Εργατικής Κατοικίας. Οι εισφορές των εργαζομένων που έχουν συγκεντρωθεί, να διατεθούν για προγράμματα λαϊκής κατοικίας.

Ή τα κέρδη τους ή οι ζωές μας

Κατερίνα Αυγή Στεφανίδη
Αντιπρόεδρος της ομάδας γυναικών Γλυφάδας της ΟΓΕ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Δυναμώνουμε τον συλλογικό αγώνα για αποκλειστικά δημόσιο και δωρεάν σύστημα υγείας που θα καλύπτει τις ανάγκες των γυναικών και των οικογενειών μας

Ο Σύλλογος Προοδευτικών Γυναικών Μυτιλήνης, στις 27 Γενάρη πραγματοποίησε εκδήλωση-συζήτηση με θέμα: «Δυναμώνουμε τον συλλογικό αγώνα για αποκλειστικά δημόσιο και δωρεάν σύστημα υγείας που θα καλύπτει τις ανάγκες των γυναικών και των οικογενειών μας.»

Την εκδήλωση άνοιξε η πρόεδρος του συλλόγου **Μαρία Μαδυτινού** η οποία ανέφερε: «Κάθε μέρα που περνά επιδεινώνεται δραματικά η κατάσταση των δομών της δημόσιας Υγείας και στο νησί μας, μεγαλώνοντας συνεχώς ο κίνδυνος, για την υγεία και τη ζωή τη δική μας και των παιδιών μας.» [...] «Η Βαρβαρότητα που βιώνουμε είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής που αντιμετωπίζει τις ανάγκες τις δικές μας και των παιδιών μας ως «κόστος» για το κράτος και ως «όφελος» για τους επιχειρηματικούς κολοσσούς που δραστηριοποιούνται στον τομέα της Υγείας. Πρόκειται για την πολιτική όλων των κυβερνήσεων που προωθούν τις κατευθύνσεις της ΕΕ. Βλάπτουν σοβαρά την υγεία μας, που αποτελεί εμπόρευμα αντί για κοινωνικό αγαθό.» [...] «Μέσα από τους συλλόγους μας παλεύουμε για Δημόσια και Δωρεάν Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας, για κατάργηση κάθε πληρωμής στην Υγεία, στην Πρόνοια, στο Φάρμακο. Ο σύλλογός μας και τη χρονιά που μας πέρασε συμμετείχε ενεργά σε όσες κινητοποιήσεις έγιναν για την υγεία.» [...] «Το θέμα που συζητάμε σήμερα δεν ανοίγει και κλείνει εδώ. Είναι συνέχεια των προηγούμενων ετών και θα ακολουθήσει συνέχεια.»

Κεντρική ομιλήτρια ήταν η **Ζήνα**

Κακναβάτου, γενική ιατρός, διευθύντρια του ΕΣΥ η οποία αναφέρθηκε εκτενώς στα προβλήματα του χώρου της Υγείας που αντιμετωπίζει το νησί. Αναφέρθηκε στις ελλείψεις προσωπικού και στην ανάγκη πρόσληψης μόνιμου προσωπικού γιατρών, νοσηλευτών αλλά και λοιπού προσωπικού τόσο στο νοσοκομείο όσο και στα κέντρα υγείας του νησιού. Στην ομιλία της περιγράφοντας την κατάσταση στο νησί μεταξύ άλλων ανέφερε:

«[...] Οι κάτοικοι στην Ερεσό, στην Πέτρα, το Μόλυβο ή κάποιο απομακρυσμένο χωριό της Γέρας στην καλύτερη περίπτωση θα χρειαστούν περισσότερο από μισή ώρα για να φτάσουν σε οποιαδήποτε βοήθεια κι άλλο τόσο για να προσεγγίσουν οποιαδήποτε οργανωμένη δομή Υγείας, έστω και υποστελεχωμένη. Και πιθανότατα θα μεταφερθούν από ένα στρατιωτικό μέσο χωρίς καμία εκπαίδευση με τη βοήθεια και υπό την καθοδήγηση ενός αγροτικού γιατρού που παίζει το ρολό γιατρού, διασώστη, τραυματοφορέα κοκ...

Τα Κέντρα Υγείας Άντισσας και Πολυχνίτου καλύπτουν σχεδόν τις μισές εφημερίες τους με γιατρούς αποσπασμένους με διαρκές «εντέλλεσθε» από το Κέντρο Υγείας

Καλλονής, πολλές φορές χωρίς νοσηλεύτη. Το Κέντρο Υγείας Μυτιλήνης μέχρι στιγμής λειτουργεί με ένα δικό του Γενικό Ιατρό και γιατρούς αποσπασμένους από Καλλονή και Πλωμάρι, ενώ η 24ωρη/7μερη λειτουργία του, έχει υποβαθμιστεί σε πενήνήμερη δύο βαρδιών.

Η υπόθεση της πρόληψης, που είναι τεράστιας σημασίας, δεν καλύπτεται ούτε στο ελάχιστο από το υπάρχον δημόσιο δίκτυο Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας, με αποτέλεσμα να έχει παραδοθεί σχεδόν πλήρως στον ιδιωτικό τομέα. Η πρόληψη που υπάρχει σήμερα γίνεται με ευκολόγια και προγράμματα που έχουν ημερομηνία λήξης, στην κάτοικο του νησιού μένει η ατομική ευθύνη για την φροντίδα της υγείας της οικογένειάς της, ενώ το κράτος απουσιάζει. Χρειάζονται μήνες για μια μαστογραφία και ακόμη χειρότερα για έναν υποτυπωδώς καλυμμένο από το ΕΟΠΥΥ u/s (υπέρηχο)

Στο νοσοκομείο της Μυτιλήνης υπάρχουν μονήρεις ειδικότητες, όπως γαστρεντερολόγου, που δεν καλύφθηκε η κενή λόγω συνταξιοδότησης θέση, και νεφρολόγου, με αποτέλεσμα η Μονάδα Τεχνητού Νεφρού να λειτουργεί με τη βοήθεια 2 παθολόγων και 1 Γενικό Ια-

τρό. Δύο (2) νευρολόγοι καλύπτουν τις ανάγκες όλου του νησιού και προφανώς δεν επαρκούν για να καλύψουν τις εφημερίες ολόκληρου του μήνα. Η δε δημιουργία νευρολογικής κλινικής ούτε ως όνειρο θερινής νυχτός δεν υφίσταται.

Τα τελευταία χρόνια δημιουργήθηκαν τρεις ανεξάρτητες μονάδες: μονάδα λοιμώξεων, αιμοδυναμική και εγκεφαλικών. Πράγμα πολύ θετικό, αλλά ω! του θαύματος αυτές λειτουργούν χωρίς την πρόσληψη νέου προσωπικού!!! Πώς λειτουργεί; Με τη μετακίνηση προσωπικού από άλλα ήδη υποστελεχωμένα τμήματα όπως το πολύπαθο ακτινολογικό, η παθολογική όπως και το διαρκώς υποβαθμιζόμενο Κέντρο Υγείας Μυτιλήνης. Η νευρολογική μονάδα λειτουργεί μέσα στη ΜΕΘ...

Η λύση κατά την κυβέρνηση σε αυτά και άλλα πολλά προβλήματα και δυσλειτουργίες που θα μπορούσαμε να αναφέρουμε είναι το πέρασμα όλων των επικερδών λειτουργιών των μονάδων υγείας και πρόνοιας στους ιδιώτες και εν τέλει σε μεγάλους μονοπωλιακούς ομίλους που ήδη θεριεύουν και στη χώρα μας.

Τι σημαίνει πρακτικά αυτό; ΣΗΜΑΙΝΕΙ ότι ένα κοινωνικό αγαθό που θα έπρεπε να δίνεται ΔΩΡΕΑΝ σε ΟΛΟΥΣ τους ανθρώπους ανεξάρτητα από χρώμα, φυλή, φύλο, θρησκεία ή εθνικότητα μετατρέπεται σε εμπόρευμα που πουλιέται μάλιστα πολύ ακριβά. Ένα εμπόρευμα στο οποίο θα έχουν πρόσβαση μόνο όσοι μπορούν να ανταποκριθούν στις υψηλές απαιτήσεις ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιριών ή /και ομιλών παροχής

υπηρεσιών υγείας. Όλοι οι υπόλοιποι θα πεθαίνουμε σαν τα σκυλιά χωρίς φάρμακα, χωρίς περίθαλψη στους δρόμους ή στα νοσοκομεία φτωχοκομεία, όπως Αμερική.... Που άλλωστε είναι το πρότυπο όλων όσοι μας κυβέρνησαν τα τελευταία χρόνια κι ας έρχεται στους μετρήσιμους δείκτες υγείας πίσω και από την Ουγκάντα.

Εμείς ως μαχόμενοι υγειονομικοί απαιτούμε Δωρεάν και υψηλού επιπέδου υπηρεσίες υγείας και πρόνοιας για όλο το λαό χωρίς καμία επιχειρηματική δραστηριότητα. Τι σημαίνει αυτό ενδεικτικά για το νησί μας;

Σε ότι αφορά την Πρωτοβάθμια και προνοσοκομειακή Φροντίδα Υγείας:

✓ Στελέχωση του ΕΚΑΒ, πέρασμα ΟΛΩΝ των υπηρεσιών που αφορούν στο έκτακτο και επείγον σε αυτό και δημιουργία και νέων σταθμών σε καίρια και απομακρυσμένα σημεία όπως Πέτρα- Μόλυβο, Ερεσσό, Γέρα και Μανταμάδο (ανεξάρτητα από την αναμενόμενη λειτουργία του ΚΥ) με την πρόσληψη μόνιμου προσωπικού, γιατρών διασωστών κτλ

✓ Κάλυψη ΟΛΩΝ των Κέντρων Υγείας του νησιού με όλες τις αναγκαίες ειδικότητες ιατρικές (καρδιολόγο, ορθοπεδικό, παιδίατρο, μικροβιολόγο, ακτινολόγο κτλ) και να λειτουργούν 24ώρες/7μέρες και όχι αυτό να ισχύει μόνο για τη λειτουργία του Κέντρου Υγείας Μυτιλήνης

✓ Αναδιαμόρφωση των οργανισμών τόσο των Κέντρων Υγείας όσο και του νοσοκομείου ώστε να καλυφθούν με μόνιμο προσωπικό όλες οι σύγχρονες ανάγκες σε ιατρικό, παραϊατρικό, νοσηλευτικό κλπ. Να ληφθούν όλα τα

αναγκαία μέτρα ώστε να καλυφθούν με μόνιμο προσωπικό όλες οι κενές θέσεις.»

Καταλήγοντας την ομιλία της ανέφερε ότι όλα τα αιτήματα του κινήματος είναι εφικτά να υλοποιηθούν άμεσα αρκεί να δοθούν τα απαραίτητα χρήματα σε αυτή την κατεύθυνση, για τις ανάγκες του λαού και όχι για την κερδοφορία των ομιλών.

Ακολούθησε πλούσια συζήτηση με προβληματισμούς από τις παρευρισκόμενες, καθώς η αγωνία για τα ζητήματα αυτά είναι μεγάλη. Στη συζήτηση παρευρέθηκε αντιπροσωπεία από τον σύλλογο «ΣΥΝ – εξέλιξη», του συλλόγου που έχει σκοπό τη στήριξη παιδιού-εφήβου-ενήλικα με αυτισμό και τον αγώνα για να βελτιωθούν οι συνθήκες εκπαίδευσής τους, για να υπάρξουν εξωσχολικές δραστηριότητες προσαρμοσμένες στις ιδιαιτερότητες/ανάγκες τους με στόχο την αξιοπρεπή διαβίωση! Οι γυναίκες της αντιπροσωπείας του συλλόγου, που συμμετείχαν στη συζήτηση μετέφεραν τις αγωνίες και τους προβληματισμούς τους. Έβαλαν μεταξύ άλλων και τα ζητήματα έλλειψης παιδοψυχιάτρου στο νησί, με αποτέλεσμα την αναγκαστική μετακίνηση στη Χίο ή στην Αθήνα, είτε να αναγκάζονται να πληρώνουν στον ιδιωτικό τομέα. Μάλιστα κατέθεσαν και το αίτημα τους για αίθουσα και ειδικό εξοπλισμό για τις αιματολογικές εξετάσεις οι οποίες είναι απαραίτητες για την καθημερινότητα των ατόμων με αυτισμό καθώς και τη δεύτερη θέση οδοντιάτρου με εξειδίκευση ΑΜΕΑ διότι ο ένας και μοναδικός δεν φτάνει για την κάλυψη των αναγκών.

Μέσα από τη συζήτηση τονίστηκε το γεγονός ότι, μέσα από αγώνες μπορούμε να πετύχουμε διεκδικήσεις έστω και μικρές και να συνεχιστεί ο αγώνας για να πετύχουμε ακόμα περισσότερα. Στην εκδήλωση επίσης παρευρέθηκε η Μαρία Κομνηνάκα, Βουλευτής του ΚΚΕ, ου είναι μέλος του συλλόγου. Ακολούθησε κοπή πίτας σε ένα ευχάριστο κλίμα με ευχές και διάθεση για καλή και αγωνιστική χρονιά.

Ένα κινηματογραφικό ταξίδι με ερωτήματα, χωρίς εύκολες απαντήσεις...

Το κινηματογραφικό ταξίδι συνεχίζεται...

Αυτή τη φορά είναι ένα ταξίδι στο χώρο και στο χρόνο με κάποιες από τις ωραιότερες ταινίες της τελευταίας πενταετίας. Είναι ταινίες που προβληματίζουν, ανοίγουν συζήτηση, χωρίς να δίνουν εύκολες απαντήσεις... μια σειρά από ταινίες με πρωταγωνίστρια τη σύγχρονη γυναίκα της διπλανής πόρτας, που αντιστέκεται στη βαρβαρότητα της εκμεταλλευτικής κοινωνίας, που αγωνιά και αγωνίζεται...

Οι μπτέρες μας (Nuestras Madres)

του Σεζάρ Ντίας (2019)

Γουατεμάλα, 2018. Όλη η χώρα παρακολουθεί τη δίκη των στρατιωτικών που ξεκίνησαν τον πολύχρονο εμφύλιο και τελείωσε μόλις το 1996. Ο Ερνέστο, ένας νεαρός ανθρωπολόγος, εργάζεται στο Ιατροδικαστικό Ινστιτούτο με σκοπό ταυτοποίηση αγνοουμένων, ενώ ταυτόχρονα αναζητά τα ίχνη του πατέρα του, ενός αντάρτη που εξαφανίστηκε κατά τη διάρκεια του εμφυλίου. Μια μέρα, ενώ καταγράφει τη μαρτυρία μιας ηλικιωμένης γυναίκας, θεωρεί ότι βρίσκει ένα στοιχείο που μπορεί να τον οδηγήσει στα ίχνη του. Ενάντια στη θέληση της μητέρας του, αφοσιώνεται σε αυτήν την υπόθεση, προσπαθώντας να βρει την αλήθεια...

«Οι μπτέρες μας» είναι οι μπτέρες όλης της Λατινικής Αμερικής. Ο ντοκιμαντερίστας Σεζάρ Ντίας, βασισμένος σε αληθινά γεγονότα της ιστορίας της πατρίδας του και μετά από έρευνα ετών, χτίζει το σενάριο της πρώτης μυθοπλαστικής του ταινίας με αξιοζήλευτη μαεστρία. Συνδυάζει τις αυθεντικές μαρτυρίες των γυναικών, τις έρευνες που γίνονται σε ομαδικούς τάφους για να μπορέσουν να ταυτοποιηθούν τα λείψανα, ραδιοφωνικά ντοκουμέντα από τη δίκη, με τη δραματική απεικόνιση μιας προσωπικής ιστορίας και την αγωνία ενός νέου ανθρώπου να μάθει τι απέγινε ο πατέρας του. Οι 200.000 νεκροί και 45.000 αγνοούμενοι της Γουατεμάλας, από τη χούντα και τον εμφύλιο, βρίσκουν τη φωνή τους μέσα στην ιστορία του Ερνέστο και μας αφηγούνται. Εκτελέσεις, βασανιστήρια... η ιστορία κάθε χούντας στα πέρατα του κόσμου. Η ιστορία των ανθρώπων που αντιστάθηκαν και συνεχίζουν να αντιστέκονται. Η ιστορία που οι λαοί δεν πρέπει να αφήσουν να ξεχαστεί.

Το Γεγονός (L'Evenement)

της Οντρέ Ντιγούν (2022)

Γαλλία, 1963. Η Αν είναι μια νέα, πολλά υποσχόμενη φοιτήτρια από φτωχή εργατική οικογένεια. Όταν συνειδητοποιεί ότι έχει μείνει έγκυος, τα όνειρά της μοιάζουν καταδικασμένα - εκτός και αν καταφέρει να τερματίσει την εγκυμοσύνη της, κάτι που όμως είναι ακόμη παράνομο και κοινωνικά κατακριτό εκείνη την εποχή...

Η ταινία βασίζεται στο ομώνυμο αυτοβιογραφικό βιβλίο της Ανί Ερνό και η θεματολογία της είναι πιο επίκαιρη από ποτέ. Στους καιρούς της οπισθοχώρησης των συλλογικών κοινωνικών δικαιωμάτων των γυναικών σε μια σειρά από κράτη και ηπείρους, με πολύ πρόσφατα παραδείγματα την Πολωνία και τις εξελίξεις στις ΗΠΑ, το «Γεγονός» είναι γροθιά στο στομάχι. Η προσέγγιση της άμβλωσης τόσο σεναριακά όσο και κινηματογραφικά είναι μοναδική. Η Αναμαρία Βαρτολομέι που ενσαρκώνει την Αν είναι απλώς συγκλονιστική. Ο θεατής γίνεται ένα με την Αν. Γίνεται κοινωνός των ταλαντεύσεων, των αγωνιών, των ονείρων, των προσδοκιών και των διαψεύσεων της. Η Οντρέ Ντιγούν έφτιαξε μια διαπεραστική ηθογραφία της γαλλικής κοινωνίας του '60... που σε πιο «υποψιασμένους» θεατές δεν μπορεί να αποφευχθεί η σύγκριση με τα δικαιώματα των γυναικών

στα σοσιαλιστικά κράτη, την ίδια περίοδο... Η ταινία ανοίγει τον διάλογο με τις σύγχρονες γυναίκες και παρέχει πρόσφορο έδαφος ώστε με αυτή την αφορμή να ξεδιπλωθεί η συζήτηση για τα δικαιώματά τους όχι μόνο στην άμβλωση, αλλά συνολικά στην αναπαραγωγική υγεία, στο πλαίσιο ενός αποκλειστικά δημόσιου και δωρεάν συστήματος Υγείας, μαζί με τη σεξουαλική αγωγή, τον οικογενειακό προγραμματισμό, τον προγεννητικό έλεγχο, την ιατρικώς υποβοηθούμενη αναπαραγωγή, την εγκυμοσύνη και τον τοκετό.

Χαρακτηριστικά Γνωρίσματα

(Identifying Features)

της Φερνάντα Βαλαντές (2020)

Η Μαγκνταλένα αναζητεί τον γιο της, που εξαφανίστηκε ενώ προσπαθούσε να διασχίσει τα σύνορα του Μεξικού προς τις ΗΠΑ. Ο Μιγκέλ έχει μόλις απελαθεί από τις ΗΠΑ και επιστρέφει στο Μεξικό, λαχταρώντας να ξαναδεί τη μητέρα του. Οι δρόμοι των δύο ηρώων θα διασταυρωθούν, καθώς περιπλανώνται στις παραμεθόριες ερημιές, όπου βασιλεύουν η βία, η απόγνωση, το «δίκιο» των διακινητών. Η ταινία ρίχνει φως στις βάρβαρες συνθήκες που βιώνουν οι εξθλιωμένοι μετανάστες που έχουν δώσει ό,τι έχουν και δεν έχουν, ώστε με κάθε τρόπο να φτάσουν και να περάσουν τα σύνορα για τις ΗΠΑ.

Υπέροχος, αληθινός κινηματογράφος, χωρίς φτιασιδώματα και πολλά λόγια. Κινηματογράφος όπου μιλάει η εικόνα. Κινηματογράφος που σε χτυπάει κατευθείαν

Οι μητέρες μας

Το Γεγονός

Χαρακτηριστικά Γνωρίσματα

Αντιγόνη

στην καρδιά. Κινηματογράφος που από την πρώτη στιγμή σε κάνει κοινωνό της αγωνίας της μάνας που δεν ξέρει αν το παιδί της, που πήρε το δρόμο της μετανάστευσης, ζει ή αν θα κληθεί να αναγνωρίσει ένα πτώμα, χωρίς «ιδιαίτερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα»...

Αντιγόνη (Antigone) της Σοφί Ντεράπ (2019)

Η Αντιγόνη, άριστη μαθήτρια και υποδειγματικό μέλος της κοινότητας, παραβαίνει τον νόμο βοηθώντας τον αδερφό της να δραπετεύσει από τη φυλακή. Καθώς ο κλοιός στενεύει διαρκώς γύρω της, αυτή ορθώνει το ανάστημά της απέναντι στις αρχές. Στην αστυνομία, στη Δικαιοσύνη, στο σωφρονιστικό σύστημα, αλλά και στον πατέρα του φίλου της, του Αίμονα. Η σθεναρή άρνηση της Αντιγόνης να συμβιβαστεί

στεί και να καταπνίξει το προσωπικό περί δικαίου αίσθημα κερδίζει την υποστήριξη των συνομηλίκων της. Απορρίπτοντας μια πρόταση που θα εξασφάλιζε το δικό της μέλλον, η Αντιγόνη επιλέγει την αγάπη και την αφοσίωση στην οικογένειά της, μια οικογένεια μεταναστών.

«Παρανόμηση αλλά θα το ξαναέκανα. Η καρδιά μου λέει να βοηθήσω τον αδερφό μου»...

Στηριγμένη στον μύθο της αρχαίας τραγωδίας του Σοφοκλή, είναι μια αλληγορία προσαρμοσμένη στο σήμερα με στιβαρή σεναριακή δομή. Η Σοφί Ντεράπ, όταν πληροφορήθηκε το πραγματικό περιστατικό της αναίτιας δολοφονίας ενός νέου ανθρώπου από την αστυνομία στο Μόντρεαλ και τη συνακόλουθη απέλαση του αδερφού του, συγκλονίστηκε και αμέσως σκέφτηκε πώς θα αντιδρούσε μια σύγχρονη Αντιγό-

νη. Δείχνοντας τον ξεριζωμό μιας οικογένειας από τα πατρογονικά της εδάφη και τον άρρηκτο δεσμό μεταξύ των μελών της στον τόπο «προσωρινής» κατοικίας τους, καταφέρνει να αναδείξει ότι οι πρόσφυγες δεν χωράνε σε καμιά πατρίδα, είναι πατού απόκληροι και ξένοι. Η Αντιγόνη δεν θα μπει ούτε στιγμή στο δίλημμα να βάλει τον εαυτό της πάνω από την οικογένειά της, να ξεχάσει τις ρίζες της ώστε να ενσωματωθεί στον καινούργιο τόπο και να πάρει άδεια παραμονής, όταν απελαύνουν τον αδερφό της. Πατρίδα της είναι οι άνθρωποί της. Αυτούς επιλέγει, αυτούς υπερασπίζεται με κάθε τίμημα. Η Αντιγόνη δεν μένει σκυφτή. Δεν σιωπά. Ακόμα κι όταν όλοι οι συσχετισμοί είναι εναντίον της, εκείνη ορθώνει το ανάστημά της στην αδικία.

Παυλίνα Αγαλιανού

Η ΟΓΕ στο θέατρο...

Το θεατρικό έργο του Μπέρτολντ Μπρεχτ «Η Μάνα Κουράγιο και τα παιδιά της» παρακολούθησαν μέλη των Συλλόγων και Ομάδων της ΟΓΕ από την Αττική (31 Ιανουαρίου) στο Εθνικό Θέατρο, σε σκηνοθεσία Στάθη Λιβαθινού. Η μουσική και τα τραγούδια της παράστασης υπογράφονται από τον Θοδωρή Αμπαζή.

Ηθοποιοί: Μπ. Αρβανίτη, Ν. Αλεξίου, Αντ. Γιαννακός, Γ. Δενδρινός,

Π. Λεόντιος, Αν. Μάγκου, Εύα Σιμάτου, Β. Παπαδημητρίου.

Σκηνικά – κοστούμια: Ελ. Μανωλοπούλου / Φωτισμός: Αλ. Αναστασίου

Η ΜΑΝΑ ΚΟΥΡΑΓΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Ο Μπέρτολντ Μπρεχτ έγραψε το θεατρικό έργο «Η Μάνα Κουράγιο και τα παιδιά της» το 1939, παραμονές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Η χρονική περίοδος την οποία έχει επιλέξει για να τοποθετήσει τη δράση του έργου δεν είναι ο 20^{ος} αιώνας ούτε η ναζιστική Γερμανία, όπως στα περισσότερα έργα του, αλλά ο 17^{ος} αιώνας και ο Τριακονταετής Πόλεμος (1618 – 1648).

Ο 30ετής Πόλεμος, αν και οι επιπτώσεις του στη Γερμανία ήταν ασύλληπτες (με τον αφανισμό ολόκληρων πόλεων και το ξεκλήρισμα εκατομμυρίων ανθρώπων), είχε ουσιαστικά ξεχαστεί. Τι ήταν αυτό που ώθησε τον συγγραφέα (ο οποίος, ας σημειωθεί, την ίδια χρονιά έγραψε και το Γερμανικό Εγχειρίδιο Πολέμου) να «απομακρυνθεί» από την εποχή του και να ξαναθυμηθεί έναν πόλεμο ο οποίος, σε μεγάλο βαθμό, έχει μείνει στην ιστορία ως «θρησκευτικός»...

Την προηγούμενη χρονιά είχε κυκλοφορήσει ένα αγγλικό βιβλίο με αυτό το θέμα («Ο 30ετής Πόλεμος», C.V. Wedgwood, 1938). Είναι άγνωστο αν έφτασε στα χέρια του Μπρεχτ, δεν είναι όμως απίθανο. Στη σύνοψη του βιβλίου αναφέρεται από τη συγγραφέα του: «Μετά από τόσο τεράστια σπατάλη ανθρώπινης ζωής, και για σκοπό τόσο ασήμαντο, θα περίμενε κανείς πως οι άνθρωποι κώνεψαν πόσο άστοχο και άσκοπο είναι να κρίνεται η αξία των ιδεών και πεποιθήσεων από την κόψη του σπαθιού», αναφέροντας παρακάτω ότι «δεν υπήρχε καμιά ουσιαστική αιτία για τη σύγκρουση αυτή».

Ωστόσο, ο 30ετής πόλεμος δεν έγινε «για ένα πουκάμισο αδειανό... για μια Ελένη»... Και ο σκοπός του ήταν σημαντικός και η αιτία του συγκεκριμένη. Η ιστορική του σημασία είναι μεγάλη –λειτούργησε ως βάση θεμελίωσης της συνένωσης της Πρωσίας με τα υπόλοιπα γερμανικά βασίλεια και δουκάτα. Οι περισσότεροι σύγχρονοι σχολιαστές, αν και αποδέχονται πως οι διαφορές σχετικά με τη θρησκεία και την αυτοκρατορική εξουσία ήταν σημαντικοί παράγοντες για την πρόκληση του πολέμου, υποστηρίζουν ότι το εύρος και η έκτασή του καθοδηγούνταν από τον ανταγωνισμό για την ευρωπαϊκή κυριαρχία μεταξύ αφ' ενός της Ισπανίας και της Αυστρίας, που κυβερνούσαν οι Αψβούργοι, και

αφ' ετέρου του Γαλλικού Οίκου των Βουρβόνων. Οι οικονομικοί και πολιτικοί λόγοι ήταν σαφώς το έδαφος πάνω στο οποίο εκδηλώθηκαν οι θρησκευτικές διαμάχες, με τη Λουθηρανική Σαξονία, τη Δανία-Νορβηγία και τη Σουηδία να ανταγωνίζονται μεταξύ τους και με το Καλβινιστικό Βραδεμβούργο για το εμπόριο της Βαλτικής.

Ο Μπρεχτ άριστα αξιοποίησε την ιστορική εκείνη περίοδο για να αποκαλύψει τις πραγματικές αιτίες της γέννησης όλων των άδικων πολέμων, θέτοντας το θεμελιώδες ερώτημα: ποιος τους διεξάγει και, κυρίως, ποιος ωφελείται από αυτούς...

«Αν ακούσεις τα μεγάλα κεφάλια, θα σου πούνε πως τον πόλεμο τον κινήσανε από σκέτη ευσέβεια, για την καλοσύνη και την ομορφιά. Για εξέτασε όμως βαθύτερα: δεν είναι και τόσο χαζοί. Τον πόλεμο τον κινάνε για το κέρδος... μαγαζί είναι κι ο πόλεμος και πουλάει...»

«Η Μάνα Κουράγιο και τα παιδιά της» ανήκει στα πιο σημαντικά έργα της δεύτερης 25ετίας του 20^{ου} αιώνα. Αν και αγνοείται ποια ήταν η πρόσβαση του Μπρεχτ στο βιβλίο της Wedgwood, βέβαιο είναι πως είχε υπόψη

Ο Μπέρτολντ Μπρεχτ και η Ελένη Βάιγκελ (Η Μάνα Κουράγιο και τα παιδιά της, Berliner Ensemble 1957)

του τον Hans Jacob Cristoffel von Grimmelshausen (1610 – 1676), συγγραφέα του χρονικού «Ο Βίος της Αρχι-αγύρτιδος και Τυχοδιωκτρίας καλουμένης Κουράγιο». Δεν ξεσήκωσε όμως από αυτό ούτε τη δομή ούτε το μύθο ούτε τον χαρακτήρα του πρωταγωνιστικού προσώπου. Πήρε κυρίως το όνομα και την ατμόσφαιρα του συγκεκριμένου πολέμου, που χαρακτηρίστηκε από μια τεράστια απώλεια ανθρώπινων ζωών.

«Μάνα Κουράγιο» είναι η μικρεμπορίσσα Άννα Φίρλινγκ. Ιδιοκτήτρια μιας καντίνας με την οποία ακολουθεί το στράτευμα στη διάρκεια του πολέμου, κέρδισε τον «τίτλο» αυτό περνώντας μέσα από το κανονίδι με το κάρο της για να προλάβει να πουλήσει τα ψωμιά της πριν μouxλιάσουν. Χαρακτηριστικά της είναι ο καιροσκοπισμός και ο χαμαιλεοντισμός. Προσαρμόζεται εύκολα και άμεσα σε κάθε κατάσταση, τρέφοντας αυταπάτες ότι από τον πόλεμο, εκτός από τους «μεγάλους», μπορούν να κερδίσουν και οι «μικροί». Ο πόλεμος για την Άννα Φίρλινγκ είναι μαγαζί. Το τραγικό είναι πως πιστεύει στ' αλήθεια ότι μπορεί από αυτόν να ωφεληθεί. Η «επιχειρηματικότητα» και το «κέρδος», υπέρτατες αξίες των εκμεταλλευτικών κοινωνιών, την έχουν μολύνει ως το μεδούλι. Ριψοκινδυνεύει τη ζωή ακόμα και των παιδιών της κυνηγώντας «κέρδη» και νομίζοντας ότι πρόκειται για νοιάξιμο, για φροντίδα που θα εξασφαλίσει το μέλλον τους.

Φυσικά, αποτυχαίνει παταγωδώς. «Οι άνθρωποι διδάσκονται από τις καταστροφές τους τόσα λίγα όσα το πειραματόζωο για τη βιολογία. Για να βγάλουν συμπεράσματα από τα παθήματά τους χρειάζονται βοήθεια» (Μπρεχτ). Η Άννα Φίρλινγκ δεν είχε τέτοια βοήθεια την εποχή που ζούσε και ο συγγραφέας της αναλαμβάνει να βοηθήσει τουλάχιστον τους θεατές. Για να απορρίψει κανείς τον πόλεμο πρέπει πρώτα να απορρίψει το σύστημα που τον γεννά και τον τρέφει. Οι πόλεμοι προκύπτουν σαν αναπόφευκτες συνέπειές του, έρχονται ως συνέχεια της πολιτικής με άλλα μέσα, άρα η καταδίκη τους δεν ωφελεί να είναι πασιφιστική αλλά ου-

Πρόβα της «Μάνας Κουράγιο» (Βερολίνο, 1949). Από αριστερά: Έριχ Ένγκελ (σκηνοθέτης), Μπέρτολτ Μπρεχτ (συγγραφέας), Πολ Ντεσάου (συνθέτης), Ελένε Βάιγκελ («Μάνα Κουράγιο»)

«Η Μάνα Κουράγιο και τα παιδιά της», 1960

σιαστική. Δεν πρόκειται να εκλείψουν όσο υπάρχει το έδαφος πάνω στο οποίο βλασταίνουν.

Σα μάνα, η Άννα Φίρλινγκ αποδεικνύεται λίγη. Η εγγενής συγκινησιακή και τρυφερή σχέση της μητέρας με το παιδί (το λεγόμενο «μητρικό ένστικτο») δεν είναι πάντα σύμφυτη κι ακλόνητη ιδιότητα κάθε μάνας και σε οποιαδήποτε περίπτωση. Η μητρική αγάπη υπάρχει βέβαια σαν προδιάθεση, αλλά η εξέλιξή της προς τη θετική ή αρνητική κατεύθυνση είναι συνάρτηση των συγκεκριμένων κάθε φορά ιστορικών και κοινωνικών συνθηκών. Επομένως μπορεί να συμβεί και το αντίθετο: μια φυσική μητέρα να αντιμετωπίζει ανάλγητα το παιδί της ή μια γυναίκα που δεν είναι μητέρα, υπό ορισμένες κοινωνικές προϋποθέσεις, να αναπτύξει πολύ πιο δυνατά μητρικά αισθήματα αυτοθυσίας κι αυτοπάρνησης από τη βιολογική μάνα. Σε όλο το έργο, η «Μάνα Κουράγιο» ταλαντεύεται ανάμεσα στη «φτωχή» αγάπη που νιώθει για τα παιδιά της και στην ακατανίκητη ροπή προς το κέρδος. Αντίθετα, η κόρη της Κατερίνα, αν και δεν έχει γίνει μητέρα, αναπτύσσει τέτοια αισθήματα, αποδεικνύοντας με τραγικό μα συγκλονιστικό τρόπο την αλήθεια αυτή.

Το τέλος βρίσκει τη «Μάνα Κουράγιο» χτυπημένη από τα δεινά των επιλογών της αλλά αμετανόητη. Δεν της έχει μείνει ούτε στάλα ανθρωπιάς, η οποία είναι ιδιότητα απαραίτητη για να κάνει κανείς το χρέος του απέναντι στα παιδιά και στο μέλλον τους. Τα παθήματά της (που δεν έγιναν μαθήματα) κατέδειξαν πως ηρωισμός δεν είναι να διασχίσεις ένα πεδίο πολεμικής αναμέτρησης εν μέσω διασταυρούμενων πυρών για να πουλήσεις το εμπόρευσό σου. Είναι να διατηρήσεις, παρά τις αντιξοότητες, την ανθρωπιά σου –την ικανότητα για συμπάρασταση και αλληλεγγύη προς τους ομοίους σου– στόχος που, σήμερα, μόνο μέσα από τις καθημερινές συλλογικές προσπάθειες των εργαζόμενων ανθρώπων για να καλυτερέψουν τη ζωή τους (και, τελικά, να δείξουν και στα παιδιά τους το δρόμο ώστε να φτιάξουν έναν δικαιότερο, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση κόσμο) μπορεί να επιτευχθεί...

Εύν Κοντόρα

Στο λυκόφως της ζωής...

η τρίτη ηλικία στο λογοτεχνικό μικροσκόπιο

Την τρίτη ηλικία έχουν επιλέξει να τοποθετήσουν στο βάθος της δημιουργίας τους πολλοί ποιητές και την έχουν αναφέρει ακόμα περισσότεροι πεζογράφοι. Εκτός ίσως από τον Γκόρκι, κανείς δεν έγραψε για την περίοδο αυτή του λυκόφωτος στη ζωή των ανθρώπων πιο σπαραχτικά από τον Βικτόρ Ουγκό.

Η φτώχεια ενός παιδιού κάνει μια μητέρα να το σπλαχνιστεί, η φτώχεια ενός νέου κάνει μια νέα να τον σπλαχνιστεί, κι η φτώχεια ενός γέροντ δεν κάνει κανένα να τον σπλαχνιστεί. Τα γηρατειά είναι απ' όλες τις δυστυχίες η ψυχρότερη.

Ο κ. Μαμπέφ εξακολούθησε να βυθίζεται όλο και πιο πολύ στη φτώχεια. Πέρσι χρωστούσε τους μισθούς της υπηρέτριάς σου, τώρα χρωστούσε και τις τριμηνίες για το νοίκι του. Πούλησε και τα τελευταία του έπιπλα... Ποτέ δεν άναβε φωτιά στο δωμάτιό του και κοιμότανε προτού ακόμη νυχτώσει, για να μην ανάβει κεριά... Περίορισε την τροφή του σε ψωμί και πατάτες... Μια μέρα του λέει η υπηρέτριά του: «Δεν έχω πώς ν' αγοράσω να φάμε»...

«Πάρε και πες ότι πληρώνουμε ύστερα.»

«Ξέρεις πως δεν μου δίνουν με πίστωση.»

Ο κ. Μαμπέφ άνοιξε στη βιβλιοθήκη του, κοίταξε ώρα πολλή τα βιβλία του, το 'να ύστερα από τ' άλλο σαν πατέρας αναγκασμένος να θυσιάσει ένα από τα παιδιά του και, μη αποφασίζοντας ποιο απ' αυτά, πήρε ορμητικά ένα, το 'βαλε κάτω απ' τη μασχάλη του και βγήκε. Ύστερα από δυο ώρες επέστρεψε μη κρατώντας πια κανένα βιβλίο, άφησε πάνω στο τραπέζι τριάντα σολντιά και είπε: «Πάρε να φάμε.»

... Κάθε μέρα, ήταν ανάγκη να πουληθεί κι άλλος τόμος.... Ξαφνικά, πέφτει άρρωστη η υπηρέτρια.

Είναι κάτι θλιβερότερο από το να μην έχει κανείς πώς ν' αγοράζει ψωμί από τον ψωμά: το να μην έχει πώς ν' αγοράσει τα γιατρικά του φαρμακοποιού. Ένα βράδυ, ο γιατρός διέταξε κάποιο φάρμακο ακριβό... Ο κ. Μαμπέφ άνοιξε τη βιβλιοθήκη του. Δεν περιείχε πια παρά τον Διογένη Λαέρτιο.

Πήρε κάτω απ' τη μασχάλη του το μοναδικό αντίτυπο και βγήκε από το σπίτι. Ήτανε 4 Ιουνίου 1832. Επέστρεψε φέρνοντας εκατό φράγκα...

Το απόγευμα της άλλης μέρας, αναδύθηκε παράξενος θόρυβος στο Παρίσι, σαν εκπυρσοκροτήσεις τουφεκιών και μαζί αλαλαγμοί.

Ο γερο-Μαμπέφ σήκωσε το κεφάλι πάνω απ' το φράχτη, είδε έναν περιβολάρη να περνάει και ρώτησε: «Τι είναι, τι συμβαίνει;»

Ο περιβολάρης... απάντησε ατάραχος: «Γίνονται ταραχές. Σηκωθήκανε στο ποδάρι.»

«Πώς; σηκωθήκανε στο ποδάρι;»

«Ναι, χτυπιούνται.»

«Και γιατί χτυπιούνται;»

«Γιατί χτυπιούνται, ρωτάς!» είπε ο περιβολάρης.

«Προς ποια μεριά;» ξαναρώτησε ο κ. Μαμπέφ.

«Εκεί, κατά το οπλοστάσιο.»

Οι Άθλιοι, το πασίγνωστο μυθιστόρημα του Ουγκό, έφεραν στο προσκήνιο τη λιγότερο γνωστή εξέγερση της 5ης Ιουνίου 1832.

Εκείνη την ημέρα ο Ουγκό, νεαρός τότε, έγραφε ένα έργο στους κήπους Tuileries. Άκουσε τον ήχο των πυροβολισμών από την κατεύθυνση της αγοράς Les Halles, κι αντί να κατευθυνθεί στο σπίτι του, ακολούθησε τους ήχους στους άδειους δρόμους. Η αγορά ήταν περικυκλωμένη από οδοφράγματα και τα καταστήματα μανταλωμένα. Βρήκε καταφύγιο ανάμεσα σε κάτι κολόνες, ενώ μαινόταν εκατέρωθεν ο καταιγισμός των πυροβολισμών...

Οι Άθλιοι δημοσιεύτηκαν το 1862. Από τις καλύτερες σελίδες του βιβλίου είναι εκείνες που αναφέρονται στις εξεγέρσεις του 1830 και 1832.

//////////

«...Ερχόντουσαν από τη γέφυρα, χωρίς γραβάτες, χωρίς καπέλα, μουσκεμένοι από τη βροχή, με τα μάτια φλογερά. Ήταν ένα πλήθος πολύβουο, φοιτητές, καλλιτέχνες, νέοι διαφόρων μυστικών εταιρειών, εργάτες οπλισμένοι με ρόπαλα και λόγχες. Με το πλήθος αυτό πήγαινε και ένας γέρος. Φαινότανε γέρος πολύ, δεν κρατούσε κανένα όπλο και βάδιζε βιαστικά για να μη μείνει πίσω. Φαινότανε σκεπτικός. Ήταν ο κ. Μαμπέφ.»

Η τραγική μοίρα εκατομμυρίων ανυπεράσπιστων ανθρώπων (ηλικιωμένων, κυρίως, και παιδιών) στην προεπαναστατική Ρωσία βρήκε τη λύρα της στην οξυδερκή πένα του Μαξίμ Γκόρκι, αλλά και πολλών άλλων συγγραφέων.

Στο διήγημά του «Ο παππούς Αρχίπ και ο Λιόνκα» ο Γκόρκι περιγράφει ανάγλυφα το τραχύ οδοιπορικό δύο άτυχων ζητιάνων -του υπέργηρου Αρχίπ και του εγγονού του Λιόνκα- στην εξαθλίωση και την εξαχρείωση, στην καταισχύνη και το διασυρμό, στον ηθικό και το φυσικό θάνατο...

//////////

Τα θαμπά κι αρρωστημένα μάτια του γέρου, με τα κόκκινα πρησμένα βλέφαρα, ανοιγόκλειναν ανήσυχα, ενώ το πρόσωπό του, το σκαμμένο απ' τις ρυτίδες, είχε ακινητήσει σε μια έκφραση βασανιστικής πίκρας...

... Καταλάβαινε πως γρήγορα θα πεθάνει και μ' όλο που το αντιμετώπιζε αυτό ολωσδιόλου ψύχραιμα, χωρίς σκέψεις, σαν μια απαραίτητη συνέπεια... τον τάραζε δυνατά η έγνοια για τον εγγονό του... Τι θα απογίνει ο Λιόνκα;...

«... Πόσο χρονών είσαι; ... Μόνο έντεκα. Κι αδύναμο είσαι, άχρηστο για δουλειά. Πού λοιπόν θα πας; ... Νομίζεις πως θα σε βοηθήσουν οι άνθρωποι; Βέβαια, αν είχες χρήματα, τότε μάλιστα. Θα σου 'δειχναν πώς να τα φας. Όσο για να ζητάς ελεημοσύνη, είναι πικρό και για μένα το γέρο ακόμα. Και σε βρίζουν και σε δέρνουν καμιά φορά και κυνηγούν. Θαρρείς πως το ζητιάνο τον θεωρούνε γι' άνθρωπο; ...

» ... Εσύ είσαι ένα αδύναμο βρεφούλι κι ο κόσμος θεριό. Θα σε καταπιεί μάνι-μάνι. Κι εγώ αυτό δεν το θέλω. Γιατί σ' αγαπώ παιδάκι μου. Σ' έχω μοναχούλι κι εγώ για σένα είμαι ο μόνος δικός σου άνθρωπος. Πώς λοιπόν να πεθάνω ήσυχος; Μου είναι αδύνατο να πεθάνω και να σ' αφήσω. Σε ποιον; ... Να ζήσω δεν έχω κουράγιο και να πεθάνω δεν πρέπει, γιατί πρέπει να προστατέψω αυτό το παιδί... »

Ο παππούλης κάθισε χάρω κι έκλαψε χώνοντας το κεφάλι ανάμεσα στα γόνατα των τρεμάμενων ποδιών του.

Όπως και σε άλλα έργα με κεντρικούς ήρωες από την τρίτη ηλικία, το διήγημα του Γκόρκι αφήνει πίσω του μια πικρή γεύση. Τα γηρατειά είναι απ' όλες τις ηλικίες η πιο ανήμπορη και η πιο άχαρη. Η φθίνουσα κατάσταση της ζωής των ηλικιωμένων απαιτεί φροντίδα και προστασία. Αντί γι' αυτό, στην ιστορία του Γκόρκι πρέπει ο ίδιος ο ηλικιωμένος να φροντίσει το παιδί –ο ένας αδύναμος έχει την ευθύνη να νοιαστεί για τον άλλον.

Στο τέλος του 1939 ο Μπέρτολντ Μπρεχτ έγραψε στην εξορία το διήγημα «Η αξιοκατάκριτη γριά». Η ιστορία, με αφορμή την εκατοστή επέτειο της γέννησης της γιαγιάς του Μπρεχτ, εικάζεται ότι έχει αυτοβιογραφικό υπόβαθρο, αν και η πλοκή του διηγήματος δεν αντιστοιχεί ακριβώς με τη ζωή της Καρόλινε Μπρεχτ.

Ο τίτλος του διηγήματος έχει ειρωνική χροιά. Μέχρι τα 72 της, η κυρία Μπ. έζησε αφοσιωμένη στον σύζυγο και τα παιδιά της, κάνοντας ό, τι περίμεναν οι άλλοι από αυτήν. Μετά τον θάνατο του άντρα της, προς μεγάλη απογοήτευση του μικρότερου γιου της, δεν του παραχωρεί το σπίτι της ούτε φροντίζει τα εγγόνια της. Όχι μόνο δεν συμπεριφέρεται όπως περίμενε η οικογένειά της, αλλά δείχνει μια τάση για «ύποπτες» συναναστροφές και μια ροπή προς τις «απολαύσεις της ζωής». Συχνάζει στον κινηματογράφο, τρώει σε εστιατόρια (ενώ σ' όλη της τη ζωή μαγείρευε για μια ντουζίνα ανθρώπους και της έφτανε ό, τι περίσσευε), και κάνει καινούργιους φίλους.

«Και δεν έφτανε που δεν είχε η γιαγιά την πρέπουσα σύνδεση με το γιο της, απόφευγε κι όλους τους άλλους γνωστούς της. Ποτέ δεν την έβλεπες ανάμεσα στις σεβάσμιες κυρίες που μαζεύονταν να πουν καφέ. Κι όμως πήγαινε συχνά σ' ένα τσαγκαράδικο που βρισκόταν σ' ένα

φτωχικό και όχι πολύ καλής φήμης στενό. Σ' αυτό το εργαστήριο το βραδάκι, μαζεύονταν διάφορες ανυπόληπτες υπάρξεις, άνεργες γκαρσόνες και παραγοιό. Ο τσαγκάρης ήταν ένας άντρας μέσης ηλικίας, πολυταξιδεμένος... που μια και το 'φερε η κουβέντα παρουσιαζόταν σαν σοσιαλδημοκράτης...»

Ο δυσαρεστημένος γιος δεν έπαυε να ενημερώνει τα υπόλοιπα αδέρφια με γράμματα που «κάνανε λόγο για την "αξιοκατάκριτη συμπεριφορά της αγαπημένης μανούλας"»... Ωστόσο, ο εγγονός που αφηγείται την ιστορία της γιαγιάς του δεν συμμερίζεται την άποψη αυτή.

«Στην πραγματικότητα η γιαγιά μου δεν έπαψε να ζει φτωχικά αυτά τα τελευταία χρόνια... Γι' αυτό επέτρεπε στον εαυτό της ν' αγοράζει φτηνό κόκκινο κρασί και κάθε φορά που καθόταν στο τραπέζι, έπινε κι ένα μικρό ποτηράκι...

»Ο πατέρας μου έμαθε μετά πως, τους τελευταίους έξι μήνες, η μάνα τον επέτρεπε στον εαυτό της ελευθερίες που δεν τις γνωρίζουν καθόλου οι καθώς πρέπει άνθρωποι. Για παράδειγμα, μπορούσε να ξυπνήσει το καλοκαίρι στις τρεις το

πρωί και να гуρίζει στους έρημους δρόμους, χαρούμενη γιατί της ανήκαν αποκλειστικά αυτές τις ώρες. Τον παπά, που κάποτε την επισκέφτηκε για να της κάνει παρέα στη μοναξιά της, τον προσκάλεσε κατά τους ισχυρισμούς πολλών στον κινηματογράφο.

»Η γιαγιά δεν ένιωθε καθόλου μόνη. Στον τσαγκάρη, όπως φαίνεται, μαζεύονταν αρκετοί εύθυμοι άνθρωποι, που διηγούνταν του κόσμου τα πράγματα...»

»... Αν το καλοξετάσουμε, η γιαγιά έζησε δύο διαφορετικούς τρόπους ζωής. Την πρώτη φορά έζησε σαν κόρη, σύζυγος και μάνα, τη δεύτερη απλώς σαν κυρία Μπ., ολομόναχη και χωρίς υποχρεώσεις, λιτά βέβαια, αλλά ικανοποιητικά γι' αυτήν. Η πρώτη της ζωή διάρκεσε σχεδόν έξι δεκαετίες, η δεύτερη όχι περισσότερο από δυο χρόνια... Γνώρισε τη σκλαβιά για πολλά χρόνια και την ελευθερία για τόσο λίγο, αλλά δάγκωσε το ψωμί της ζωής μέχρι το τελευταίο ψίχουλο.»

Η ιστορία αυτή του Μπρεχτ δεν έγινε γνωστή την περίοδο που δημοσιεύτηκε (1949). Στη δεκαετία του 1950 παρόμοιες αντιλήψεις ήταν δακτυλοδεικτούμενες και κατακριτέες, αν και ο Μπρεχτ είχε ήδη από το 1931 απευθυνθεί στις λαϊκές γυναίκες, επισημαίνοντας πόσο άδικο δούλευαν για να αναπληρώσουν «αυτό που κανένας να προκάνει δεν μπορεί» κι ότι «σαν η δεκάρα λείπει καμιά δουλειά δεν είναι αρκετή»... Πλην όμως, οι περίφημοι στίχοι: «το ζήτημα για το κρέας που λείπει στην κουζίνα / δεν πρόκειται μες στην κουζίνα να κριθεί» υπήρχαν κιόλας σαν πολύτιμη παρακαταθήκη στο οπλοστάσιο του ποιητικού του έργου.

Επιμέλεια
Εύη Κοντόρα, λογοτέχνης
Β' Αντιπρόεδρος της ΟΓΕ

Ποίημα είναι:

Η στιγμή που γεννιέται ένα μωρό!
Η μπουκιά το ψωμί που τρώει ένας πεινασμένος!
Η σταγόνα του νερού κάτω απ' την πέτρα στην έρημο!
Το κυκλάμινο στην άκρη του γκρεμού!
Τα αβγά της Αλκύνδας μέσα στο χειμώνα!
Το ερωτευμένο περιστέρι!
Τα δάκρυα στα μάτια του ελαφιού!
Η Αντιγόνη στην ταφή του αδελφού της!
Η μάνα στο αντίο του γιου της στον πόλεμο!
Η τελευταία ανάσα του παντοτινού ταξιδευτή!
Ποίημα είναι η ζωή!!!

Ηλέκτρα Στρατωνίου

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟΥΜΠΑΣ

Αποχαιρετισμός στην Ελένη Αναστασίου

Πέρασαν κάποιοι μήνες από την απουσία της συναγωνίστριας Ελένης Αναστασίου. Η Ελένη δραστηριοποιήθηκε ενεργά μετά το 1980 στο ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα μέσω του συλλόγου γυναικών Τούμπας. Εκλέχτηκε πρόεδρος του συλλόγου από το 2011 έως το 2014 και έδωσε όλες της τις δυνάμεις για την διάδοση των ιδεών μας. Παρ' όλα τα προβλήματα υγείας αγωνίστηκε δίπλα στο γυναικείο ριζοσπαστικό και λαϊκό κίνημα ήταν γνωστή στη συνοικία για τους αγώνες της για τη σχολική στέγη, για την υγεία και όλα τα προβλήματα της γειτονιάς. Ήταν ιδιαίτερη η έγνοια της για τον σύλλογο και την θαυμάζαμε για το κύρος και τη ευθύτητα. Η Ελένη δεν θα είναι απύσχα στους

επόμενους αγώνες, θα βρίσκεται δίπλα μας σε κάθε έναν από τους αγωνιστικούς δρόμους που θα πάρουμε, σε όλους τους δύσκολους στόχους που έχουμε να εκπληρώσουμε, που ήταν και δικοί της στόχοι. Παίρνουμε από την δράση της την σκυτάλη για να συνεχίσουμε, για όλες τις μάχες που έχουμε μπροστά μας. Θα την θυμόμαστε για την αγωνιστική προσφορά της για την ανησυχία της να δραστηριοποιηθούν οι γυναίκες του μόχθου στο ριζοσπαστικό κίνημα, με στόχο την απαλλαγή της γυναίκας από την εκμετάλλευση και την καταπίεση, για την κατάκτηση της ισοτιμίας. Η δράση της δεν ξεχνιέται, δεν χάνεται, συνεχίζεται από εμάς στην ίδια αταλάντευτη πορεία!

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ (ΟΓΕ)
ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 1 (4ος όροφος) • ΠΛ. ΚΑΝΙΓΤΟΣ • ΑΘΗΝΑ Τ.Κ.106 77
ΤΗΛ./FAX: 210 3629460

FEDERATION OF WOMEN OF GREECE (OGE)
1, VERANZEROU STR. (4th floor) • 106 77 ATHENS • GREECE
E-mail: ogegr@otenet.gr • Site: www.oge.gr